AZ ANDROMÉDA SZÍVÉBEN!

GALACTIC RELATIONS III.

BOBBAR WELLINGTONVÉR

Bobbar Wellingtonvér

AZ ANDRÓMÉDA SZÍVÉBEN!

GALACTIC RELATIONS III.

Bobbar Wellingtonvér – Az Andromeda szívében
GALACTIC RELATIONS III.

©dr Szabó Béla
Szerkesztetés/korrektúra: NeylaGrey
Borítóterv: Ashley Redwood
Tördelés: NewLine kiadó
Nyomdai ipunkák: Katiötletek Nyomdai Ötletgyár

Felelős kiadó: Gibicsárné Szabó Noémi
Bakháza, 2020.
ISBN: 978-615-5956-96-6

KARDOK, CSÓKOK, HARAPÁSOK

Huavalla Shiroallaé kétségbe volt esve. Reménytelennek és kilátástalannak látta helyzetét. Reménytelenebbnek tűnt, mint bármikor élete során.

A lány egy feneketlen mélységű szakadék szélén ült, és idegesen kalimpált a lábával, eközben apró kavicsokat dobált a mélybe. Végül elkeseredetten gondolt arra, hogy ezen a lakatlan bolygón eléri a végzete, és a parányi kavicsokhoz hasonlóan őt is rövidesen elnyeli az előtte tátongó mélység. És az élete így fog majd véget érni, ami igazából még el sem kezdődött…

Menekülnie kellett az űrhajójáról, mert életét halálos veszedelem fenyegette. Bármikor utolérhetik a nyomában loholó gengszterek. Mindez azért, mert nyíltan szembeszállt parancsnokával, amikor rájött arra, hogy Khottorao a shirottanawa űrflotta főtisztjeként összejátszik az Andromédа-galaxisban garázdálkodó legbefolyásosabb maffia klánnal, amiben támogatja az űrnaszád védelmét biztosító katonaság és a személyzet jelentős része.

Huavalla soha nem hitte volna, hogy ilyesmi megtörténhet vele. Amikor pár órával ezelőtt a pihenőidéjét töltötte a 17/C

jelzésű kutatóűrhajója fedélzetén, és lenge, ujjatlan selyemblúzban, kibontott hajjal, rövid sortban igyekezett a kantin felé, hogy találkozhasson ismerőseivel, a volt parancsnoka irodája előtt elhaladva olyan szófoszlányokat hallott kiszűrődni a félig nyitott ajtón, hogy ösztönösen megtorpant és kíváncsian hallgatózni kezdett. Ez lett a veszte.

Huavalla először elhűlt a szavak hallatán, aztán felizzott benne a düh. Felháborítónak találta, hogy Khottorao hivatásos katonatiszt létére bűnözővé vált és elárulta hazáját.

A lány gondolkodás nélkül cselekvésre szánta el magát. Ebben szerepet játszott a származása, mert a Shironna bolygó főkormányzója, Huavo Shirrao nagyherceg volt az édesapja, aki a több naprendszerből álló Shirottanawa Királyi Föderáció nagytanácsának elnöki tisztségét is betöltötte. Sajnos úgy ítélte meg, hogy főnemesi család sarjaként még a nagyhatalmú parancsnok ellen is felléphet, de ebben tévedett.

A mindenre fényt derítő kommunikátoros beszélgetés végén szúrós szemekkel belépett a parancsnoka irodájába, és az íróasztalra támaszkodva meredt az előtte ülő Khottoraóra, aki a készülékét továbbra is a kezében tartva lassan felállt a helyéről.

– Üdvözlöm, főhadnagynő! Miben segíthettek? – köszöntötte kimérten a lányt.

Huavalla sokáig nem szólt semmit, csak gyűlölködő pillantásokat vetett Khottoraóra. A férfi agyán átfutott, hogy már az elején tisztában volt vele, hogy problémát jelenthet, ha a

17/C-re vezénylik az egyik főkormányzó lányát, de nem szállhatott szembe az Admiralitás parancsával. Minden gondolata egyre csak a körül járt, hogy rövidesen kedvezményes nyugdíjba vonulhat, és az összeharácsolt vagyonából sikerül véglegesen megvesztegetnie a gyönyörű Tharranna bolygó tisztviselőit, és megkaphatja a hőn áhított alkormányzói tisztséget. Erre ez a főnemesi nőfajzat veszélyt jelent a régóta dédelgetett tervére, mert hallotta a Zardustaxe klánnal folytatott tárgyalását.

Komoly megállapodást kötött velük, hogy nagy értékű kábítószert kapna cserébe, ha álcázva a rendeltetési helyére szállítana kéttucatnyi kéjhölgyet az űrhajója fedélzetén. Parancsnokként ez volt az utolsó útja, és feltétlenül nyélbe kellett ütnie ezt a nagy üzletet. Már szinte karnyújtásnyira volt a céljától, és ebben egy főkormányzó lánya sem akadályozhatja meg. Khottorao a maffia támogatását élvezve úgy döntött, hogy azonnal megoldja ezt a problémát.

Erőltetett mosollyal nézett Huavallára.

– Shiroallaé, a parancsnoka vagyok. Szerintem beszélnünk kellene, mert félreértheti az egészet…

– Milyen parancsnok? Te rohadt szemét! – kiáltott fel dühösen a lány. – Elárultad a hazádat és szégyent hoztál a hadseregre! Sitten fogsz megrohadni!

– Nyugalom, kisasszony! Szerintem nemcsak a shirottanawáknak, hanem nekünk is hasznot hozhatnak ezek az

üzletek. Ráadásul az invázió után segítik a galaxis népeinek egymásra találását. Sőt, maga is jelentősen ki egészítheti a kezdő fizetését. A kantinban hallottam, hogy saját pénzéből szeretné felújítani a kormányzói palotájukban lévő lakosztályát…

– Miről beszélsz? Soha nem üzletelek bűnözőkkel! Azonnal beszélek az édesapámmal, és az űrhajó törzstisztjeivel nyomban letartóztatunk, te aljas fráter!

Khottorao megunta az egészet, keménnyé vált a tekintete, és durván felordított:

– Nem érdekel, ki vagy, te ribanc! Néhány kutató űrhajóst leszámítva az egész személyzet nekem engedelmeskedik, mert van eszük! Utoljára kérdezem, csatlakozol hozzánk, vagy nem?

– Dögölj meg, te rohadék!

A férfi az azonnali gyilkos ösztöneit visszafogva döntött a lány sorsáról, és egy tégelyt vett elő a zsebéből.

– Rendben van szuka, te akartad! Megkímélem az életed, de grátiszként eladlak téged is! Örülj, hogy egyáltalán tovább élhetsz egy bordélyház kívánatos kéjnőjeként!

– Soha! – kiáltott fel dühösen, majd harciasán felvillantak tűéles fogai. – Harcolni fogok ellenetek, és segítséget is szerezhetek!

Khottorao gúnyosan felnevetett.

– Hol? Egy lakatlan bolygón? Esélyed sincsen, mert ha valami csoda folytán sikerülne is elmenekülnöd, akkor vérdíjat tűznék ki a fejedre, és azonnal a nyomodba erednének az embereim –

sziszegte határozottan, majd kiborította a fiola tartalmát. – Ebből most beveszel kettőt, mint ezentúl mindennap. Enyhén elbódulsz tőle, és élvezni fogod az új szakmádat. Most azonnal, ha jót akarsz!

– Soha! Kikaparom a szemedet, te undorító állat!

– Engedelmeskedj, te rohadt kis kurva, vagy ezzel foglak rákényszeríteni! – csattant fel az egykori kapitány dühöngve, majd a kezében kibomlott egy háromfarkú korbács.

Mielőtt a férfi lesújthatott volna, felmordult a végletekig elszánt lány, villámgyorsan felkapta az íróasztalon álló lámpát, és fejbe verte vele Khottoraót, aki nagyot puffanva elterült a padlón.

Huavalla gondolkodás nélkül megpördült, és a rémülettől dobogó szívvel kiviharzott a parancsnoki irodából. Azonnal a zsilipkamra felé vette az irányt. Már lassú léptekkel haladt végig az űrhajón, ugyanis nem akart feltűnősködni, majd lesietett a rámpán, aztán elindult a közeli liget felé, mintha csak egészségügyi sétára indult volna. Amikor végre az űrhajó személyzete elől a fák elrejtették a sziluettjét, elszakadt benne a cérna, és eszeveszett rohanásba kezdett. Nem akart mást, csak minél messzebb jutni a bűnözőktől hemzsegő C/17-től. Inkább a bizonytalan ismeretlent választotta a biztos kéjrabszolgaság vagy a halál helyett. Jól tudta, hogy igencsak igyekeznie kell, mert szinte azonnal üldözőbe vehetik Khottorao emberei.

Mintegy kétórás eszeveszett rohanás után vége szakadt a sűrű erdőségnek, és egy kietlen, sziklás fennsíkon találta magát. Lihegve megpihent, majd folytatta útját a hegyvidéki tájon.

Nemsokára meredek sziklafalak zárták le a kavicsos síkságot, de észrevett egy keskeny hasadékot, amin áthaladva kijutott egy kavicsmezővel borított kisebb platóra, ahonnan több szűk váj at vezetett az Ismeretlenbe. Szinte függőleges sziklafalak vették félkörbe a térség nagyobbik részét, aminek a végtelen határolta a rövidebbik oldalát. Huavalla elsántikált a szurdokig, és szinte önkívületben a szakadék szélére ülve a semmibe lógatta a lábát.

Kétségbeesett tekintettel meredt az alatta elterülő tájra, amelynek zölden susogó egyhangúságát egy távoli, ezüstösen csillogó pont törte meg. Nem látott maga előtt semmi esélyt, reményt, kiutat. Teljesen magára maradt egy ismeretlen és lakatlan bolygón. Súlyosbította helyzetét, hogy csak Khottorao különös, vörös fényben csillogó kardját tudta magával hozni, amit ösztönösen felkapott a gazember íróasztaláról. Semmi más nem volt nála. Sem a lézerpisztolya, sem a felszerelése, sem a kommunikátora. Egészen védtelennek és kiszolgáltatottnak érezte magát, de igyekezett összeszorítani a fogát, miközben felhallatszott a sziklák között tanyázó vérfarkasok rémisztő vonyítása.

Ronggyá vált piszkos szabadidős öltözetében rendkívül siralmas látványt nyújtott a zord és hűvös hegyvidéken. Igen, amikor Huavalla keresztülvágott a sűrű erdőn, sorozatos szerencsétlenségek kísérték az útját. A sötét rengetegben szúrós bokrokon, összenőtt tüskés cserjéken kellett áthatolnia, ami után kisebb-nagyobb véres karcolások és horzsolások borították testét, mintha valami vadállat támadta volna meg. Valaha gyönyörűen csillogó, derékig érő, sötét hajzuhataga most megtépázva, mindenhonnan apró gallyak, levelek lógtak ki belőle. Az ujjatlan selyemblúza szinte teljesen szétszakadt, majdnem kibuggyantak belőle formás keblei.

Sáros lett a lány lába, mert egy óvatlan pillanatban belelépett egy iszapgödörbe, és már-már combközépig süllyedt benne. Kétségbeesett visítással nyomta fel magát a marasztaló iszapos agyagból, miközben vérszomjas rovarok fájdalmas csípései gyötörték őt. A riadt lány pár lépéssel odébb rohant, aztán hanyatt vágta magát, s meghengergőzött a zöld és nedves fűben, ami már nem segíthetett rajta, mert az undorítóan ragacsos agyag azonnal rászáradt a bőrére. És sehol nem látott egyeden tiszta vizű forrást sem, hogy rendbe szedhesse magát.

Már a szakadék szélén ült, amikor agyonnyúzott bal sarujának elszakadt a pántja, és a lábbeli egyre pörögve, lassan hullott a mélybe. Elkeseredetten káromkodott, mert félig mezítláb kényszerült folytatni az útját sajgó lábfejével, mivel a sziklás

fennsíkon bolyongva a házi szandáljába került apró kavicsok végig fájdalmasan böködték a talpát.

Ráadásul éhség, szomjúság, fáradtság és kilátástalan helyzete gyötörte a lányt. Nincstelenként bolyongott egy idegen planétán, miközben egyelőre láthatatlan üldözői ott loholtak a nyomában.

Halk nesz szakította félbe a töprengését, aztán udvarias köhintés hallatszott a háta mögül. Egyre közeledő léptek hangja verte fel a csendet.

Huavalla hosszú ujjai megfeszültek, és a kardja után nyúlt. Hatalmas, éj színű szeme dühösen felszikrázott, és elfeketedtek a narancssárga színű bőrén kacskaringózó sötétbarna sávok és foltok. Úgy érezte, eljött a vég. Megtalálták Khottorao emberei. Mégis hideg elszántság költözött a szívébe. A lány elhatározta, hogy nem adja olcsón a bőrét, és mindhalálig küzdeni fog a szabadságáért. Nem lesz belőle kurva…

Indulatosan felmordult, megmarkolta kardja markolatát, majd felugrott a levegőbe. Kecsesen megpördült a magasban, aztán lágyan a földre huppant, mint egy nősténytigris. A lába alatt felcsikordultak a kavicsok és az apró kövek. Gyönyörűen kivitelezett mozgáskombinációját fájdalmas kiáltás követte, ugyanis egy éles szélű, alattomos kődarab mélyen belefúródott Huavalla meztelen talpába, aki fél térdre rogyott az ismeretlen előtt.

Elborult arccal meredt *ellenfele* nagyon lassan közeledő sziluettjére, de nem látta a férfi döbbent arckifejezését, aki egy

ámuldozó füttyentés után együtt érzőn felszisszent, mikor a földre roskadt. Az ismeretlen gyönyörködő pillantása is észrevehetetlen maradt számára.

A végletekig elszánt lány csak arra gondolt, hogy könnyen legyőzheti ellenfelét, mert kiváló tánctudása mellett mestere volt a kardforgatásnak. Úgy tervezte, hogy miután végez a gazemberrel, folytatja menekülését az ismeretlen bolygón. Csak talál tiszta vizű forrást, ehető gyümölcsöt és biztonságos menedéket éjszakára. Csak szerencséje lesz.

Jól tudta, hogy ez az égitest gyakorlatilag lakatlan, de azt is, hogy a különböző civilizációk űrhajói rendszeresen leszállnak ezen az idilli bolygón. *Igen, ha tehették, itt töltötték a pihenőidejüket az Andromeda-galaxis űrvándorai.* Elszántan talpra szökkent, felemelte a kardját, és mélyen *ellensége* szemébe nézett…

– Legmélyebb üdvözletem az Andromeda tigrisbőrű amazonjának! Teljesen elképesztesz, gyönyörűséges vadmacskám! – hallotta a saját anyanyelvén a szinte udvarlásba hajló üdvözlést Huavalla. A küzdelemre készülő, sérült és elkeseredett lány egész egyszerűen nem fogta fel a szavak lényegét. Néhány pillanatig dermed ten állt, teljesen leblokkolva, kiszáradt szájjal, üveges tekintettel, és kifejezéstelen arccal előre tartotta kardját. – Bobbar Wellingtonvér vagyok, innen a szomszédos galaxisból, és a továbbiakban legnagyobb örömmel

állok rendelkezésedre! Nos, úgy látom, bajban vagy. Szívesen segítek rajtad, foltos Ids szépségem…

Huavalla szeme felszikrázott, egyre hangosodó morgás hagyta el torkát, és a kezében megremegett a kard.

– Nyugi, vadmacskám! Tényleg segíteni szeretnék neked! Dobd már el a gyíklesődet és ülj a földre, hogy elláthassam a kecses kis lábikód sebét. Aggódom, hiszen egyre jobban vérzel! – kérlelte a lányt, miközben a férfi egyre zöldebb szemei pajkosan csillogtak, és szemtelennek tűnő mosoly játszott az arcán. – És kérlek, ne morogj, inkább dorombolj, tigriskirálynőm!

– Nem versz át az idétlen szövegeddel! – sziszegte Huavalla, és sújtásra emelte kardját, majd Bobbar felé sántikált. – Soha nem teszel kéjnővé! Megöllek, te gazember!

Mielőtt még lecsaphatott volna rá, a meglepett férfi ösztönös mozdulattal előrántotta szablyáját, hárította a gyilkos csapást és felfogta tévedésben lévő támadója lendületét.

Az egyre lassuló pengeváltások után a lány abbahagyta az értelmetlen küzdelmet, és levegő után kapkodva kardját szúrásra készen maga elé meresztette.

Bobbar aggodalommal tekintett a sérült egzotikus szépségre, akinek zavarodottság ült ki az arcára. Eltökélte, hogy véget vet ennek az értelmetlen kapcsolatfelvételi párbajnak, mert sürgősen elsősegélyben akarta részesíteni a szemmel láthatóan magánkívül lévő leányt.

– Rossz cica vagy, kedvesem! Fogd már fel végre, nincs bennem rossz szándék, a megmentőd vagyok. Azt hiszem beüthetted a bájos fejecskédet, tigriském. Nyugodj meg kérlek, nem lesz semmi baj!

Huavalla tágra nyílt szeme vadul villogott, magasan a feje fölé emelte a kardját, majd dühösen felmordult:

– Aaah! Nem vagyok a tigriskéd, és elegem van a hülye szövegedből! – kiáltotta magánkívül, majd újra lesújtott a kardja. – Nem csinálsz belőlem kurvát! Kiontom a véred, te rohadék!

Bobbar könnyen védte a lány dühödt támadásait, aztán kardja lapjával sikerült óvatosan a sziklafalhoz szorítania remegő *ellenfelét,* miközben Huavalla véletlenül megsebezte az alkarját és az egyik saját ujját.

– Na, tessék! Kiontottad a vérem, ami eggyé folyt a tiéddel! – mondta Bobbar rámeredve, majd határozottan megrázta a lányt. – Elég volt ebből! Azonnal hagyd abba ezt a harcias hisztit, világos? Fogd már fel, baráti szándékkal közeledem hozzád! Hallod?

Bobbar nyugtató szavai nem értek célba, sőt inkább tovább rontották a helyzetet, mert Huavalla váratlanul beleharapott a férfi vállába, és meggyötört kiáltással igyekezett szabadulni szorult helyzetéből. Eközben történt egy kis baleset, mert a kard keresztvasa végleg széthasította a lány blúzát, és Bobbar megláthatta a lány fedetlen, formás kebleit. A férfit természetesen rabul ejtette a gyönyörű látvány.

Huavalla bárhogyan próbálkozott, nem tudta hátrébb tolni a testében gyönyörködő ismeretlent.

– Hiába bámulsz így! Nem teszel kéjnővé, és az utolsó leheletemig küzdeni fogok ellened, te… – Sziszegve beszélt hozzá a remegő lány, miközben görcsösen ellenkezett. Bobbar kénytelen volt félbe– szakítani Huavallát, akit újra sikerült a sziklafalhoz szorítania.

– Elég volt a hülyeségedből, fogd már fel, nem akarok rosszat neked…

– Soha nem leszek a kurvátok!

– Jól van, te akartad! Bebizonyítom, hogy nincsen igazad!

– Érzem belül, hogy a gyilkosom leszel…

Bobbar végleg megelégelte a hiábavaló beszédet, és komolyabb meggyőzési módszer alkalmazása mellett döntött. Huavalla félig nyitott ajkaira tapasztotta a száját, aztán határozottan közéjük csúsztatta a nyelvét a lányét keresve, ami először hátrahúzódott, majd váratlanul a lány nyelve megkereste az övét, és néhány pillanatra szenvedélyes csókban forrtak össze. A kardok halk csendüléssel hullottak a kavicsos földre.

Amikor ajkuk elszakadt egymástól, a lány hangos morgás kíséretében hátrataszította a folyamatosan vigyorgó férfit, aki kénytelen volt két lépést hátrálni, majd elvesztette egyensúlyát, és belecsúszott a mögötte lévő, észrevehetetlen iszappocsolyába, így bárgyú vigyora mellett már a sáros agyagot sem lehetett levakarni az arcáról.

– Na! Meggyőztelek? Most már elhiszed, hogy nem akarok rosszat neked? – kérdezte, és a szokásos poén előtti vigyora csak fokozódott. – Ez most komoly! Szerencsénkre kiderült, hogy a nyelvedet jobban forgatod a kardodnál! – Miután beismerte a vonzalmát, gyönyörködő tekintettel folytatta tovább: – Megnyugodtál végre, tökéletes testű foltos szépségem?

– Miről beszélsz, te szemétláda? Biztosan kéjnővé akarsz tenni, mert megcsókoltál, és áruként bámulod a testemet…

– Te komolyan nem vagy normális, hisztériás tigriském! Csak azért csókoltalak meg, hogy bebizonyítsam, jó szándékkal közeledem feléd, és azért gyönyörködöm benned, mert tetszel nekem. Világos? – válaszolta határozottan, miközben feltápászkodott a gödörből. – Ráadásul viszonoztad a csókot, amit te is élveztél, mint a volt barátnőim!

A lány dühösen felmorrant, majd felragadta a földről az egyik kardot.

– Várjál, kétségek gyötörnek? Szerintem gyorsan ismételjük meg a speciális bizonyítási eljárásunkat!

– Mi van? Még hogy élveztem? Ráadásul dicsekedsz a nőiddel? Mindjárt végzek veled, te pökhendi idegen!

– Foltikám, elég volt! Nem harcolok veled, és kész! – jelentette ki határozottan Bobbar, pedig a penge egyenesén a torkának szegeződött.

– Akkor meghalsz!

– Azért, mert segíteni akarok rajtad? Komolyan nem vagy normális! – A férfi igyekezett minél komolyabb képet vágni. – Elmondom az igazat! Boldogan halok meg, mert még érzem a csókod ízét…

– Ne szórakozz velem! A rabszolgámmá teszlek!

– A csillagokat is lehozom neked az égből, úrnőm és parancsolom!

A lány dühösen káromkodva vágta kardját a földre.

– Most már elhiszem, hogy nem vagy Khottorao fejvadásza, de máris elegem van belőled! Mindent értek! A saját kéjnőddé akarsz tenni! Te szemtelen, beképzelt, erőszakos, abnormális pojáca…

– Szállj le rólam ezzel a kéjnős dumával! Mellesleg erőszakos vagyok? Nem emlékszel, ki támadt minden ok nélkül a másikra? Szóval fejezd be ezt az értelmeden hisztit, mert úgy viselkedsz, mintha most léptél volna le egy bizonyos gyógyintézmény– ből!

A lány dühösen toppantott a lábával, miközben fájdalmasan felszisszent.

– Csönd legyen! Nem bírlak elviselni, mert rám tapadsz és folyamatosan lököd az idétlen szövegedet! És ne nevezz őrültnek! Az egyetlen bajom, hogy találkoztam veled!

Erre Bobbar letérdelt előtte, és nyugtató, enyhén kékessé váló tekintettel nézett rá.

– Most miért hazudsz? Látom, hogy bajban vagy, szépségem! És fogd már fel, hogy tényleg segíteni szeretnék rajtad – kérlelte

immár sokadszorra a lányt, majd hirtelen tekintete keménnyé, hangja haragossá vált. – Tudod, rengeteg bajom van veled! Rendkívül hisztis, makacs és agresszív vagy, ráadásul alig lehet téged meggyőzni az igazságról! – mondta pattogósan, de rövidesen újra bárgyú vigyor kúszott az arcára. – Emlékszel, hogyan nyugtattalak meg, tigrismintás vadócom? Szerintem a biztonság kedvéért meg kellene ismételnünk…

Halk hörrenés előzte meg a választ.

– Szállj le rólam! Ennél keserűbb dolog még nem történt velem…

– Te most miről beszélsz? Szerintem egyáltalán nem volt keserű, hanem inkább édes és kellemes, no meg enyhén sós…

Huavalla arca lángolt, és fekete szeme felszikrázott az egyértelmű érzelmektől. Váratlanul megrázkódott, és megragadta az előtte térdeplő férfi vállát.

– Elég! Ezentúl az engedélyem nélkül nem érhetsz hozzám, és megtiltom, hogy bármikor is szóba hozd, hogy milyen ízű vagyok, világos?

– Mi az, hogy az engedélyed nélkül? Ketten vagyunk, nem? És azt is mondtam neked, hogy nyugodtan legyél az úrnőm, de ezt nem tilthatod meg, mert te is élvezted a csókunkat! Fogadd el, hogy az elsőt követi a második, aztán jön az összes többi – Bobbamak gyorsan félbe kellett szakítani a lány indulatos morgását. – Nos, rendben? Ha tudnád, lentről is milyen gyönyörű látványt nyújtasz…

A lány egy kicsit másképpen kezdett gondolkodni…

– Csönd legyen! Ne merészeld szóba hozni, hogy mit élveztem és mit nem! Nem ismerjük egymást! És fogd már fel, rendkívül idegesít az, hogy állandóan rajtam legelteted a sóvár szemed! – sziszegte Huavalla, miközben teljes erejéből ráncigálni kezdte a továbbra is gyönyörködő Bobbar zubbonyát. – Ezt meg azonnal vedd le, és add nekem!

– Megőrültél? Mit kezdesz a sáros zubbonyommal?

– Az nem kell! Add ide az ingedet! Remélem, hogy nem büdös és izzadságszagú…

– Szóval büdösnek tartasz? – kiáltotta már felháborodottan Bobbar. – Az *Androméda szívében* én vagyok a tisztaság példaképe, és nyugodtan végigszaglászhatsz, ebben sem fogsz csalódni, elhiheted…

– Tudod, ki fog téged végigszaglászni? Fogd már fel végre, hogy nagyon érzékeny az orrom…

– Nekem meg a lelkem, de…

– Nem érdekel a lelked! – kiáltotta a lány, miközben továbbra is idegesen ráncigái ta a férfit. – Vedd már le ezt a göncöt!

– Jól van, na! Tessék! – mondta a férfi sértődötten, majd levette és átadta az ingét Huavallának, aki elégedetten húzta magára a szomszéd galaxis hadseregének egyenruhájának részét. – Tudd meg, hogy a világegyetemben nem létezhet nálad hisztisebb, erőszakosabb nőszemély, és ugye, nem büdös az ingem?

– Ne bosszants, mert…

– Na, jó, elég a hülyeségből! Lehet, hogy az úrnőm lettél, de most engedelmeskedned kell! – tért a lényegre Bobbar, és megragadta a lány derekát. – Azt akarom, hogy most azonnal ülj le a földre, hogy elláthassam a talpad sérülését. Nem akarok bajt, rajta!

Huavalla hosszan meredt a férfira, és lassan valami elkezdett megváltozni benne. Azt azért el kell mondani, hogy még mindig a hisztéria ködén át látta a világot, és Bobbar egyértelmű vonzalma és idétlennek tűnő szövege is kifejtette hatását.

– Rendben, de adjál már valamit inni! – követelte a lány a szemébe nézve, majd mohón ivott Bobbar kulacsából.

– Éhes is vagyok! Adj enni!

– Tessék, itt a szendvicsed, de ennél kicsit udvariasabb is lehetnél! Használj olyan varázsszavakat, mint a kérek szépen, legyen szíves, rendben? – Fokozódó vigyora veszélyt sejtetett. – Vagy mi történt a galaxisotokban? Agyonlőtték az összes tánc– és illemtantanárt?

A lány felmordult, és hátra akart lépni, ám a férfi erősen fogta csípőjét, és ellentmondást nem tűrően a földre ültette a szélsőséges viselkedésű szépséget, aztán ölébe vonta sérült lábát. Előkapta a medicinás felszerelését, miközben Huavalla az egyik

karjára támaszkodva unott arccal majszolgatta az utolsó kaviáros szendvicsét.

Bobbar aránylag sokáig gyönyörködött a lány tigrismintás, karcsú lábfejében, majd közelebbről megvizsgálva a talpon lévő sérülést halkan elkáromkodta magát:

– Basszus, ez hihetetlen! Egy óriási szikladarab került a sebedbe! – Fejét csóválva elővette a fertőtlenítőszert, egy tekercs gézt, egy féltenyérnyi műanyag lemezt és egy sebészeti csipeszt. – Mondtam, hogy ne hisztizz, te lány! De ne aggódj, rögtön kiveszem, és elnézést kérek a leheletnyi fájdalomért.

Bobbar azonnal dologhoz látott, és gyorsan kivette a kavicsot, aztán fertőtlenítette a sebet. Közvetlenül a szeme elé tartotta a sérülés okozóját, amiről egy csepp vér hullott alá, amit ösztönösen lenyalt a szája széléről, majd elismerően hümmögni kezdett.

– Nos! Ezt a hatalmas kődarabot eltesszük emlékbe, amely örökké emlékeztetni fog minket arra, hogy milyen körülmények közepette ismerkedtünk meg. – Egy pillanatra elhallgatott, majd újra zöldes árnyalatúvá vált a szeme. – Istenem, mennyire zamatos a véred…

A lány teste megremegett, és dühös morgás hagyta el a torkát.

– Mit mondtam neked? Ne hozd szóba, hogy bármim is milyen ízű, mert ehhez neked semmi közöd! Vigyázz, mert nagyon megkeserülöd, ha velem szórakozol!

– Jól van, na! Tudod, vámpírszokásokkal rendelkező felmenőkkel is rendelkezem. Azért van bennem valami, amit tőlük örököltem, de nyugi, én már nem veszem annyira véresen komolyan a dolgokat. – Huavalla nem juthatott szóhoz. – Igazából nem szomjazom a véredre, mert sokkal jobban érdekel a nyelved íze…

A lány dühösen felkiáltott, aztán megragadta Bobbar karját, és fájdalmasan beleharapott a felkarjába.

– Hallgass, vagy nem tudom, mit csinálok veled, te tapintatlan bunkó!

– Én, bunkó? Tudtommal te vagy az, áld még nem mutatkozott be a másiknak. És ne harapj, mert nem vagy vámpírlány!

– Akkor most jól figyelj rám, te elfuserált vámpír! Ezentúl mindig fájdalmasan megharaplak, ha felbosszantasz! Világos? Huavalla Shiroallaé vagyok-

– Rendben, Huavalla, te akartad! Ha fájdalmasan megharapsz, akkor a gyengéd csókoddal vigasztalom magam…

– Ezzel ne zsaroljál, te szemét! Az erős harapásokat megérdemled, a csókot nem, mert ilyen kiállhatatlan alak vagy, és nem is ismerjük egymást! Ezért utállak, pedig érezhetnék másképp is irántad!

– Hoppá! Más nő szájából ez sértés lenne, de a tiedből felér egy szerelmi vallomással!

Felvillantak Huavalla tűéles fogai.

– Bobbar! Azonnal hagyd abba az idétlenkedést, vagy tudod mi fog történni?

– Te meg hagyd abba a fenyegetőzést, és foglalkozzunk komolyabb dolgokkal! – mondta határozottan, és erősen megragadta a lány lábfejét. – Kérlek, ne ficánkolj, mert be kell kötöznöm a sebedet!

Sebkötözés közben zsörtölődő hangon tovább beszélt:

– Elkeserítő, hogy olyan szavak hiányoznak a szótáradból, mint a hála és a köszönet. Őszinte leszek. Ha aranyosabb és kedvesebb lennél, akkor azonnal gyengéd érzelmeket táplálnék irántad, pláne közvetlenül az első mézízű csókunk után…

– Hallgass már el! – ripakodott rá Huavalla, majd a kavicsos földet verte dühében.

Az elnémított Bobbar tapasszal összehúzta a sebet, a sérült talpra tette a műanyagdarabot, azután szorosan bekötötte gézzel a lány lábfejét, csak a csinos lábujjai kandikáltak elő. Bobbar az elsősegélynyújtást követően meglepve meredt Huavalla rendkívül hosszú, formás lábujjaira, és ösztönösen megfogta a kislábujját, majd a következőt.

– Hát ez hihetetlen! – rebegte, miközben egyesével végigmasszírozta a lány lábujjait. – Most már értem, miért ilyen hosszúak! Csodálatos, ujjanként négy ujjperced van…

– Na és? Mi ebben a csodálatos? És ne fogdossál már… – sziszegte Huavalla, majd nagyot rándult lába.

– Most mondd azt, hogy nem esik jól! Úgysem hiszem el! Tudod, a volt barátnőim mindegyike teljesen odavolt a kényeztető ujjaim érintéséért!

A szokásos elfojtott, dühös morgás hallatszott.

– Kímélj meg a nőügyeidtől, mert abszolút hidegen hagy a magánéleted!

– Ez hogy lehet? Veled ellentétben én kíváncsi vagyok rád, mert a hisztériás viselkedésed ellenére sem hagysz hidegen engem. Bevallom, az előbb hazudtam neked, mert így is gyengéd érzelmeket táplálok irántad és minden érdekel, ami veled kapcsolatos. Talán mesélhetnél kicsit magadról – Bobbar valamivel előrébb csúszott, így már a lány térdét tartotta az ölében. Váratlanul előrehajolt, és futó csókot lehelt Huavalla talpára. – Hallgatlak, rejtélyes Foltikám!

– Hihetetlen alak vagy, Bobbar! Mindent elkövetsz, hogy elcsábíts. De a magam akaratából soha nem leszek a kéjnőd!

– Már megint kezded a hülyeséget? Kettőnkkel kapcsolatban teljesen másra gondoltam.

– Tudom, mire gondolsz, Bobbar! Sajnos nem lehetek a barátnőd, mert közénk áll valami. Most nem a hülye szövegedről van szó, amiről könnyedén leszoktatnálak, hanem egy bizonyos szerződésről. Szóval egyelőre szállj le rólam!

– Ez rosszulesett, és én sem hoztam fel a hisztisségedet. Amit utána mondtál, az több mint biztató. Nem fejtenéd ki ezt egy kicsit részletesebben?

– Most nem, majd mindent megtudsz a maga idejében. Inkább azt mondd meg, hogy mit csináljunk?

– Hát, jó. Huavalla, lenne egy-két javaslatom, amin nem lepődhetsz meg, mert már ismersz engem, de igazad van, beszéljünk valami másról! – Bobbar hihetetlen módon komoly kérdést tett fel. – Vonakodó tigriském, veled mi a helyzet? Tudom, hogy nem vagy idevalósi, vissza tudsz menni az űrhajódra?

A lány aggodalommal telve nézett Bobbarra.

– Biztos, hogy nem mehetek vissza, mert kéjnővé akarnak tenni, vagy meg akarnak ölni!

A férfi meglepetten füttyentett.

– Tyű, a mindenit, ez komoly? Én meg azt hittem, hogy beütötted a fejecskédet, és ezért láttál bennem fejvadászt vagy bérgyilkost!

– Bobbar! Mondtam már, hogy ne nézz hülyének…

– Jól van már! Hiszek neked, és majd elmondod, hogy miért kerültél halálos veszedelembe. – Bobbar ekkorra már jóval a lány térde fölé csúsztatta a kezét. – Rövidre zárva, a sors akaratából egyetlen megoldás maradt: velem jössz az űrhajómra. Meglátod, mindenki tárt karokkal fogad téged, igaz, a többiek csak jelképes értelemben, én viszont szó szerint…

– Shhh! Csak bosszantasz! Mit értesz azalatt, hogy *szó szerint?*

– Szerintem megérted, és nincsen igazából kifogásod ellene, ráadásul nem vagy nehéz felfogású leányzó, de most az a lényeg,

hogy minél hamarabb el kell indulnunk. Szerintem két órán belül ott vagyunk…

Bobbar ekkor elhallgatott, és vágyakozva meredt a lány sötét foltokkal és sávokkal díszített aranysárga színű, formás combjára.

– Elnézést, Huavallám, nem bírom visszafogni magam. Szerintem ez ellen igazán nem lehet semmi kifogásod. Aztán elindulhatunk az *Andromeda serébe!*

– Rosszat érzek! Már megint mire gondolsz?

Bobbar villámgyorsan a tigrisbőrű lány combjának belső felszínén lévő fekete foltra tapasztotta a száját.

– Foltikám, ne haragudj, de ezt meg kellett tennem – suttogta, és tüzes szemmel egyre közelebb hajolt a lányhoz, végül arcuk alig arasznyira került egymástól. – Teljesen elvarázsoltál és újra éreznem kell ajkaid ízét, mert bármit mondasz, igazából te is ezt szeretnéd…

Huavalla hangos morgás közepette villámgyorsan előrehajolt, és nyakon harapta Bobbart, áld fájdalmasan felkiáltott, majd a lány kiszabadította magát a félig rajta fekvő férfi alól. Sérülése ellenére gyorsan felpattant, hátrált három lépést, és indulatos fújtatások közepette szemeit résnyire húzta, mint egy feldühített nősténytigris.

– Bobbar, végeztem veled! Takarodj innen!

– Huavalla! Mi ez az újabb hiszti? És azt is mondtam neked, hogy ne harapj ilyen erősen, mert fáj!

– Megint mit akartál tenni? Ezért gyűlöllek a legjobban, te…

– Figyelj már ide! Most mi a bajod velem? Nem karddal estem neked, csak még egyszer meg akartalak csókolni. Szerintem az átéltek után ez természetes, és nem kellene ezért dühöngened! – Az értetlenkedő Bobbar gyorsan stílust váltott, és megpróbált határozottan fellépni. – Na, jó, elég a cirkuszból, szedd össze magad, és azonnal indulunk az űrhajómra!

– Mit mondtam neked? Várjál türelemmel, nem? Erre mit csinálsz, te bunkó? Elég volt belőled, és nem megyek veled sehova! – makacskodott Huavalla, és karba tette a kezét. – Inkább öljenek meg a bérgyilkosok, vagy tépjenek szét a vérfarkasok, nem érdekel…

– Huavalla! Most komolyan beszélek! Azonnal indulunk, és nem tűrök ellenvetést!

– Szállj le rólam! Nem megyek, és kész! – makrancoskodott tovább, és nagyot dobbantott lábával, aztán fájdalmasan felszisszent.

– Istenem, vigyázz a lábikódra, nehogy újra vérezni kezdjen a sebed! – Az elkeseredett lány valahova a messzeségbe meredt, és nem reagált Bobbar győzködő szavaira. – Szépséges tigriském, bocsánatot kérek, ha megbántottalak, de értsd már meg, el kell jutnunk az űrhajómra. Te is jól jársz, biztonságban leszel, forró fürdő, puha ágyikó, étel-ital, barátságos személyzet fogad téged, és természetesen ne feledkezz meg szerény személyemről, mert mindenben a szolgálatodra állok, sőt lehetőleg azon túl is.

Huavalla továbbra is hallgatott, és nem mert a férfi szemébe nézni.

– Tudod, elkeserít, hogy oktalanul haragszol rám, de ezt majd később megbeszéljük. Fogd már fel, semmi értelme a makacsságodnak. Kérlek szépen, induljunk – győzködte a lányt, miközben feléje nyújtotta a kezét.

– Nem megyek veled sehova, és hagyjál magamra! – rebegte a lány, és könnybe lábadt éj színű szeme.

– Jól van! Nélküled én sem megyek sehova, mert nem hagyhatom itt az úrnőmet!

A lány csak állt ott lecövekelve, Bobbar meg elindult a szakadék felé, hogy összeszedje csapongó gondolatait. Egy dologban biztos volt: sehova sem megy a frissen megismert Foltikája nélkül.

– Bobbar! Kérlek, ne hagyj magamra! – hallatszott hátulról a lány aggodalomtól reszkető hangja.

– Igen, Huavalla? – kérdezte hűvösen, de enyhe idegességgel a gyomrában.

– Úgy érzem, nem bírom tovább! Elnézést, hogy így reagáltam a gyengédségedre, de érts meg! Bobbar, én nem akarok kurva lenni, vagy meghalni…

A férfi megkönnyebbült kíváncsisággal fordult az enyhén reszkető lány felé. Úgy tűnt, mintha Huavalla magától beadta volna a makacs derekát, és minden további teátrális jelenet nélkül elindulhatnak a céljuk felé.

– Én kérek elnézést! Mellesleg miről beszélsz, Foltikám? Miért kellene meghalnod?

A könyörgő tekintetű lány egyre közelebb lépett a férfihoz.

– Nem hagyhatsz itt! Ígérem, akár a házi rabszolganőd is leszek, csak vigyél magaddal!

A megkönnyebbült Bobbar azonnal rájött, hogy Huavalla félreértette a helyzetet, és így minden könnyedén megoldódhat, csak ügyesen kell forgatnia a szavakat.

– Elnézést, nem értem! Eredetileg nem én vagyok a rabszolgád?

– Bobbar, ezzel most ne törődjünk! Akkor veled mehetek? – Hatalmas, kétségbeesett szemek meredtek a férfira.

Bobbar megjátszott komolysággal nézett a lányra.

– Huavalla, miről beszélsz? Természetesen velem jöhetsz, de lenne egy feltételem…

– Bobbar, csak ezt ne! Tudom, hogy mit akarsz! Soha nem leszek a kéjnőd, és most a barátnőd sem lehetek! Fogd már fel, hogy…

A férfi erősen megrázta a tévedésben lévő leányzó vállát.

– Hallgass végig, az istenit neki! Majd akkor leszel a barátnőm, amikor lehet! Most csak arra szeretnélek megkérni, hogy ha ezentúl okkal-ok nélkül kitörne rajtad a szokásos női hiszti, akkor egy kicsit fogd vissza magad, és kímélj meg a durva harapásodtól, mert az eszméletlenül fáj!

– Ne haragudj, Bobbar, ez lehetetlen! – válaszolta megkönnyebbülten az éles fogakkal rendelkező lány. – Tudod, ez a vérünkben van, és ha úgy adódik, akkor ösztönösen harapunk. Nálunk egy gyengéd harapás olyan, mint egy csók. Annyit megígérhetek neked, hogy ezután jóval gyengédebben harapok beléd, persze ha megérdemled.

Bobbar csak egy kicsit lepődött meg a vadmacskaösztönnel rendelkező lányon. Rövid idő elteltével igenlően bólintott.

– Jól van, Huavalla, bízom benned, habár nem tudom elképzelni, hogyan lehetne a tűéles fogaiddal gyengéden is harapni. Szerintem szedjük össze magunkat, és induljunk!

– Huavallám! Ha fájna a formás lábikód, akkor az ölemben viszlek az űrhajómra! Nagyon aggódom miattad, édesem…

– Hagyjál már! Járni azért tudok…

– Rendben, de tudnod kell, hogy a segítőkészségem határtalan, és mindenben számíthatsz rám. Ezt nem értheted félre. Ha így döntöttél, akkor lassan sétálunk az *Andromeda szívében!* Felé, és karolj belém nyugodtan, hogy kíméljük a sérült lábadat.

A lány belekarolt a férfiba, és csakhamar elnyelte őket az egyik szűk átjáró. Bobbar aggodalommal teli tekintete a karjába kapaszkodó foltos szépségre szegeződött.

– Figyelj! Vihetem a kardodat? Nélküle könnyebben tudnál haladni.

Huavalla szótlanul átadta neki a fegyverét, majd meglátta a srác bárgyú vigyorát. Ez az arckifejezés egyre jobban idegesítette a lányt. Arra gondolt, hogy heves udvarlása ellenére tényleg egyedül akarta hagyni a sziklás fennsíkon? Vagy ő értette félre az egészet? Mindenesetre elhatározta, hogy próbára teszi a férfit. Bobbar nem érzékelte az újabb viharos jelenetek közeledtét, pedig ezt határozottan jelezték az éjszínű szemek. A férfi végül megtörte a csendet, és ezzel újabb fájdalmas harapással és csókkal gazdagodott a kapcsolatuk története.

– Tudod, furcsállom, hogy a rabszolganőmnek ajánlkoztál, hogy velem jöhess. Semmi szükség nem volt erre, mert régebben beleegyeztem abba, hogy az úrnőm lehetsz. Ezt azért tettem meg, hogy nyugodj le végre. Még egy dolgot el kell mondanom. Közvetlenül a megismerkedésünk után, amikor sokadjára összekaptunk, tévedésben voltál. Eszem ágában sem volt egyedül hagyni téged…

– Bobbar! Biztos, hogy nem hazudsz? – mondta a lány vészjósló hangon, és megálltak ott, ahol a szürke szildák közül kiértek egy harsányzöld, puha füvű pusztára, amelynek egyhangúságát néhány óriásira nőtt fa törte meg.

– Tessék? Mit képzelsz? – kérdezte felháborodottan Bobbar, de dekoncentrálttá vált, amikor meglátta az arca felé közeledni Huavalla szép ívű

ajkát. – Elnézést, máson jár az eszem. Gyönyörűek az ajkaid…

Egyre több ezüstös szikra pattogott Huavalla szemében.

– De veszélyesek is lehetnek. Válaszolj már normálisan!

– Most miről beszélsz?

– Bobbar! Ne játszd meg a hülyét! Most ott akartál hagyni, vagy nem?

– Ott akartalak hagyni? Ezt gondolod rólam? – fakadt ki a férfi, és vesztére sértődötten elfordult tőle. Huavalla félreértette a mozdulatot, és azt hitte, hogy Bobbar elszégyellte magát, ezért fordított hátat neki.

A lány szeme veszélyesen felszikrázott, a torkát mély morgás hagyta el, és megragadta a férfi karját. Villámgyorsan beleharapott Bobbar vállába, majd mindkét kezével ütlegelni kezdte félreértett útitársa mellkasát, aki fájdalmában és meglepetésében képtelen volt azonnal elhárítani a váratlan támadást.

– Igen! Ezt gondolom rólad, te szemétláda! Állandóan szédítettél, igyekeztél magadnak megszerezni, de amikor felháborodtam az erőszakosságodon, képes lettél volna otthagyni engem? Eszedbe sem jutott, hogy bérgyilkosok és vérfarkasok prédája lehetek? Nem szégyelled magad? Te átkozott idióta…

– Hagyd abba! Huavalla, állítsd le magad! – mondta határozottan Bobbar, és erősen megragadta Foltika csuklóját,

hogy véget vessen dühöngésének. – Fogd már fel végre, hogy most már soha nem hagynálak magadra!

– Miért hazudsz? Biztos, hogy le akartál lépni! Faképnél hagytál engem, nem?

– Komolyan, te nem vagy komplett! Csak a szakadék széléig sétáltam volna, és azon morfondíroztam, hogyan állítsam le a soron következő hisztirohamodat! És mit képzelsz rólam? – csattant fel dühösen Bobbar. – Csak úgy faképnél hagyok egy sérült, zavarodott és bajba jutott lányt, akivel a közeljövőben biztos, hogy jól kijövünk egymással? Szóval ne sértegess! És fogd vissza magad, mert ezt a harapást nem érdemeltem meg, te oktalanul hisztériázó nősténytigris!

– Megérdemelted, mert még mindig nem hiszek neked! Hiába szédítesz, nem nyugszom meg! És eressz már el! Nem hallod?

Bobbar látta a düh villámait, melyek a remegő lány szemében szikráztak. Elhatározta, hogy véget vet ennek az értelmeden és húsba mélyedő hisztinek. Mindkét kezével erősen átfogta a lány arcát és kényszerítette, hogy nézzen a szemébe.

– Bobbar! Mit akarsz csinálni?

– Mi mást? Megnyugtatni téged.

A lány megremegett, mikor Bobbar ajka lassan, határozottan az övé felé közeledett, hirtelen az egész teste íjként megfeszült.

– Ne merészeld, mert…

Huavalla nem tudta befejezni halkan elrebegett mondatát, mert Bobbar mélyen az érzéki ajkai közé fúrta a nyelvét. A

tigrisbőrű lány az egyik pillanatról a másikra elernyedt a férfi karjában, és a nyelvük szenvedélyes játékba kezdett, ami már hosszabb ideig tartott, mint a közvetlen kapcsolatfelvételük alkalmával.

Bobbart mohón vette birtokba a lány száját. Nagyon is jól érzékelte, hogy Huavalla szenvedélyesen reagál a csókjára. Arra már rájött, hogy ez több mint egy hisztis lány kellemes megnyugtatása. Ez már kölcsönös vonzalom, csak minél hamarabb rendezni kell a köztük feszülő vitás kérdéseket, és ő lehet az Univerzum legszerencsésebb kutató űrhajósa, mert az Andromeda-galaxis gyöngyszeme kíséri tovább az élete útján.

Huavalla éktelen dühét valamilyen kellemes lebegés váltotta fel, ami először érthetetlen volt számára. Amikor ajkaik lassan szétváltak, váratlanul megmagyarázhatatlan kétségbeesés lett úrrá rajta, és levegő után kapkodott. Kibontakozott Bobbar ölelő karjai közül, és könnycseppekkel az arcán elfordult a partnerétől.

– Huavallám! Ezt most miért csinálod? Semmi okod a sírásra! Nyugi, most már minden rendben lesz! – Hátulról a lányhoz lépett, és vigasztalóan átkarolta a vállát.

A lány megrázkódott, és előrelépett néhány lépést.

– Bobbar, most hagyjál! Nem tudom, mi van velem! Kérlek, ha jelentek valamit neked, akkor egy darabig ne nyúlj hozzám! Rendben?

– Sejtem, hogy erről a fránya szerződésről van szó. Tényleg, magyarázd már el szegény fejemnek, hogy pontosan mi áll közénk. És ahogy látom, a kapcsolatunk ellen igazából neked sincsen kifogásod.

Huavalla megfordult, és közvetlenül a férfi elé lépett, majd kérlelően ráfüggesztette a szemét.

– Bobbar, most még nem mondhatok semmit. De bízom benned. Nemsokára mindent megtudsz! Még egyszer megkérdezem: rendben?

– Rendben, rendben! De tudnod kell, nagyon idegesít a tudatlanságom. – Bobbar újra elvigyorodott. – Azért remélem, hogy elmaradnak a hisztijeid és a harapásaid.

– Bobbar! Téged ismerve ez valószínűtlennek tűnik.

– Az istenit! Ez baljóslatúnak hangzik.

A lány halkan felkuncogott, magához húzta a férfit, majd halkan dorombolva gyengéden harapdálni kezdte a nyakát.

– Huavallám! Ez nagyon kellemes! Kérlek, ne hagyd abba!

– Látod, majd ilyen gyengéden foglak harapni. Addig is vigyázz magadra, mert ha felbosszantasz, biztosan fájdalmas lesz a fogaim érintése. Ezt jól tudod!

– Persze, hogy jól tudom, de kár volt felhoznod! – csóválta meg a fejét Bobbar. – De tudod mit? Mielőtt továbbmennénk, harapdálós cicám, segíteni szeretnék rajtad.

Ezután a kényeztető vagy gyötrő fogak árnyékában élő Bobbar óvatosan elkezdte kiszedegetni Huavalla csapzott

hajából a gallyakat és a faleveleket.

– Foltikám! Szerintem ne legyen publikus, hogy alig bírtál keresztülhatolni egy sűrű dzsungelén…

– Arra kérnélek, Bobbar, hogy ne nevezz Foltikának! Huavallának hívnak.

– Most meg mi bajod van? Szerintem ez egy találó és kedves becenév…

Halk morgás volt a válasz.

– Figyelj! Ne csináljunk ebből problémát! Kérlek, fogadd el az új nevedet. Szerintem a többiek is szívesen szólítanának így, rendben?

A lány szótlanul bólintott. Bobbar rövidesen befejezte reménytelennek tűnő haj szépészeti műveletét.

– Így ni! Szerinted is jobb lett?

– Köszönöm! Ez igazán rendes tőled.

– Hihetetlen! Végre megköszöntél valamit nekem! Hát akkor mehetünk? Mindjárt ott leszünk.

Huavalla elfogadta a vigyorgó férfi karját. Néhány perc múlva kérdő oldalpillantást vetett rá Bobbar.

– Huavallám, hallgatlak! Komolyan kérdezem, mi történt veled?

A shirottanawa űrhajósnő röviden elmesélte, hogy milyen elképesztő történetbe keveredett bele a C/17 fedélzetén.

Bobbar feszült figyelemmel meredt a lány ajkára, és többször is álmélkodó füttyentés hagyta el a száját.

– Hát ez elképesztő! Az űrhajód parancsnoka a helyi maffia embereként el akart adni kurvának, mert nem engedelmeskedtél neki? Már értem a zavarodott viselkedésedet. Istenem, min mehettél keresztül, te szegény lány! Velem teljes biztonságban leszel, aztán csak leszámolunk ezzel a rohadt gazemberrel…

A főnemesi származású lánynak eszébe jutott a Shirottanawa Föderáció érdekében kötött rémisztő interdinasztikus szerződés egyik záró rendelkezése. Bobbarnak hála nemcsak Khottoraotól menekült meg, hanem attól is, hogy a következő esztendőtől fogva egy szörnyszülött oldalán élje le a hátralévő életét. Bobbarban igazából egy sármos és kedves férfit látott, akit nagyon gyorsan leszoktathat az idegesítő hülyeségeiről. Például az idétlenségbe hajló szövegéről. Csupán egyetlen probléma akadt. Amíg a szerződés hatályát veszti, addig kénytelen távol tartani magától a srácot, de aztán… Halványan elmosolyodott. Erősnek kell lennie, mert alig néhány órás ismeretség után már a szíve mélyén úgy érezte, hogy a férfi közvetlen közelségére vágyik…

– Na! Most mit mosolyogsz? – Töprengéséből Bobbar hangja térítette vissza a valóságba. – Kérdeztem valamit! Légy szíves, válaszolj!

– Nyugi, Bobbar! Csak elgondolkodtam a jövőnkön – mondta halkan, majd váratlanul Bobbar nyakába vetette magát.

– Köszönöm, hogy vagy nekem!

– Most mi van veled, te leányzó? Megint köszönetét mondtál, és szenvedélyesen átölelsz? És semmi harapás?

Huavalla egy gyengéd harapás után kiszakadt Bobbar öleléséből.

– Figyelj, menjünk tovább! – mondta válasz helyett, majd lágyan belekarolt a férfiba. – Megígérem neked, hogy rövidesen mindent megtudsz rólam. Addig is mesélj magadról, olyan kíváncsi vagyok!

– Rendben! De előtte mondanék valamit – vette át a szót Bobbar. – Szerintem ne mondjuk el senkinek, hogy mibe keveredtél az űrhajódon, és hazudjuk azt, hogy a véletlenek összjátéka folytán maradtál ezen a bolygón.

– Igazad van, Bobbar.

– Ja, igen. A félreértések elkerülése végett ne beszéljünk a kapcsolatfelvételi párbajunkról, de mi legyen a köztünk elcsattanó csókokkal? És kérlek, ne említsük a harapásaidat!

Huavalla halkan felnevetett.

– Bobbar! Szerintem nem kellene magunkról beszélni. Veled kellett jönnöm, és kész! Mellesleg ennyire kínosnak tartod a harapásaimat, te vámpírivadék?

– Huavalla! Ne cikizzél már! Ez rosszulesik!

– Rendben, Bobbar, de ne vágj olyan sértődött képet, inkább mesélj magadról.

– Rendben, tigriském! Tudod, a szerencsének köszönhetjük a találkozásunkat, mert véletlenszerűen szálltunk le ezen a bolygón, és Warrington engem küldött éjszakai portyára. Már éppen visszafelé tartottam, amikor észrevettelek téged. – Váratlanul elengedte a lány karját, és átölelte a derekát. Huavalla egy cseppet sem ellenkezett, és úgy andalogtak tovább, mint egy szerelmespár. – Őszinte leszek. Teljesen lenyűgöztél…

A lány halkan felnevetett, és menet közben kissé hozzásimult a férfihoz.

– Én meg karddal estem neked. Elnézést!

– De könnyedén meggyőztelek és megnyugtattalak.

– Mi az, hogy könnyedén? Lehet, hogy meggyőztél, de rendkívül idegesítő voltál.

– Miről beszélsz? Szerintem a csókjaink kellemesek voltak, a szövegemért meg nem kellett volna fájdalmasan harapdálnod. Nem érdemeltem meg.

– De igen, Bobbar! Szerintem ezt most hagyjuk, és beszélj magadról!

– Hát jó! Képzeld, innen a szomszédos galaxisból érkeztünk, hogy felvegyük veletek a kapcsolatot. Nekem ez tökéletesen sikerült – mondta vigyorogva a férfi, és még jobban megszorította Huavalla derekát.

– Nyugi, Bobbar! Már én is sokat hallottam rólatok. És hogyhogy meglátogattatok minket?

– Ennek az expedíciónak az apropóját az adta, hogy több mint két évszázada gonosz idegenek félrevezették, becsapták szegény nagyapámékat, és démoni szörnyetegekké változtatták a quarrik népét, akik elpusztították a fél Galaktikát. Pár évtizede bekövetkezett a csoda. Khovarra nagyi találkozott a nagypapával, egymásba szerettek, és a jóság útjára terelte a vérével a szíve választottját, aki ekkor a gonoszok főadmirálisa volt. Hamarosan helyreállt a rend a Galaktikában, és a quarrik újra kedves és barátságos emberek lettek. Ja, igen! A rájuk jellemző intimitás közbeni vérszívásnak nincsen jelentősége. Jól tudod, hogy nem örököltem ezt a hajlamot.

– Ezt már jól tudom. Megdöbbentő a nagyszüleid története. Aztán?

– Aztán rájöttünk, hogy itt voltak a Galaktikánk igazi tönkretevői. Szóval átugrottunk hozzátok, hogy megtudjuk az igazságot róluk.

– Annyi az igazság, hogy még a születésem előtt váratlanul elhagyták a galaxisunkat, miután évszázadokon át uralkodtak felettünk.

– Ezt nagy vonalakban tudom.

– Várjál! Mintha azt mondtad volna, hogy egy király unokája vagy.

– Igen. A nagypapám I. Fehér Szelídvér néven a Quarrion rendszer uralkodója. – Bobbar elkeseredetten felsóhajtott. – Engem biztos, hogy nem koronáznak meg.

– Bobbar! Örülj ennek! Szabad vagy, mint a madár! Biztosan te is jól tudod, hogy milyen kötöttségekkel jár egy királyi cím. A protokoll, az unalmas ceremóniák és még sokáig sorolhatnám.

– És ezt te honnan tudod?

– Édesapám Huavo Shirrao nagyherceg, az uralkodó testvére, a Shirottanawa Királyi Föderáció koronatanácsának elnöke.

– Hoppá! A király unokája megismerkedett egy másik uralkodó unokahúgával? Hihetetlen történet van kibontakozóban az Androméda-galaxisban.

A lány megrázkódott a nevetéstől.

– Igen, Bobbar! Igazad van!

– Istenem! Milyen kedves lány lett belőled! És ez a második csókomnak köszönhető!

– Bobbar! Ne hencegj, mert megint fájni fog a nyakad…

Ekkor egy ezüstösen csillogó, ovális monstrum bontakozott ki előttük.

– Huavallám, megérkeztünk! Íme, az *Androméda szívében!*.

A lány megremegett, és igyekezett kiszakadni a férfi karjából.

– Bobbar! Azonnal eressz el! Nem tudom, mit tegyek!

– Nyugi! Szerintem továbbra is egymást átölelve menjünk tovább, hogy láthassák, még szorosabbá tettük a shirottanawákkal kötött szövetséget.

A lány váratlanul szembefordult a férfival, és a nyaka köré fonta a karját.

– Várjál! Tudom, mit csinálok! Egyelőre nem tudhatnak arról, ami közöttünk történik. Remélem, nem fogsz rám haragudni. Ezt meg kell értened! – nézett rá kérlelő szemmel.

– Előre félek! Te most mit tervezel, rejtélyes tigriském?

Huavalla váratlanul Bobbar szájára tapasztotta ajkát, majd megrázkódott, és elszakadt tőle.

– Nem semmi! Magadtól megcsókoltál és nem harapsz? Hû, a többiek mit szólhatnak ehhez? Szerintem már látnak minket a messzelátójukon keresztül.

– Igen? Láthatnak minket?

– Miért? Mi abban a baj, hogy látták a soron következő csókunkat?

– Az istenit! Még nem láthatják! Elnézést! Később majd mindent megmagyarázok – mondta izgatottan, majd vára dánul nyakon harapta a gyanútlan Bobbart.

A férfi fájdalmasan felkiáltott, és hátrált néhány lépést.

– Neked teljesen elment az eszed, te harapós dög! Az előbb mindent megbeszéltünk, gyengéd voltál hozzám, erre váratlanul megharapsz! Te most szórakozol velem?

Bobbarnak igaza volt. Egyre nagyobb figyelem kísérte a kibontakozó vitájukat…

– Bobbar, ezt meg kellett tennem! Kérlek, most szállj le rólam!

– Nagyon haragszom rád! Idegesítő vagy, és nem tűnsz őszintének! – válaszolta duzzogva, és elindult az űrhajó felé.

– Bobbar! Vigyázz, mit beszélsz! És várjál meg, mert nem akarók utánad kullogni, mintha a kéj nőd lennék. És ne fogdossál előttük, rendben?

A férfi kénytelen volt megvárni az irracionálisán viselkedő lányt.

– Istenem! Nem tudom, hogy mit csináljak veled!

Huavalla belekarolt Bobbarba, és elindultak az *Androméda szívében/* felé. A lány rendkívül ideges arccal meredt maga elé. Bobbarnak úgy tűnt, mintha megjátszaná magát a leányzó.

– Huavalla! Most komolyan kérdezem! Miért akarsz színjátékot játszani a többiek előtt? Olyan kínos!

– Nem lehetsz ilyen nehéz felfogású! Erre szükség van, mert jobb, ha úgy látják, hogy te erőszakoskodsz velem, én meg nem engedek!

– Istenem! Te úgy látod a kapcsolatunkat, hogy bármikor műhisztit csaphatsz a rovásomra? Szerintem elviselhetetlen, vén hárpia lesz belőled öregkorodra!

– Bobbar! Mi közöd az öregkoromhoz?

– Ne szórakozz velünk! Szerintem te vagy a nehéz felfogású…

Addig folytatták az értelmetlen vitájukat, amíg az *Androméda Szívében!* Elé értek, és a személyzetének néhány tagja bárgyú vigyorral az arcán eltette messzelátóját.

– Basszus! Bobbarunk becsajozott ezen a bolygón! – kiáltott fel meglepetten Victor Harnnax őrnagy, az űrhajó frissen kinevezett törzstisztje.

– Ráadásul egy egzotikus cicababát szerzett magának a százados! Istenem! Bárcsak én is összejöhetnék egy ilyen vadmacskával…

– Hallgasson, Prixano főhadnagy! Szerintem ez egy komoly kapcsolatfelvétel. És ne koptassa az erotikus fantáziáját! – állította le beosztottját a nehéz sorsú Richard Warrington ezredes, az űrhajó parancsnoka.

– Állítsák át a tolmácsgépüket a shirottanawák nyelvére…

– Na de főnök! Ezt már megtettük. Mi is kíváncsiak vagyunk – szakította félbe felettesét Thorran Vatteon, miközben a messzelátójukon keresztül bámulták a közeledő illusztris párt.

– Istenem, milyen romantikus! Mindig imádtam a szerelmespárok látványát. Ráadásul összekaptak valamin – sóhajtotta Shonnar Sápadtvér, és igazából egy gyönyörű, lila bőrű lányra gondolt.

– Várjál már, ezek nem civakodnak! Hiszen csókolóznak!

– Na, tessék! Most meg megharapta a vadmacskája! Ez fájhatott! És továbbra is veszekednek!

– Most meg a tigriske belekarolt Bobbarba, és úgy közelednek hozzánk. Lenyűgöző látvány.

– És továbbra is vitatkoznak! Ezt a párt…

– Uram! – szólította meg dr. Huttoran Lavaro, az űrhajó rossz hírű orvosa a kapitányt. – Előkészíteném az elkülönítőt, és alaposan kivizsgálnám a hölgyet…

– Huttoran! Eszébe ne jusson! – förmedt rá Warrington. – Hiszen a shirottanawák barátaink és szövetségeseink! Ráadásul ez nemcsak diplomácia, hanem Bobbar és a hölgy magánügye! Ezek után maga ne vizsgálgasson semmit! Értve vagyok?

– De uram…

– Doktor úr! Ez parancs! – mondta határozottan, majd lesújtó pillantást vetett a beosztottjára. – Huttoran, mindnyájan jól tudjuk, hogy milyen vágyak gyötrik! És azt is láttam, hogy milyen képeket ragasztott a rendelője falára, ráadásul arról hírhedt, hogy szabadidejében rendkívül bizarr külsejű kéjnőkkel szokott kapcsolatot létesíteni. De hagyja békén ezt a lányt! Világos?

A doki arcáról lehervadt a vigyor, igenlően bólintott, megfordult, és felsietett a rámpán. Aztán egy vágyakozó hang törte meg a pillanatnyi csendet:

– Istenem, mindketten sárosak! Biztosan egy iszapgödörben fetrengtek az éjszaka! Bobbar csak elmondja a részleteket…

– Prixano főhadnagy!

– Parancs!

– Ha még egyszer megszólal, akkor egy hétre eltiltom a kantin látogatásától! Megértette?

Prixano ijedten bólintott a parancsnoka felé, aztán Vatteonra nézett.

– Figyelj, cimbora! Most azonnal be kell mennem. Képzeld, a kantinban hagytam a biarrámat, ami teljesen kihűlhet! Később beszélünk…

Ekkor Bobbarék közvetlenül eléjük értek, és megálltak Warrington előtt. A férfi kezdetben komoly arccal nézett a parancsnokára, a belé karoló tigrisbőrű lány idegesen meredt maga elé.

– Tiszteletem, ezredes úr! Bobbar Wellingtonvér főhadnagy, jelentkezem! Jelentem, portyámon rendkívüli esemény nem történt, és szeretném bemutatni kedves vendégünket, aki a véletlenek folytán itt maradt ezen a bolygón! Szóval a hölgyet Huavalla Shiroallaénak hívják, aki nagyhercegnő, és… – Bobbar kérdően nézett a lányra. – És ezen– kívül ki is vagy, Foltikám?

Huavalla kiszállította a karját a férfiéből, majd halkan felmordult.

– Ne nevezz a Foltikádnak! Alig ismerjük egymást – sziszegte, majd szikrák gyúltak a szemében.

– Ez így nem igaz! Hiszen jól ismerjük egymást!

– Valamit megbeszéltünk! Hallgass már!

Az űrhajósok kíváncsian várták a fejleményeket. A lényeg egyértelmű volt, csak azt nem értették, hogy kibontakozó vitájával mit akar elérni a frissen összejött pár.

A shirottanawa lány végül a kapitány felé fordult.

– Tiszteletem, ezredes úr! Huavalla Shiroallaé főhadnagynő vagyok, a Shirottanawa Ürflotta 17/C jelzésű felderítő űrnaszád egykori tisztje. Jelentem, bajba kerültem, kérném a segítségüket…

– Pontosan. Huavallámat véletlenül itt hagyta az űrhajója, segítettem rajta, aztán közel kerültünk egymáshoz, végül elhoztam hozzánk…

Bobbarnak nem sikerült átfognia a lány derekát.

– Bobbar! Most ne fogdossál, mert komolyan beszélnem kell a parancsnokoddal. És ne legyél megint erőszakos…

– Tessék? – szakította félbe Warrington, miközben dühösnek látszó tekintettel méregette a beosztottját. – A százados erőszakoskodott magával?

– Igen! Képzelje, lehetetlen helyzetbe hozott ez az alak! Állandóan szédít engem és többször is megcsókolt, hogy megnyugtasson…

– Miről beszélsz? – szakította félbe idegesen Bobbar. – Ez így igaz, nem?

– Ez tényleg igaz, de akkor is idegesít!

– Engem meg az idegesít, hogy folyamatosan harapsz, de erről nem akartam panaszkodni…

Erre már az űrhajó személyzete felnevetett, és egyre jobban élvezték a tigrisőrű szépség és Bobbar által eljátszott átlátszó színjátékot. A sokat tapasztalt kapitány sem tudta visszafojtani a mosolyát.

– Elnézést, még parancsnokként sem szeretnék beavatkozni a magánéletükbe, de milyen viszonyban vannak egymással?

Bobbarból nagy sóhaj szakadt fel.

– Őszintén, rabszolgák lettünk. Egymás rabszolgái – újabb nevetés hullámzott végig a társaságon. – Ez nem vicc, mert így határoztunk. És ezentúl együtt maradunk…

– Miről beszélsz? Ez csak részben igaz! Együtt vagyunk, de nem vagyok a kéjnőd, és egyelőre a barátnőd sem lehetek! És ne idegesíts, világos? – kiáltotta Huavalla, és egyértelmű szándékkal megvillantak erős fogai.

– Hölgyem, higgadjon le! Mondjuk, nagyon meggyőzőek voltak a szememben. És azt is mondtam, hogy a magánügyüknek számít a kapcsolatuk, amibe nem akarok beavatkozni – szólt közbe határozott hangon az ezredes. – Meghoztam a döntésemet! Kisasszony, maga természetesen velünk tart, mert a Shirottanawa Föderáció a szövetségesünk, és komoly bajba került, aminek elmondja majd a részleteit. Bobbar kabinjában lesz elszállásolva, mert bármit is mond, látszik, hogy maguk… – Hirtelen csendben maradt, és mosolyogva megcsóválta a fejét. – Ehhez külön gratulálok!

– De uram! Miről beszél? Bobbarnái lakjak, aki…

– Főhadnagynő! Ezt azonnal hagyja abba! Menjenek a kabinjukba, és hozzák rendbe magukat, mert szörnyen néznek Id! – Parancsát követően egy kézmozdulattal határozottan elnémította Bobbart.

– Mindkettőjüknek kellemes estét és jó éjszakát kívánok! Kisasszony! Miután kipihente magát, várom a részletes jelentését. Egyelőre befejeztem, leléphetnek!

Erre Huavalla dermedten állt továbbra is, mire Bobbar a karja alá nyúlt, és a rámpa felé tuszkolta.

– Az istenit! Erre most miért volt szükség? Teljesen lejárattál minket!

– Mi van? Én jól beszéltem, csak te viselkedtél hülyén!

– Ne nevettess! Pont te mondod? Semmi értelme nem volt az egésznek. Szerintem teljesen átlátszóak voltunk, csak a többieket szórakoztattuk a gyerekes viselkedésünkkel.

– Jól van, na! Legalább ennyit meg kellett tennünk! Igazából a shirottanawa nemesek és a családom nem nekik, hanem nekem fognak hinni. Szóval rajtad is múlik az egész.

– Huavallám! Én mindent megteszek érted. Csak legyél őszintébb, kérlek!

– Mondtam, majd!

– Az istenit…

Az ideges, alig érthető szófoszlányok végleg elhalkultak, amikor beléptek a zsilipkapun. A többiek vigyorgó tekintete kísérte a zavarosan viselkedő párt.

Amikor beléptek az űrhajóba, Vatteon izgatott arckifejezéssel a kapitányhoz sietett.

– Ezredes úr! Ma este én is felderítő portyára szeretnék indulni! Biztosan engem is a szerencse fog kísérni. Kérem,

engedélyezze!

– Százados! Mit képzel? Szó sem lehet róla! – Warrington pattogó hangon szólt a beosztottjához. – És most befelé, mert azonnal elhagyjuk ezt a bolygót. Csak Bobbarra vártunk, aki már megérkezett a közeli vendégével. Ne mondjam még egyszer, mert holnap bezáratom a kantint!

Erre a súlyos fenyegetésre a kint ácsorgó személyzet morogva elindult a rámpán. Warrington lépett be utoljára a zsilipkapun, miközben keservesen felsóhajtott:

– Istenem! Lassan elhagyjuk az Andromédát, de mintha most kezdődne az expedíciónk. Mi jöhet még ezután?

– Huavalla! Még egyszer mondom, erre semmi szükség nem volt! – mondta kissé felháborodottan Bobbar, miután beléptek a kabinjába.

– Figyelj már! Legalább arra rájöhettek, hogy bármit láttak, a kapcsolatunk nem publikus és egy darabig nem leszünk igazából együtt. Ennyire csak értelmesek a kollegáid.

– Szerintem meg nevetségesek voltunk.

– Hagyjad már! – mondta azzal az eltökélt szándékkal, hogy eltereli a férfi figyelmét. – Először is foglalkozzunk a jövőnkkel.

A házigazda csak kérdően nézett az élete részévé vált lányra.

– Bobbar! Kezdjük azzal, hogy mi ez a kiállhatatlan szag?

Dühössé vált a férfi arca.

– Shiroallaé kisasszony! Most hirtelen ez lenne a legnagyobb problémája? – válaszolt pattogós hangon. – Tegnap este, mielőtt elindultam volna és megismerkedtem magával, a légkondicionálómban illatbetétet cseréltem, és a Hawairri bolygó sláger– termékét, az *óceán friss* légfrissítőt választottam! Ez ellen nem emelhet kifogást, érzékeny orrú úrnőm…

– Bobbar! Mivel ezentúl veled fogok élni, ehhez nekem is van közöm. Tehát csinálj már valamit, mert ezt a szagot nem bírom elviselni!

Bobbar az idegességtől remegve a légkondicionálóhoz sietett, és a kezébe vett egy színes dobozkát, majd a lányra meredt.

– Huavalla! Mit akarsz tőlem? Már nem tudunk szellőztetni, mert már a világűrben száguldunk, és ha kinyitnám az ablakot, akkor azonnal megfagynánk, de...

– Bobbar! Te hülyének nézel? Én is űrhajós vagyok.

– Csönd már! Azt akartam mondani, hogy egyetlen megoldás maradt: illatbetétet cserélek, hátha bejön neked! – mondta határozottan, majd remegő kézzel kotorászni kezdett a dobozban.

– Tessék, megvan! – mondta vigyorogva, majd felmutatta zsákmányát. – Az *érzéki illatok éjszakára* márkájú jó lesz?

A tigrisbőrű szépség felmordult, és láthatóvá váltak kecses, tűéles fogai.

– Jól van, na! Ez csak poén volt. Akkor keressünk valami mást! – Újabb rövid kotorászást követően elővett egy másik

illatkazettát. – Tessék, hölgyem! *Egy kitört vulkán parázsló lehelete* fantázianevű megfelel?

– Ez illik hozzám, de ha mégsem tetszik, akkor tovább keresgélsz, mert nem akarok büdösben élni, világos?

Bobbar a fejét csóválva illesztette helyére az illatkapszulát tartalmazó eszközt. Rövidesen a lány tekintete megenyhült, és igenlően bólintott.

– Ezt már el lehet viselni, de holnap keresünk valami jobbat…

– Rendben, Huavallám, örülök, hogy elnyerte a tetszésedet, de ne ácsorogjál ott a bejáratnál! Érezd magad otthon, és üljünk le egy kicsit az ágyam… illetve az ágyunk szélére.

– Megőrültél? Ilyen mocskosán üljünk rá, aztán aludjunk a koszos ágyneműn?

– Igazad van. Egyetlen kérdésem lenne, mielőtt rendbe szednénk magunkat. Milyennek tartod szerény lakosztályomat?

– Bobbar! Nem akarlak elkeseríteni, lepusztulnak és igénytelennek tűnik a kabinod, de emiatt nem kell aggódnod, mert segítek szebbé és lakályosabbá tenni a közös otthonunkat.

Bobbar nagyot sóhajtott, mert rájött arra, hogy véget ért az agglegényélete. Amit egyáltalán nem bánt.

– Mindenesetre köszönöm, tigriském! De…

– Várjál! Hozzuk már rendbe magunkat! Aztán még beszélgethetünk.

– Rendben! Szerinted ki menjen először a fürdőszobába, mert tényleg látszik rajtunk, hogy ott fetrengtünk egy iszappocsolyában…

– Te most miért bosszantasz? – A lány szeme dühösen villámlott. – Persze, hogy én megyek először, mert szerintem a ti galaxisotokban is így szokás!

Huavalla a kisebbik ajtó felé viharzott, majd megállt a mellékhelyiség küszöbén.

– Bobbar! Hozzád költöztem, gondoskodjál rólam!

– Tessék?

– Ne álldogálj karba tett kézzel, hanem szerezzél ruhát, cipőt, és hozzál valamit ennem, mert éhes is vagyok!

– Várjál már, a zöld törölköző előkészítve a zuhanykabinnál csak rád vár, de a biztonság kedvéért bemennék veled a fürdőszobába, hogy mindent elmagyarázzak, és a sebedet is megvizsgálhassam…

– Ne fárassz, Bobbar! Egy szomszéd galaxisból származó fürdőszobán is könnyedén kiigazodom, a sebemen meg nincs mit vizsgálgatnod, mert jelentéktelen!

– Rendben, mindent megszerzek, de hadd menjek veled…

Nem fejezhette be, mert erős kattanással becsapódott a fürdőszoba ajtó.

Bobbar megcsóválta a fejét, és széles mosolyra fakadt. Huavalla miatt a Galaktika legszerencsésebb kutató űrhajósának

tartotta magát. Hiszen a Világegyetem leggyönyörűbb egzotikus szépsége költözött hozzá.

Bobbar azonnal aktivizálta magát, hogy mindennel ellássa szívesen látott vendégét. A belső kommunikátoron keresztül felhívta Mary Popannaxát, a szomszéd kajütben lakó magas és karcsú exobiológusnőt, és elmondta neki, hogy milyen problémával küszködik Huavalla. A divatos ruhatáráról közismert honnara azonnal felajánlotta segítségét, és rövidesen halk kopogás hallatszott az ajtón. Miután Bobbar átvette a gyorsan kiválasztott ruhákat, pár szót váltottak, majd az ágyra helyezte a tetszetős női ruhadarabokat.

Ezt követően felhívta Thorrallót, a kantinos haverját, és megrendelte kései vacsorájukat.

Pár perc múlva kopogtatás nélkül a vigyorgó Vatteon lépett be egy hatalmas tálcával a kezében, amit letett az asztalra, aztán lehuppant az egyik székre.

– Szevasz, Bobbar! Ne tudd meg, mennyire irigylünk téged! – mondta somolygósan, miközben a fürdőszobaajtót méregette. – Igaz, nem értettük azt a színjátékot, amit előadtatok nekünk, de biztosan megvan az oka. Az a lényeg, hogy most is neked tisztítja azt a gyönyörű tigrismintás karcsú testét. Aztán nagyon ügyes legyél ma éjjel!

Bobbar egyre idegesebb lett, de nem szólalt meg. Vatteon hangja majdnem rimánkodóvá vált.

– Ne haragudj, Bobbar! Esetleg vethetnék rá egy pillantást, amikor üdén és tisztán kilép a fürdőszobából?

– Cimbora, szállj le rólunk! Persze, hogy nem…

– Milyen igaz barát vagy, ha a nődre sem vethetek egy pillantást?

– Vatteon, ez nem barátság kérdése. Ó a magánéletem része, és ezt tiszteletben kell tartanod. Világos?

A férfi, aki nem tudta csillapítani ösztönös kíváncsiságát, nagyot sóhajtva felállt a helyéről.

– Megértelek, de remélem, azért legalább nekem elmondod, hogy eddig mi történt köztetek…

– Cimbora! Mondtam valamit! Lehet, hogy a lány különleges szépsége birizgálja a fantáziátokat, de az intim részletek akkor is csak ránk tartoznak – jelentette ki, majd határozottan folytatta tovább: – Ha igazi haver vagy, akkor megérted ezt, de most arra kérlek, menjél, mert szerintem lassan végez Foltikám. Ja, igen! Köszönjük azt a sok finomságot, amit neki hoztál!

Miután Vatteon kilépett a kabinból, gyorsan megterítette az asztalt. A középre tett Shallarron óceánbolygóról származó kétszemélyes vegyes haltál mellé került a Thorrallo zseniális cukrásztudományát bizonyító apró, szív alakú torta, és a néhai Feridről származó, fekete színű, kokacserjéből készült üdítőital.

Végül amikor végzett, résnyire tárult a fürdőszoba ajtaja, majd az előgomolygó pára kíséretében felbukkant egy tigrismintás kar, amely türelmetlenül intett feléje.

– Bobbar! A hálóingemet kérem!

– Tessék!

– Túl rövid! Köntöst egyáltalán tudtál szerezni?

– Tessék parancsolni! A papucsodat meg az ajtó mellé készítettem.

Rövidesen kitárult az ajtó, és Huavalla a combközépnél rövidebb köntösében belépett a szobába. Bobbar sokáig gyönyörködött a lenyűgöző látványban. Egész egyszerűen elvarázsolta a lány magas, karcsú alakja, még enyhén nedves tigrismintás teste, frissen mosott szőke tincsekkel tarkított, fekete hajzuhataga és hatalmas, éj színű szeme.

– Istenem, ez hihetetlen…

– Már megint mi van? – kérdezte összehúzott szemmel a szépség.

– Lenyűgözöl, Foltikám! Szerintem nálad elragadóbb teremtés nem létezik a világegyetemben…

A lány lábát keresztbe vetve kényelmesen elhelyezkedett az ágy szélén.

– Bobbar, ne szédíts, inkább siess, mert éhes vagyok. Itt várok rád!

Bobbar gyorsan rendbe hozta magát, azután visszatért az elnyűtt melegítőjében, és a rá váró Huavalla mellé ült.

– Itt vagyok, Foltikám!

A lány egyetlen pillantást vetett rá.

– Szörnyen néz ki a hajad.

– Ennek nincs jelentősége. Nagyon siettem.

Végül a férfi törte meg a rövid időre beálló csendet.

– És hogyan érzed magad nálam, Huavallám?

– Egyelőre jól, de enyhén sajog a sérült talpam…

– Az előbb meg mit mondtál? – Bobbar szigorúan nézett a lányra. – A te érdekedben nem tűrök semmiféle ellenvetést!

A férfi határozott mozdulattal az ölébe emelte a lány lábát, majd gyengéd mozdulatokkal masszírozni kezdte a talpát. Huavalla nagyot sóhajtva hátrahajtotta a fejét, lehunyta a szemét, majd a könyökére támaszkodva élvezte a kényeztetést.

Hosszú idő elteltével Foltika enyhén megrázkódott és halkan felnyögött, majd tágra nyitotta a szemét. Bobbar abbahagyta a masszírozást, és többször is a csókjával illette a lány talpát. Huavalla erre kirántotta a lábát a férfi öléből.

– Köszönöm! Jólesett a kényeztetésed, de ne vidd túlzásba! Ilyet még soha nem csináltak velem. Te meg…

– Nyugi! Ez a gyengédség csak azt szimbolizálja, hogy tetőtől talpig bejössz nekem.

– Bobbar! ígértél valamit, nem?

– Maradj már! Tudom, hogy az idegesítő szerződésedre gondolsz. Nem hiszem, hogy kitérne a talpad kényeztetésére.

– Ez így igaz, de…

– Na látod! Akkor még visszatérünk olyan kényeztetésekre, amelyekkel még nem rúgjuk fel a szerződésedet.

A lány felnevetett.

– Lehetetlen alak vagy, Bobbar! Mindig azon jár az eszed! – mondta a fejét csóválva, és nem mert belegondolni abba, hogy mit szeretne igazából. Inkább az éhségére gondolt. – Kérlek, együnk valamit, mert nagyon korog a gyomrom!

– A kabinom új úrnőjének minden kívánsága parancs. Kérem, fáradjon velem! A vacsora tálalva van.

Miután az asztalhoz ültek, Bobbar a hatalmas tálról levette a thermofedőt, és alaposan megrakta az éhes lány tányérját, aki jó étvággyal falni kezdte az ételt, miközben nagyokat szürcsölt az előtte álló koulainos poharából. A végén elégedetten eltolta magától a tányért.

– Köszönöm, Bobbar! Nagyon finom volt, de…

– Várjál, tigriském! Még nincs vége! Különleges desszert vár ránk, mert előttünk van Thorrallo zseniális cukrászmesteri tudásának bizonyítéka, ez az apró, szív alakú marcipántorta, ami biztos, hogy elnyeri a tetszésedet…

– Elnézést, már pukkadásig ettem magam!

– Huavalla! Ezt nem hagyhatod ki! – suttogta meggyőző stílusában, és a villájával levágott egy kis darabot a tortából, majd a lány szájához emelte a finomságot.

– Bobbar, ez nagyon finom, de…

– Nyugi! Még egy falatot…

– Mondtam már, ízlik, de ne légynél erőszakos!

– Pont te beszélsz erőszakról? Ezért még egy harapásnyi mézédes süteméný a büntetésed!

A mosolygós lány, miután lenyelte a falatot, gyorsan hátrahajolt, ivott egy kortyot az üdítőből, majd megtörölte a száját a szalvétával.

– Köszönöm a vacsorát. Nagyon kedves vagy, de kérlek, ne haragudj, mert nagyon fáradt vagyok, és aludni szeretnék…

– Rendben, foltos kincsem! Ha pihenni szeretnél, akkor térjünk nyugovóra!

Huavalla az ágyhoz lépett, és gyorsan levette a köntösét. Csak egy rövid, áttetsző, finom selyemből szőtt hálóing takarta gyönyörű testét. Hátat fordított a gyönyörködő Bobbarnak, majd összegömbölyödött az ágyon, és maga köré tekerte a takarót.

A férfi nem tudott betelni a gyönyörű mozdulatsor látványával, majd nagyot sóhajtott és az ágy szélére ült. Lejjebb vette a fényeket, aztán alsógatyára vetkőzött, és a lány mellé feküdt, de úgy, hogy csak a vékony takaró választotta el őket egymástól.

Lágyan cirógatni kezdte Huavalla nyakát és haját.

– Huavallám! Alszol?

– Még nem. Hallgatlak.

– Remélem, hogy jól fogod érezni magad nálunk, és a többiekkel is biztosan jól ki fogsz jönni…

– Én is úgy vélem, hogy ezzel nem lesz baj. Habár eddig rajtad kívül csak a kapitányotokkal beszéltem. Rendes embernek tűnik.

– Igen. Nem olyan maffiabérenc gazember, mint az eddigi parancsnokod volt.

– Pontosan. Szerintem neki nyugodtan jelenthetem a velem történteket. Biztosan értesíti az Admiralitásunkat, hogy azonnal fogják el azt a gazembert.

– Így teszünk, kedvesem.

A hirtelen beálló csendet Huavalla halk kuncogása törte meg.

– Most min nevetsz?

– Bobbar, nemcsak rajtad nevetek!

– Mi az, hogy nemcsak rajtam? – kérdezte sértődötten a férfi.

– Nyugi! Saját magamon is, mert mindketten elég nevetségesen viselkedtünk.

– Miért lettem volna nevetséges? Komolyabb sérülés nélkül meggyőztelek arról, hogy nem azért jöttem utánad, hogy eladjalak kéjnőnek. Aztán ha ok nélkül hisztiztél, akkor megnyugtattalak. Dióhéjban ennyi a megismerkedésünk története.

A lány felnevetett, majd kinyúlt a takaró alól, és hosszú ujjaival megkereste a srác kezét.

– És a harapásaimra emlékszel?

– Azt inkább hagyjuk. Többségükben fájdalmasak voltak, és nem érdemeltem meg.

– Ezért is jobb, ha nem kerülsz trónra. De beszéljünk magunkról. Mellesleg megérdemelted, mert miután rájöttem, hogy nem vagy gonosz ember, túl közvetlen voltál és idegesített az idétlenségbe hajló szöveged. És ne sértődj meg, mert tudom, hogy ezzel csak nyugtatni akartál engem. Tényleg zavaros voltam és elkeseredett.

– Ezt nem igazából értem. Szerintem…

– Várjál! Ez most fontosabb. Bobbar! Most már veled tartok, bármerre is mennél. A szívem mélyén örülök, hogy egymásra találtunk.

– Végre valami, aminek én is örülök!

– Egy pillanat! A szerződésemről van szó! Egyelőre közénk áll, de ha jelentek valamit a számodra, tiszteletben tartod?

– Jelen esetben nagyon nehéz lesz, de bármit megteszek érted, úrnőm!

– Tényleg, Bobbar! Mikor hagyjátok el a galaxisunkat?

– Az előzetes terveink szerint mintegy öt hét múlva.

Huavalla megkönnyebbülten felsóhajtott, majd megfordult, és a férfi karjába simult.

– Csak annyi? Lazán kibírjuk.

Bobbar szorosabban ölelte magához a lányt.

– Értelek. Ha akarod, akkor holnap órákig rimánkodom Warringtonnak, hogy hivatkozzon vészhelyzetre az Admiralitásunkon, és azonnal térjünk haza!

A lány újra megrázkódott.

– Kedves tőled. Szerintem inkább várjunk, hiszen gyorsan elszáll ez a röpke idő – rebegte, miközben gyengéden harapdálta a srác nyakát.

– Igazad van. Aztán miénk az idők végtelenje.

– Így van, Bobbar. De most kérlek, aludjunk. Nagyon fáradt vagyok. Jó éjszakát!

A férfi mindkét kezével gyengéden megfogta a lány arcát.

– Foltikám! Eszembe jutott a szerződésed.

– Kérlek, most ne!

– Ez most fontos! Tudom, hogy pillanatnyilag közénk áll, de csak nem rendelkezik arról, hogyan köszönhetsz el titokban attól, aki hozzád közel álló személy?

– Ezt nem tudom, de…

– Akkor, tigriském, jó éjt! – suttogta, majd száját a lányéra tapasztotta, aki egy pillanatra megfeszült, de viszonozta a csókot.

Néhány perc múlva Bobbar a karjában tartotta a hátat fordító, de hozzásimuló shirottanawa lányt.

– Hát igen, Huavallám! Addig is ilyen búcsú puszival kívánjunk egymásnak jó éjszakát!

– Ühm!

– Tudod, alaposabban megvizsgálhatnánk a szerződésedet, hogy mit engedélyezhet és mit nem. Figyelsz?

A válasz elmaradt, mert csak a végsőkig kimerült Huavalla egyenletes szuszogása hallatszott. A férfi halványan

elmosolyodott, és nyakon csókolta alvó kedvesét, majd szorosabban magához húzta a teljesen elsötétülő kabinban.

PACALPÖRKÖLT ÉS QUARRI LIKŐR

Reggel Huavalla ráncigálására ébredt a meglepett házigazda.

– Bobbar! Azonnal kelj fel!

– Na! Mit akarsz? Még korán van…

A férfi tűéles fogak gyengéd érintését érezte a vállán. Csukott szemmel, halkan felsóhajtott.

– Istenem! Milyen kellemes az ébresztő harapásod! Kérlek, még egy kicsit…

Bobbar szeme tágra nyílt, amikor éles fájdalom hasított a nyakába.

– Eszednél vagy? Ez már fájt!

– Mégis mit hittél? Hogy gyengéd leszek veled? Tüstént kelj fel! Éhes vagyok, vigyél el reggelizni!

– Mindjárt! Addig is egyél a tortából… Ááh! Az istenit! Hagyd már abba, miért kell folyton harapnod?

– Azért, mert felidegesítettél! Mit képzelsz? Megetetnéd velem a tegnap esti maradékot, mert lustálkodni szeretnél? Ne mondjam még egyszer, kelj fel és induljunk!

Bobbar beletörődött sorsába, és felült az ágy szélére.

– Jól van, Foltikám, menjünk! Szerintem a fürdőszoba először legyen a tiéd!

A megenyhült lány egy pillanatra visszafordult az ajtóból.

– Elnézést, tegnap este tönkretettem a fogkefédet!

– Tudom, de ne is törődj vele! A veszélyes fogaidat ismerve ebben semmi meglepő sincsen. Nyugodtan vegyél egy újat a faliszekrényből.

A lány neheztelve pillantott rá, amikor már az ajtónál álltak indulásra készen.

– Bobbar, szemét!

– Huavalla, elegem van belőled! Már megint mi a bajod velem?

– Csak annyi, hogy ha együtt élünk, és eltakarítottam a vacsora romjait az asztalról, akkor te legalább méltóztassál kivinni a szemetet, ami ott bűzölög a fürdőszoba sarkában!

– Miről beszélsz? – szakította félbe Bobbar. – Hetente egyszer elviszem a szemetet a folyosónk végén lévő hulladéktárolóba…

– Ez most már kevés lesz! Ezentúl naponta, világos? – kérte határozottan Huavalla, majd nagyot dobbantott a lábával. – Hiszen jól tudod, hogy mennyire érzékeny az orrom.

– Rendben. Legyen úgy, ahogy te akarod! De nemcsak azért, mert utálom, ha harapós kedvedben vagy.

Bobbar egyelőre eltekintett attól, hogy körbevezesse bájos vendégét az egész űrhajón, és a lakókabinok blokkját elhagyva azonnal a személyzet pihenését és szórakozását szolgáló rekreációs központba vezette Huavallát, ahol a hosszú, unalmas csillagközi utazások alatt a kutatók idejük döntő többségét töltötték.

Először a digitalizált könyvtárat, majd a legmodernebb 36D-S technikával felszerelt mozitermet mutatta meg a lánynak. Azt is elmesélte, hogy a kutató űrhajó amatőr zenekara a terem egyik sarkában lévő mini színpadon szokta tartani a próbáit.

Bobbar elmesélte, hogy az együttes már túl volt az első botrányos koncertjén, amely után a felháborodott személyzet elhatározta, hogy a biztonságuk érdekében a csapnivaló zenészeket néhány hónapig otthagyják az első bolygón, ahol egy nívósabb zeneiskola található, és az Andromeda-galaxisban élő ének-zene szakos tanároknak csak sikerül megtanítani őket legalább egy minimális szinten játszani.

A botrányba fulladt fellépés után csak Warrington ezredes határozott parancsa miatt nem verték meg a muzsikusokat, akik teljesen felháborodtak ezen a reakción, és kijelentették, hogy sajnos az űrhajó személyzetének döntő többsége olyan botfülű, hogy ha zivataros időben esernyő nélkül sétálnának egy planétán, akkor rövid időn belül nagyon szép zöld rügyeket eresztene a fülcimpájuk.

Az újabb tumultuózus jeleneteknek a kapitány azzal vetett végett, hogy kivételesen meghosszabbította a kantin nyitva tartását, amely hajnalig fogadhatta szomjas és fülfájásra panaszkodó vendégeit. A további viták elkerülése érdekében a zenészeket éjfélig bezáratta a színházterembe, amit azzal indokolt, hogy ha ezentúl nincsenek szolgálati teendőik, akkor

kötelesek gyakorolni, majd a többiekkel együtt átvonult a kantinba.

A hercegnőnek még a könnye is kicsordult ettől az elképesztő történettől.

Ezt követően az edzőterembe, aztán a társalgóba, majd a feszített víztükrű miniuszodába kísérte a vendégét. Huavalla egész egyszerűen lenyűgözte az *Andromeda serében! legénységét.*

Azonnal félbeszakadt a gyakorló páston zajló csörte, és a kardok halk csengéssel hullottak a küzdőtérre, amikor meglátták a nyitott ajtóban álldogáló tigrisbőrű, miniruhás lányt.

A csinos shirottanawa hölgy barátságosan intett a kardvívóknak, akik mosolyra húzódó szájjal lassan elindultak az egzotikus látogatójuk felé.

Az űrhajó központi társalgójához érve ugyancsak nyilvánvalóvá vált a Galaktikából érkezett férfiak rendkívüli vonzalma az Androméda-galaxisban született, vadmacska kinézetű hölgy iránt.

A holovízió óriáskivetítőjén éppen a rendkívüli izgalmakat nyújtó tavalyi Galaktikus Szuperkupa döntőjét nézték meg a sportkedvelő űrhajósok immáron vagy tizedik alkalommal. Ezen a meccsen a bajnokság két legjobb csapata, a Quarri Vámpírok és a Naawari Kolosszusok csapata küzdött egymás ellen. Igen, a Galaktikában az óriási meteorlabdával játszott űrfutball volt a legnépszerűbb sportág, ami a humanoidok milliárdjait töltötte el

lelkesedéssel, és a holovízió elé szögezték szinte az egész csillagrendszert a Galaktikus Liga izgalmas meccsei.

Huavalla foltos, karcsú testének látványa viszont azonnal elfeledtette a quarri támadósor legendássá vált, mindent eldöntő zseniális akcióját, mert a szurkolók egyöntetűen talpra ugrottak, és körbevették egzotikus vendégüket. A lelkes üdvözlés hangzavara után rengeteg kérdéssel árasztották el a lányt. Még Bobbart sem érdekelte, amikor a földöntúli boldogságban úszó quarri csapat átvehette a jól megérdemelt hatalmas aranykupáját, amit azonnal teletöltöttek a vérvörös nemzeti italukkal.

Nemsokára néhányan dicsérni kezdték Huavalla testét borító sötétbarna foltok és sávok lenyűgöző szépségét, ami ellen még Bobbarnak sem volt kifogása, de amikor páran szemtelen vigyorral az arcukon elkezdték simogatni a shirottanawa hercegnő különleges bőrét, akkor Bobbar szeme is felszikrázott, és megfogta a meglepett lány kezét, majd gyorsan kimentve magukat sikeresen kitörtek a szoros gyűrűből. A tágas folyosón haladva sokáig hallhatták a társalgóban maradt kutató űrhajósok irigykedő hangját.

A reggeli előtt gyorsan még az uszodát szerette volna megmutatni a rendkívül hosszú ujjakkal rendelkező hölgynek, akinek csak a medencéhez lépve engedte el a kezét.

Bobbar megcsóválta a fejét, mert egy olyan zöldbőrű ember tartózkodott a csillogó víztükör mellett, akinek már jól ismerte a motivációs szokásait. Természetesen átszellemült tekintettel

meredt a kíséretében lévő lányra. Miután megrázkódott, gyorsan felragadta a kempingszéke mellett heverő írófüzetet, majd a füle mögül elővett egy őskorból itt maradt ceruzát.

– Hódolatteljes tisztelettel üdvözöllek, Andromeda-galaxis lenyűgöző szépségű tigriskirálynője! Ihlető látványod és gyönyörű bőröd fogják szerény tollam vezetni, midőn az újabb versciklusomat írom…

A hirtelen feszültté váló férfi úgy érezte, Huavalla társaként ezt már nem tűrheti.

– Willanar, nem hagynád békén ezt a hölgyet? Nem veszed észre, hogy velem van?

– Bobbar, fejezd már be! Most ezzel mi a bajod? Mellesleg nekem tetszenek Willanar szép szavai! – torkolta le szobatársát az elbűvölt lány.

– Huavalla! Azt hiszen, te még nem tudod, kivel is állsz szemben. Ó Willanar Shallax, az űrhajó hajtóműveinek főmérnöke, aki meg nem értett világmegváltó poétának képzeli magát – kezdte győzködni Bobbar. – Ha nő létedre esetleg kedvesen viselkedsz vele, akkor sosem fog leszállni rólad, mert inspirációt és ihletet remél tőled, és a rendszeres zaklatásaitól hamar kiborulhatsz…

– Öreg, miről beszélsz? – szólt közbe felháborodottan Willanar. – Szerintem ez a szegény lány a te évek óta készülő mélyfilozófiai művedtől fog teljesen kiborulni!

– Bobbar, te tényleg írogatsz?

– Persze tigriském, szabadidőmben átváltozom íróvá! – mondta átszellemült arccal a művészlelkű férfi, majd gyengéden megcirógatta a csodálkozó lány arcát. – És most már biztos, hogy szerepelni fogsz a művemben…

– Nevetnem kell! – hallatszott Willanar ingerült hangja. – A többiek már mindent elmondtak rólatok. És melyik fejezetben fogod szerepeltetni ezt a rendkívüli lányt? Talán *A múzsa csókja és harapása* címűben?

– Hihetetlen alakok vagytok! Talán a meg nem értett művészek űrhajójára kerültem? – kérdezte végül viccesen Huavalla.

Bobbar gyengéden megragadta a lány karját. Természetesen felfigyelt az *Andromeda szívében!* költőfejedelmének újabb szavaira, de úgy tett, mintha nem hallotta volna.

– Huavalla! Csak arra kérnélek, hogy egyedül ne gyere az uszodába, mert ez az alak szabadidejében itt ücsörészik a medence partjánál, nézi az úszó csajokat, mert szerinte ebből nyeri az ihletét, pedig igazából a naiv nőnemű ismerőseivel szeretne minél közelebbi kapcsolatba kerülni…

– Na és? Engem nem érdekel! – vonta meg a shirottanawa hölgy a vállát. – Ha ez inspirálja, akkor nyugodtan bámulhat úszás közben, mellesleg nem tűnik egy tolakodó alaknak.

– Az istenit! Nem érted? Engem nagyon idegesítene, ha nyálcsorgatva bámulná valaki közvetlen közelről a majdnem teljesen pucér tigrisbőrű testedet…

– Bobbar, nagyon vigyázz, mert ha felbosszantasz, akkor a nyilvánosság előtt is megharaplak, és nem leszek gyengéd! – csattant fel a vadmacska– szokásokkal rendelkező hölgy. – Mindent megbeszéltünk, ami szerintem az értelmes emberek számára érthető kell, hogy legyen, és semmi szükség az ilyen féltékenységi jelenetekre!

A férfi csak igenlően bólintott, de nem szólt semmit. Nemcsak azért hallgatott, mert nem merészelt megszólalni, hanem teljesen megdöbbentette az ihletet kapott költő látványa, aki elfeledkezett róluk, fel sem pillantott, egyre csak írt, majd félhangosan visszaolvasta sorait: *„Selymes vadmacska-bőröd, és izzó éjeket idéző shewed, mely végre-valahára eljött veled! Androméda-galaxis leggyönyörűbb kincse, lángra lobbant a fekete tincse…”*

– Hallod, Bobbar? – mondta félhangosan a lány. – Milyen szép gondolatok. Tudsz te ilyen szépen írni?

– Hagyjál már! – válaszolta sértődötten. – Ennél én sokkal komolyabb vagyok…

– Sokkal komolyabb? Ne haragudj, téged megismerve ezt nehezen hiszem el.

– Miről beszélsz? – válaszolta még jobban megsértődve Bobbar. – Ez egy komoly filozófiai tanulmány, ami a nagyon bonyolult lelkivilágotokat igyekszik megfejteni, természetesen figyelembe véve a női lélek megfejthetetlen rejtelmeit, és amit kereken ezer oldalasra terveztem!

– Úristen, rólunk szól, és ezer oldalas? Figyelj már, nem kell durcáskodnod, mert nekem nagyon tetszik ez az ódét! – mondta meggyőzően Huavalla, majd néhányszor leheletfinoman vállon harapta a női lélek filozófusát, hogy megnyugodjon. – Tudod mit? Majd ha megtanulok olvasni a nyelveteken, akkor esténként, amikor alszol, áttanulmányozom az elkészült részeket, rendben?

Bobbarnak esélye sem volt közbeszólni.

– Nem érted? Itt sokkal többről van szó! Képzeld…

– Várjál már! Ezt később megbeszéljük! Kérlek, menjünk tovább, mert már nagyon éhes vagyok! – kérlelte a srácot, akit a lány óvatosan ráncigáit az ajtó felé.

Miután magára hagyták az *Androméda Szívében!* rendületlenül alkotó rímfaragó mesterét, nemsokára kitárult előttük a kantin ajtaja.

A humanoid férfiakat ismerve természetes volt, hogy a Galaktikából érkezett unatkozó kutató űrhajósok jelentős része a hosszú csillagközi útjuk alatt átvedlett a kantin törzsvendégévé, és az élénkítő hatású italok rendszeres fogyasztása mellett állandóan a munkahelyüknek számító űrhajón történt eseményekről, az űrfutballról, a történelemről szövegeltek, és a személyes történeteikkel szórakoztatták egymást, de a poénokkal

tarkított űrkocsmai beszélgetéseik központi témája természetesen a nők voltak.

A jelenlévő nőnemű egyedek ebből a szempontból semmiben sem különböztek a férfiaktól. Körülülték a kantin egyik homályos zugában lévő asztalt, és a vöröslő quarri likőr iszogatása közben a kedvenc társasjátékukat játszották, amely abból állt, hogy a soron következő hölgy befejezte az ezzel a klisével kezdődő mondatot: *Képzeljétek el, azt hallottam, hogy*…

Úgy látszik, hogy a női pletyka ugyanúgy hozzátartozik a Világegyetemhez, mint az ősrobbanás utáni folyamatos tágulás.

Vad Okosvér, az *Androméda szívében! Quarri* kommunikációs főtisztje a pultnál állva elégedetten ölelte át a legújabb barátnője derekát. Nagyon büszke volt arra, hogy két nap alatt sikerült becserkésznie a kékbőrű naawari Mittaranit, az első gyakorlati útjára hozzájuk rendelt, könnyen befolyásolható kadétlányt. A két méternél is jóval magasabb férfi, talán még örült is annak, hogy a naivnak tűnő ifjú hölgy majdnem egy fejjel magasabb nála, mert egymással szemben állva a hatalmas szemfogai könnyedén karistolhatták a behunyt szemű lány nyakát. Mindenki számára világos volt, hogy a quarrik gyengédséggel összefüggő vámpírszokásai nem váltottak ki belőle semmi ellenkezést, inkább ez a véresen komolynak látszó kapcsolat kíváncsisággal vegyes izgatottsággal töltötte el az óriásira nőtt lányt.

Amikor Bobbarék beléptek ebbe a csillagok között száguldó csapszékbe, akkor a biarráskorsók és az egyéb italokat tartalmazó poharak azonnal nagyot koppantak az asztalokon és a söntéspulton, majd minden tekintet rájuk szegeződött.

– Na, végre, itt vannak! Megjött Bobbar a gyönyörű vadmacskájával!

– Szevasztok, srácok! Bemutatnám nektek Huavallát! – köszöntötte Bobbar a többieket, majd a söntéspult melletti asztalhoz ültette hölgyvendégét.

– Sziasztok! Nem semmi, amit felénk közeledve műveltetek. Gratulálunk!

– Oh, azok az érzéki csókok és harapások, nem is beszélve a parázs szavakról…

– No meg úgy néztetek ki, mintha iszapbirkózással töltöttétek volna az éjszakát. Milyen romantikus…

– Szálljatok le rólunk! Kisebb vitánk támadt, miután belecsúsztunk egy iszaptócsába, de ehhez semmi közötök…

– Jól van, Bobbar! Mondjuk, hiszünk neked! – mondta somolygósan az épp odaérő jóképű főhadnagy, és földi szokás szerint kezet nyújtott az egzotikus lánynak. – Hölgyem! John Prixano vagyok, és örvendek a szerencsének, hogy megismerhettem önt! Egyszerűen lenyűgöznek a gyönyörűséges tigrisfoltjai…

– Igen, bámulatosan szép…

– No, és az elbűvölő fekete szeme, és a pompázatos hajzuhataga… – tették hozzá többen.

– Tudjátok, nekem is bejön, szebb, mint Mittarani…

– Mi van veled, Shonnar, Chissilláról már lemondtál? – szólt rá élcelődve Victor. – Nem látod, hogy mindkét csaj foglalt, és senki sem kíváncsi a véleményedre?

– Jól van, na! Igazából csak Chissillára tudok gondolni, de ő is tetszik, és kész!

Bobbar csak ekkor kapcsolt, és gyorsan Prixano karjára csapott.

– John! Ne idegesíts! Elengednéd a csajom kezét?

A lány felnevetett, és megszorította a kísérője karját.

– Nyugi, Bobbar! A haverjaid biztosan nem néznek kéjnőnek! Csak bemutatkoznak nekem.

– Igen, jó fejek, de hajlamosak a szemtelenségre.

– Semmi baj. Mindenütt ilyenek a férfiak.

Ekkor a naawari lány kiszakadt a néhány csepp vérről is álmodozó barátja karjából, és a frissen érkezett hölgy elé állt.

– Szia, Huavalla! Mittarani vagyok, és örülök, hogy megismerhetlek! Kérlek, hagyd már itt ezeket, és reggelizzél velünk!

Foltika csak egy kérdő pillantást vetett Bobbarra.

– Nyugodtan ülj át a lányokhoz, és ismerkedjetek. Addig elleszek a srácokkal.

Mittarani vidám csacsogásba fogott az új jövevénnyel:

– Képzeld, az új barátom állandóan a nyakamat harapdálja, és aközben a véremet akarja szívni. Most mit tehetnék? Ha ennyire ragaszkodik hozzá, akkor kíváncsiságból is megengedem neki ma este. Nálatok ezzel mi a helyzet?

– Mittarani! Nálunk én harapok, de úgy, ahogy megérdemli! Pedig ő a vámpírszármazású… – Lassan elhalkult a két lány kuncogása.

A srácok kajánul vigyorogtak Bobbarra.

– Öregem, nagyon szerencsés vagy! Szexi és fantasztikus csajt szereztél magadnak az éjszakában! - veregette meg a vállát Vatteon. – A következő bolygón majd én ismerkedem meg egy dögös andromédabeli lánnyal…

– Várjatok! Nemsokára mindent elmondok nektek, de most arra kérnélek, hogy egyelőre hagyjatok minket békén!

– Bobbar! Mi a problémád velünk?

– Meg kell értenetek! Most ismerkedtem meg Foltikámmal, és sokat szeretnék kettesben lenni vele. Tudjátok, alaposabban meg kellene ismernünk egymást…

A többiek halk nevetésétől kísérve most Victor veregette vállon a haverját.

– Nyugi, a haverjaid vagyunk! Nyugodtan enyelegjetek édes kettesben. Nem zavarunk, csak néha rátok nézünk.

– Pontosabban a barátnőd dögös vonalaira!

– És a foltjaira! – hallatszott a kontrapoén, melyet hangos nevetés kísért.

– Kösz, srácok! Rövidesen úgy is átülünk hozzátok!

Újra Shonnar hangját lehetett hallani, és úgy tűnt, mintha egy egészen más dimenzióban lenne:

– Olyan kedves lány. Biztosan beszél Chissillával…

– Már megint kezded, Sápadtvér! – hallgattatta el Vatteon. – Ülj vissza a helyedre! Fogd már fel, reménytelen!

Huavalla mintegy félóra múlva elköszönt a csajoktól és visszatért Bobbarhoz. Az asztaltól felpattant Prixano és a pulthoz ugrott. Leemelt egy műanyag tálcát, amire két korsó hideg biarrát és négy pohárka quarri likőrt tett a kantinos. Az élénkítő italokat Bobbarék asztalához vitte, majd vigyorogva nézett a lányra.

– Kisasszony! Még egyszer elnézést, hogy megzavartuk az együttlétüket. Kérem, engedje meg, hogy meghívjam magácskát és Bobbart a kedvenc frissítő italainkra – invitálta őket John a rá jellemző mosolyával, majd megfogta Huavalla kezét, és kézcsókot lehelt rá.

Vatteon is követte példáját, majd vigyorogva elindultak a törzsasztaluk felé.

– Szerinted?

– Bobbarnak óriási szerencséje van!

– Nem értem! Ti most miről beszéltek? – szólt közbe Shonnar.

– Istenem! Miről beszélnénk? Mi másról, mint Huavalla bőrének ízéről!

A shirottanawa lány kínosan felnevetett.

– Hát ez hihetetlen! A haverjaid is a bőröm ízével foglalkoznak.

– Elnézést, kisasszony! Csak vicceltünk. Shonnart ugratjuk, mint mindig.

– Bobbar! Miért hagyod, hogy az egyik haveroddal szórakozzanak?

Bobbar nem tudott válaszolni, mert eléjük lépett a szélesen vigyorgó kantinos.

– Tiszteletem, szépséges hölgyem! Én is üdvözlöm a fedélzeten és remélem, mostaritól a gyönyörű mosolya beragyogja a kantinomat!

Ezekre a szavakra Huavalla derűs pillantással nézett fel az asztaluknál álló szürkebőrű férfire.

– Thorrallo vagyok, ennek a vendéglátó tevékenységet folytató egységnek a vezetője, amely igazából unatkozó kutató űrhajósok napközijeként szolgál, és a továbbiakban állok rendelkezésére, Huavallácska.

Mivel a lány nem válaszolt, a szívélyes tulaj azonnal folytatta:

– Remélem, tegnap este elnyerte tetszését a villámgyorsan elkészített marcipántortám. Hölgyem, ma egy ételkülönlegességgel tudok szolgálni, amit különösen kedvelnek a Galaktikánkban. A néhai Földről származó recept alapján készítettük a mai menüben szereplő készételünket, amit pacalpörköltnek hívnak. Mellesleg ez Bobbar kedvenc étele…

– Pacalpörkölt? Az meg mi? – kérdezte Huavalla, és meglepetten nézett először Thorrallóra, aztán Bobbarra.

– Kedvesem, ez egy legendásan finom húsétel, amihez felnőtteknek ajánlatos sört vagy biarrát fogyasztani. Tudod, gyerekkoromban, amikor Bob nagyapáméknál éltem, sokszor főztünk pacalpörköltet a kerti konyhában, mert a nagyi csak ott engedte meg…

– Mármint aki vámpírszokásokkal rendelkezik, és király?

– Istenem, dehogy! Ő a másik nagyapám, aki földi származású, pontosabban magyar, nyugalmazott tábornok, és a nagyi mellett imádja a pacalt, bármennyit is veszekednek miatta…

A lány már nem tudta végiggondolni az elhangzottakat, mert Thorrallo a meglepetésére egy szép kelyhet tett elé.

– Kérem, fogadja el kantinunk üdvözlő italát, a Hiavannor bolygóról származó vegyes gyümölcskoktélt. Egy pillanat! Mindjárt hozom a pacalt.

Miután a kantinos távozott, Huavalla belekortyolt a rózsaszínű italba, majd elégedetten csettintett a nyelvével.

– Bobbar, ez nagyon finom! De igazából ezt a pacalt nagyon várom, mert még mindig kopog a szemem az éhségtől.

– Foltikám, nyugi! Mindjárt megkóstolhatod a kedvenc ételemet.

Perceken belül a mosolygós Thorrallo két gőzölgő tányért tett eléjük, benne a híres pörköltje, ami mellé nagy karéj quarri

kenyér került.

– Tessék parancsolni! És jó étvágyat kívánok!

Huavalla a kezébe vette az evőeszközt, de összeráncolt homlokkal az előtte lévő tányérra meredt, finnyásan felhúzta az orrát és megrázkódott.

– Bobbar! Mi ez? Rettenetes szaga van a pörkölteteknek, nem bírom elviselni! – kiáltotta dühösen, majd karjával félresodorta tányérját, ami az asztal szélén billegve állt meg. – Értsétek meg, éhes vagyok, adjatok valami normális kaját!

Ingerülten az asztalra csapott, és a mesterséges gravitációnak engedelmeskedve a mélybe hullott az emberek kedvenc étele, és gőzölgő, zsíros tócsa keletkezett a padlón. Erre felhördültek a kantin vendégei, és mindenki a shirottanawa lányra meredt.

– Istenem, milyen szexi ez a vadmacska dühösen is…

– Kuss, Shonnar! Foglalkozz csak a szívszerelmeddel! – hallatszott a háttérből.

Huavalla foltjai elhalványultak, és szégyenlősen a padlóra szegezte tekintetét.

– Elnézést, nem akartam, de ez a szag…

– Foltikám, vedd úgy, hogy nem történt semmi! Ha nem ízlik, akkor nem ízlik! – szakította félbe a lány mentegetőzését a kedvenc pacalja nélkül maradt férfi. – Eszünk valami mást, ami neked is bejön!

Ekkor magához intette a kantinost.

– Thorrallo, elnézést kérek a véletlen balesetért…

– Semmi baj, cimbora!

– Szóval, van még az ételraktárban abból a dugi kaviárból? Tudom, hogy az ízlik neki.

– Huavallának? Persze, mindjárt hozom! Abból a lila színű, Quotranról származó, rendkívül finom kaviárpástétomból, hála istennek, maradt még egy adag. Megyek, és rögtön itt leszek a szíved csücske szendvicseivel!

Eközben egy fiatal khattarkadédány érkezett az asztalhoz, és takarítóeszközeivel a néhai pacalpörkölt padlón heverő maradványa mellé térdelt.

Elkeseredve nézett Huavallára.

– Istenem, milyen borzalmas ez a kantinszolgálat! Neked meg igazad van! Hogyan bírják ezek megenni ezt a förtelmes szagú ételt? – A kantinoslány folytatta panaszáradatát. – Képzeld, elviselhetetlenül büdös van a konyhában, és legalább száz összemaszatolt, ételmaradékos tányért kell bevágnom a mosogatógépbe. Már most forog a gyomrom.

– Jaj, szegénykém, mennyire sajnállak! Remélem, gyorsan túlleszel ezen a szörnyűségen! – próbálta vigasztalni a lányt Huavalla. – Tudod, még sohasem jártam konyhában, de a tiétekbe a büdös életben be nem teszem a lábam. Elnézést!

Ekkor öröm támadt Prixanóék asztalánál, mert kihozták a régen várt kedvenc ételüket.

– Érzed?

– Igen, rettenetes! – fintorodott el a shirottanawa lány.

– Abban reménykedem, hogy holnap panírozott quotrani óriásrák szelet lesz a menü, amit én is szeretek, addig meg csak kibírom valahogy – mondta a reménykedő khattara, majd nagyot sóhajtva visszatért a kellemetlen szagú konyhába.

Nemsokára megérkezett Thorrallo, és az asztal közepére tett egy hatalmas tálat, amelyen gusztusos látványt nyújtó kaviáros szendvicsek sorakoztak.

– Tessék parancsolni, hölgyem! Ízletes szendvicseink már biztosan elnyerik tetszését. Jó étvágyat kívánok mind a magam, és a kantinunk nevében!

– Köszönöm! – mondta Huavalla, majd elvett egy kaviáros kenyeret, és mohón harapott bele a szendvicsbe. – Ez igen! Nagyon finom!

Erre a két férfi megkönnyebbülten nézett össze. A lány igenlően bólintott a negyedik szendvics után.

– Bobbar, nagyon finom volt, és jóllaktam vele – mondta elégedetten, és hálásan nézett rá. – Tudod, ezek a szendvicsek arra emlékeztetnek, amit a sziklák között adtál nekem. Ízlett, de enyhén sós, és most is kiszáradt a szám!

– Emlékszem rá, Huavallám! Szerintem annak idején ezért is volt annyira sós ízű a szád…

– Bobbar! Ne fárassz! Szállj le az ízeimről!

– Elnézést! Őszinte vagyok…

– Ezt ne hozd szóba! Pláne a kantinban!

– Igazad van! Ez nem tartozik senkire, de senki sem hallotta – mondta halkan, majd megfogta a lány kezét. – Tudod, megígértem neked, hogy díszletét maradok. Ehhez tartom magam, világos?

A shirottanawa hercegnő megnyugodva bólintott.

– Rendben. Bíztam benned, de akkor is…

– Várjál! Így lesz, tigriském, de ha kiszáradt a szád, akkor igyál egy kortyot! – mondta beleegyezően, majd a lány elé tolta az egyik biarrás poharat.

– Köszönöm! Ez nagyon jólesett a szendvicsek után! – mondta, majd elégedetten hátradőlt, aztán kíváncsian a vöröslő italokra bökött az ujjával. – Igen, de mi van ezekben az apró poharakban?

– Foltikám, ez a quarrik nemzeti itala, erjesztett sárkányvér…

– Értem. A vámpírszármazású őseid itókája lehet. – Huavalla kezébe vette, és kíváncsian forgatta az egyik pohárkát. – Mittarani és a többi csaj is főleg ezt issza…

– Kóstold meg! Kedves egészségedre!

Miután a shirottanawa lány egy hajtásra lehúzta az egészet, megdöbbentő eseménysorozat vette kezdetét a kantinban.

Huavalla éj fekete szemében aranyszínű szikrák villództak, majd Bobbarra meredt, és gyorsan átült az ölébe.

– Nem tudom, mit csinálok, de nem bírom nélküled – suttogta érzékien, és az érthetetlenül rátörő vágytól hajtva átkulcsolta a férfi nyakát.

– Mi történt veled, felhevült tigriskirálynőm? Gondolj a szerződésedre. Majd ha kettesben leszünk…

– Semmi sem érdekel! Most azonnal akarlak, és kész! Ne ellenkezz!

A meglepett Bobbar képtelen volt ellenállást tanúsítani, és hosszú, szenvedélyes csókban forrtak össze. Erre mindenki felhördült, és talpra ugrott a világűrben száguldó kantinban.

Újabb érdekes jeleneteket generált a csókolózó pár látványa. Mittarani fejét az alacsonyabb növésű, vérszomjas barátja lehúzta magához, és a söntéspult mellett állva szintén szenvedélyes csókot váltottak egymással, mint ahogy mindenki meglepetésére az ajtónál álldogáló alkalmi párocska is tette.

A csókok mellett néhány pofon is elcsattant, mert két felhevült férfi is egy-egy kiszemelt hölgyhöz ugrott, akiket határozottan magukhoz húztak, és az ajkukra igyekeztek tapasztani a szájukat. Victor megúszta egy csattanós pofonnal, Prixano viszont rosszabbul járt, mert egy korsó hideg sört is a nyakába zúdított a rendkívül ideges Mary. Shonnar ezt látva elbátortalanodott, és egy nagyot sóhajtva visszaült a helyére, pedig biztatóan mosolygott rá a kiszemelt kadétlány.

Huavalla enyhén megremegett, és félbeszakadt a nyelvük érzéki tánca.

– Bobbar! Nem tudom, miért, de nem bírok ellenállni neked! Most már tisztán látom a világot! – suttogta zihálva a lány.

– Istenem, Huavalla, mit csinálsz? Gond lehet a tisztánlátásoddal! Szerintem…

– Csönd! Muszáj innom ebből, aztán…

– Kérlek, ne!

– Shhh! Ne szólj bele! Tudom, mit csinálok! – szakította félbe a párját, aztán gyorsan felhörpintette az italt, majd kisvártatva megragadta a következő pohárkát. – Ezt is még meg kell innom, aztán megmutatom, mennyire kívánlak!

– Az istenit, ne! Tedd már le !

Miután a lány határozott mozdulattal felhajtotta a quarrik likőrjét, aranyló tekintettel Bobbarra meredt, majd váratlanul a szemében kihunytak a vágy lángjai, és ájultan omlott a férfi vállára. Hosszú ideig csak hangos szuszogása hallatszott az elnémult kantinban.

Bobbar csak rövid ideig várt, utána hitetlenkedve megcsóválta a fejét, és óvatosan felnyalábolta az eszméletlen Huavallát.

– Bobbar, hát ez meg mi volt? – kérdezte a megdöbbent csapos.

– Mi lenne, mi lenne? Úgy látszik, a quarri likőr vágyfokozó hatást gyakorol a shirottanawákra.

– Ez nem baj, mert leegyszerűsíti az udvarlást…

– Ne idétlenkedj, Shonnar! – fordult vissza idegesen, miközben az ölében tartotta a lányt. – Nem látod, hogy rosszul lett az italtól? Ez nem vicc!

– Akkor az a tanulság, hogy óvatosan kell itatni a tigrisbőrű hölgyeket, és garantált a siker…

Ekkor mindenki meglepetésére a kavannaha szépség, Chissilla rontott Sápadtvérre, és egy hatalmas tockost adott annak, akire még pár perce kihívóan mosolygott.

– Nem szégyelled magad, te perverz alak? Ismerkedés helyett csak le akarod itatni a nőket? Tudod mit? Ezentúl még csak rám se nézz, pedig jó fejnek tartottalak!

– Sápadtvér, te hülye vagy! – nevetett fel Vatteon. – Már megint elrontottad a legelején!

– Szép hölgyem, elnézést! Nézze, én csak vicceltem…

Bobbar a kadétlány arckifejezését látva úgy döntött, hogy nem várja meg a soron következő tockost, és a karjában vitt édes terhével az ajtóhoz sietett.

Már a folyosón voltak, amikor Thorrallo utána szólt:

– Bobbar, mindjárt küldetek üdítőt, másnaposság elleni port és valami könnyű ételt a kiütött tigriskédnek!

– Köszi! Igaz haver vagy, Thorri!

Gyors léptekkel haladt a kabinja felé, miközben folyamatosan a karjában alvó shirottanawa szépség arcára vetette pillantását…

– Bobbar, mi történt? – kérdezte bágyadt hangon a csukott szemű Huavalla.

– Semmi különös. Csak hosszú, szenvedélyes csókot kezdeményeztél a kantinban, ami többeket is megihletett.

Erre az ágyon fekvő lány szeme felpattant, és szédelegve felült az ágyon.

– Már megint nyilvánosan? Istenem! Annyira szégyellem magam…

– Nyugi, Foltikám! Feküdj vissza! Nem lesz baj! Tudják, hogy a quarri likőr dolgozott benned. Így a többiek laza, bevállalós csajnak ismertek meg téged. – A szokásos vigyora természetesen poént sejtetett. – Tehát komolytalanná így sem vált a szerződésed. De a kantinban inkább biarrát vagy sört igyál, a kabinunkban meg nincs szükséged erjesztett sárkányvérre, mert mindig itt leszek veled.

A lány halkan felnevetett, és újra résnyire nyitotta pilláit.

– Bobbar! Kérlek, ne! Tudom, hogy itt vagy velem, de az intergalaktikus diplomácia…

– Tigriském, nem értelek! Hogy jön ide az intergalaktikus diplomácia? Mondtam már, hogy mindenki tisztában van a sárkányvér rád gyakorolt vágyfokozó hatásával. Ez megdöbbentő, vicces, de abszolút nem sérti a diplomáciát.

A lány határozottan megszorította a srác kezét.

– Bobbar! Ezt én is remélem.

– Huavalla! Ez így van! Tudják, hogy egy párt alkotunk, de valami miatt még nem teljesülhet be a kapcsolatunk. Néhány haver idétlenségének nincs igazán jelentősége.

– Mindenütt egyformák vagytok, Bobbar! De az a lényeg, hogy te tiszteletben tartasz engem.

– Persze, hogy tiszteletben tartalak, hiszen te jelentesz mindent nekem a mézédes párbajunk óta, úrnőm!

A lány megcsóválta a fejét, majd az ágyban fekve halkan felnevetett, és hosszú ujjai szinte maguktól kezdték a srác arcát cirógatni.

– Bobbar! Most már szeretem, amikor szépeket mondasz nekem. Sajnos a további események nem csak tőlünk függenek…

– Ezt már megbeszéltük. Az űrhajónk lassan hazafelé veszi az útirányt. És miattam ne aggódj! Édesapám is mindig mondogatta, hogy a türelem rózsát terem.

Huavalla csak igenlően bólintott. Bobbar felült az ágyon, gyengéden az ölébe vette a lány tigrismintás lábfejét, és laza, lassú masszírozásba fogott.

– Addig is azt szeretném, hogy jól érezd magad nálam.

– Köszönöm, Bobbar! Persze, hogy jól érzem magam, és most is nagyon ügyes vagy – suttogta a lány, majd mocorogni kezdett a pléd alatt. – De várjál! Mi van rajtam?

– Mi lenne? A hálóköntösöd!

– Te szemét! – kuncogott szégyenlősen. – Mindent láttál!

– Huavalla, miről beszélsz? Segítenem kellett, oda sem néztem.

– Neked elhiszem, Bobbar. De tudod mit? Már nem zavar.

– Ja, igen! Eszembe jutott valami! Nem fáj a fejecskéd?

– Igen, kicsit hasogat a fejem, és enyhén szédülök.

A lány feltámaszkodott az egyik könyökére, és gyorsan a kezébe került egy enyhén pezsgő gyógyital.

– Köszönöm! Most már jobban érzem magam – suttogta halkan Huavalla, majd visszahanyadott az ágyra. – Mit szólnál hozzá, ha ma az ágyban maradnánk?

– Na, ezzel teljesen egyetértek! – mondta halkan Bobbar, és féloldalt a lány mellé feküdt. – Ráadásul kedves vagy, és nem harapsz…

– Bobbar! Miről beszélsz? Mindig kedves vagyok hozzád, mert a társam vagy. Neked meg el kell fogadnod, hogy a harapások hozzám tartoznak. – A shirottanawa ösztönökkel rendelkező hölgye elhallgatott, majd enyhén megremegett, és megszorította a csípőjén nyugvó kezet. – Kérhetnék egy szívességet?

– Bármit kérhetsz, drágám!

– Légy szíves! Nem harapdálnád kicsit a vállamat és a nyakamat? Most olyan jólesne…

– Szívem! Miről beszélsz? Én inkább végigcsókolgatnám a testedet…

– Bobbar! Mondtam már, hogy a shirottanawák– nál a gyengéd harapások felérnek egy érzéki csókkal. Itt és most egy tucatnyi is kevés lenne belőlük. Biztos, hogy megérted – mondta halkan, majd a macskafélék gyengédségére ösztönösen vágyó

lány halkan felkuncogott. – Ne kéresd magad! Gondolj a származásodra! Ez nem állhat olyan távol tőled, és annyira kívánom…

Bobbar természetesen teljesítette Huavalla kívánságát, és hosszú percek után a karjába zárta az elégedetten szuszogó barátnőjét.

– Köszönöm, Bobbar! Elnézést kérek, mert elfuserált vámpírnak neveztelek, ugyanis rendkívül ügyes vagy, elszédítenek a gyengéd harapásaid.

– Huavallám, mindig mondtam neked, hogy nem fogsz bennem csalódni.

– Igen, bíztam benned. De most ne haragudj, fáradtnak érzem magam. Kérlek, aludjunk – suttogta, majd a férfi felé fordult. – Jó éjszakát!

– Jó éjt, Foltikám!

A srác továbbra is mozdulatlan maradt, erre erélyesebben felcsattant a lány hangja:

– Bobbar, azt mondtam, jó éjszakát!

A férfi azonnal kapcsolt, és két gyengéd harapás után rövid, lágy csók csattant el közöttük. Remegő ujjak indultak érzéki vándorútra, amit suttogás kísért:

– Foltikám! Mikor vizsgáljuk meg közelebbről a szerződésedet? Tudod! Mi a még megengedhető, és mi az, ami már nem?

– Jaj, Bobbar! Neked mindig csak ezen jár az eszed? Majd ha jobban leszek.

Miután elaludtak a fények, továbbra is egymást látták. *Igaz a saját álmukban*…

ÁTLAGOS, DE UNALOMMENTES HÉTKÖZNAPOK AZ *ANDROMEDA SZÍVÉBEN!-EN*

Néhány gyengéd harapás után Huavalla halk hangja ébresztette fel Bobbart álmából:

– Jó reggelt álomszuszék! Eddig hagytalak aludni, de most már mennem kell – köszönt el a lány, és cirógató ujjait érezte az arcán. – Tudod, már régóta ébren vagyok, átmentem Maryhez és megbeszéltem a lányokkal, hogy az uszodában kezdjük a napot. Mittarani már itt van, csak Chissillát várjuk…

– Mi van? – kérdezte az ébredező Bobbar, majd az egyik könyökére támaszkodott. – Most te elmész nélkülem?

– Bobbar, ne izgulj! Nincs semmi baj! – nyugtatta meg Huavalla egy leheletnyi csók után kedvesét, majd tovább lelkendezett: – Képzeld! Mary adott egy cuki fürdőruhát. Azt hiszem, jól fog állni rajtam, és megbámulnak…

– Persze, hogy megbámulnak! – ült fel az ágyon a felettébb idegesnek tűnő Bobbar. – Hiszen minden férfinak nagyon bejössz, és ha nem megyek veled, akkor nem fognak rólad leszállni!

– Nyugi, Bobbar! Nem kell féltékenykedned, tudok magamra vigyázni! – Csak rövid szünet, és néhány nyugtató harapás után folytatta: – És ne aggódj, mert Maryvel, Mittaranival és

Chissillával megyek. Szerintem senki sem merne szemtelenkedni velünk.

– Igen, de gondolj a medence szélén ülő Willanarra!

– Nem lesz vele gond! Kedves ember, és milyen szép verset írt rólam…

– Pont erről van szó! Szerintem két dolog történhet: nem fog rólatok leszállni, és az alkotókedve az egekbe szökken, vagy rosszabb esetben a vesztét fogja okozni az általatok kiváltott heveny múzsatúltengés.

A tigrisbőrű lány röviden felnevetett, majd röpke csók után felállt az ágyról.

– Szóval miattam ne aggódj, majd jelentkezem! Képzeld, Warrington kapitány küldött nekem egy kommunikátort, így bármikor elérhetjük egymást.

Bobbar nem szólhatott semmit, mert Huavalla így folytatta a küszöbön állva:

– A hűtőbe tettem a maradék szendvicseket, és ne felejtsd el kivinni a szemetet! Dél körül találkozunk a kantinban. Te is érezd magad jól, kedvesem!

A lány után halkan kattant az ajtó. A felderítő űrhajós halvány mosollyal az arcán indult a fürdőszoba felé, hogy lezuhanyozzon. Közben arra gondolt, hogy a múltkori magánexpedíciója során megismert egzotikus lány nemcsak a barátnője lett, hanem azonnal a hétköznapok részévé vált az *Andromeda szívében!* fedélzetén.

Amikor a hűtőből elővette a szendvicseket, halk kopogást hallott a bejárat felől, majd résnyire nyílott az ajtó.

A rendkívüli szépségű Chissilla aranyló szeme kérdően nézett rá:

– Szia, Bobbar! Kicsit késtem. Huavalláék? Marynél már nincsenek…

– Szia! Szerintem már az uszodába mentek, és ott várnak téged.

– Köszi! Akkor mentem utánuk – mondta, majd újabb kérdés ült ki a gyönyörű, halványlila arcára. – Bobbar, kérhetnék egy szívességet?

– Igen, hallgatlak!

– Kérlek, beszélj ezzel az idegesítő Shonnarral, hogy szálljon már le rólam! Állandóan rám mereszti a szemét, bárgyún mosolyog rám, egyértelmű, hogy akar tőlem valamit, ennek ellenére hozzám sem szól. A kantinban meg olyanokat mond, amitől fel vagyok háborodva! Először jó fejnek látszott, de szerintem igazából egy primitív bunkó…

– Nyugi, Chissilla! Shonnarról tudnod kell, hogy egy kedves fickó, de önbizalomhiánnyal küszködik, amiért magányos, gátlások gyötrik és boldogtalan. Lehet, hogy társaságban olyan hülyeségeket mond néha, ami mindenkit kiborít, de ezt neked sem kellene komolyan venned. Őt így kell elfogadnunk, ráadásul nagyon odavan érted. Remélem, megérted az egészet, Chissilla!

– Nem tudom, Bobbar! Átgondolom az egészet, aztán…

– Szerintem nincs mit átgondolnod. Kérlek, beszélj vele! Szüksége van rád, és benned bízunk mindnyájan. Rendben?

– Legyen így, Bobbar! – mondta hosszas töprengés után. – De most mennem kell, mert várnak a többiek.

Miután a lány távozott, elővette a kommunikátorát, megnézte a hívható számok listáját, és amikor meglátta Huavalla nevét, halványan elmosolyodott.

Ezután nagy levegőt vett, és elővette a kéziratát. Rövidesen az asztalra vágta az egész paksamétát. Rájött arra, hogy eddig rossz nyomon járt, és át kellene írni az egész művét. Huavalla mindent megváltoztatott benne…

Egy hatalmas sóhaj után felhívta Vatteont és Victort, aztán perceken belül elindult a kisebbik társalgó felé. Természetesen magával vitte a szemeteszsákot.

A srácok körbeülték az ovális üvegasztalt, aminek közepén egy nyitott, de amúgy érintetlen, emelt alkoholtartalmú quarri likőrös üveg trónolt. Most természetesen nem a tavalyi Galaktikus Bajnokság eseményeiről beszélgettek, mert a társalgásban azonnal a nőkre terelődött a szó.

A később érkező, bánatos képű Shonnar nem szólt semmit, csak egymás után felhajtott három italt. Egyelőre megúszta a többiek élcelődését, mert nagyon komoly téma került terítékre. Egyértelmű volt, hogy mindenkinek fúrta az oldalát a

kíváncsiság, milyen körülmények közepette ismerkedett meg Bobbar Foltikájával. A többieket lenyűgözte a szenvedélyes csók és a fájdalmas harapás látványa, továbbá a heves veszekedésük olyan benyomást keltett bennük, mintha az orruk előtt egy évekig együtt élő házaspár folytatná az éppen aktuális háztartási vitáját, noha csak pár órája ismerték meg egymást.

Bobbar sikeresen visszaverte a kíváncsi kérdések áradatát, mert szilárdan eltökélte, hogy egyelőre még a legjobb barátainak sem mesél a részletekről.

Hosszas eredménytelen vallatás után megszólalt a kapcsolatteremtési titkait megőrző kutató űrhajós kommunikátora, aki boldog mosollyal az arcán fogadta a hívást.

– Szia Foltikám! Merre jársz? Aggódom…

– *Szia, Bobbar! Nem kell aggódnod, minden rendben van. Az uszodából már átjöttünk a…*

– És Willanar? Biztos nem hagyott békén… – kérdezte aggódva a férfi.

– *Jaj, Bobbar! Nincsen semmi gond. Nagyon aranyos a költőtök. Képzeld, amikor lubickolni kezdtünk a medencében, először hosszasan ránk meredt, majd elképesztő gyorsasággal Imi kezdett, és rövidesen megtelt a jegyzetfüzete. Mielőtt elmentünk volna, köszönetét mondott, és felolvasta a rólunk szóló verseit. Amit rólam és a foltjaimról írt, az különösen tetszett…*

– El sem tudom képzelni.

– *Most mi bajod van? Nagyon szép lett, de nem ez a lényeg! A lányokkal elhatároztuk, hogy rendszeresen visz~ szaténünk, és a frissítő reggeli úszás mellett jelenlétünkkel is segítjük a mester munkáját. Hadd álmodozzon szegény…*

– Huavalla, hagyjuk ezt! Beszéljünk másról!

– *Rendben! Képzeld, Mittarani boldog mert kielégítette a kíváncsiságát, de enyhén szédeleg a vérveszteségtől! Részletesen elmondta, hogy mi történt tegnap éjjel, ami elég izgalmasan hangzik…*

– Istenem! Ne haragudj, de ez nem érdekel! Most hol vagy?

– *Bobbar, ne idegeskedj! Átmentünk a központi társalgóba, és meccset nézünk a srácokkal. Tényleg érdekes játék az űrfocitok, és mindenki nagyon kedves, ráadásul Prixano is itt van, aki mellettem ül, és üdvözöl téged…*

– Prixano? A rohadt életbe! Nagyon vigyázz azzal a bájgúnárral! – kiáltotta dühösen Bobbar. – Ne higgyél neki, és ne engedd a közeledbe!

– *Nyugi, miről beszélj Ne féltékenykedj a haverodra! Kedves srác, mint a többiek…*

– De jól ismerem, és…

– *Bobbar, elég volt! Majd megbeszéljük!* – szakította félbe határozottan Huavalla. – *Mindjárt átmegyünk a kantinba ebédelni. Ott várlak, rendben?*

– Igen, ott leszek, drágám! Mindjárt indulok…

Bobbar nagyot sóhajtva tette le a kommunikátort. A többiek vigyorgásától kísérve Victor olyan lendületesen töltött neki az

üresen álló poharába, hogy az ital kiloccsant az asztalra.

– Na, mi van? Megjelent a zöld szemű szörnyeteg? – kérdezte nevetve Vatteon.

– Miről beszélsz? Bármit tesz, bármit akar, teljesen megbízom Foltikámban, de attól tartok, hogy kiakad szegénykém Prixano csajozós dumáján.

– Jól van, Bobbar! Mi mindent elhiszünk neked. Még azt is, hogy most nem vagy féltékeny – szakította félbe Victor mosolyogva. – Jut eszembe, te meg nem panaszkodhatsz, mert a tiédhez hasonló a szövege, és neked tegnap sikerült becsajoznod. Mesélj inkább arról, hogyan jöttél össze a tigriskéddel?

– Mondtam már, valami miatt a részletekről jobb, ha még nektek sem beszélek. Egyelőre csak annyit mondhatok: közöttünk szokványos hétköznapi történet szövődött, ami minden férfival és nővel megeshet az Univerzumban.

– Bobbar, te most maszatolsz! Kérlek, legalább az első csókotokról beszélj.

– Ez egy nagyon romantikus történet. Egy hasonlattal élve egyelőre annyit mondhatok, hogy egy fenekeden szakadék szélén találkoztunk először. Miután mélyen egymás szemébe néztünk, szinte azonnal pengeként összecsaptak a nyelveink.

– Azt is el kellene hinnem, hogy közben szikrát is szórtatok? – hallatszott Vatteon kétkedő hangja.

– Várjál már! Inkább a harapásokról mesélj! – szólt közbe izgatottan Victor.

– Tudod, ösztönösen cselekszik így, mert a shirottanawák harapásokkal fejezik ki hangulatukat és érzelmeiket…

– Igen, ez általában jellemző a macskafélékre, és az Andromeda-galaxisban élő házi cicák sem mindig dorombolnak!

Rövid nevetés harsant fel.

– Ne idédenkedjetek, srácok! Ő ilyen, és kész! Képzeljétek, Foltika harapásai nem mindig fájdalmasak, mert néha nagyon is kellemes a tűéles fogainak gyengédsége.

Az újabb nevetés gyorsan véget vetett a társalgásnak.

– Szóval azért jólesnek a cicád harapásai…

– És ezt hősiesen elfogadja egy vámpírkirály unokája…

– Elég volt belőletek! – Enyhén sértődötten állt fel a helyéről, és az ajtó felé nézett. – Úgy látszik, veletek nem lehet komolyan beszélni. Mentem, vár Foltika.

– Bobbar, te megsértődtél? Teljesen felesleges, mert csak vicceltünk. Gratulálunk az új egzotikus barátnődhöz és menjél, mert vár rád a tigriskéd! Mi meg a végére járunk néhány filozófiai problémának és ennek az üvegnek! – mondta bólogatva Victor.

– Majdnem elfelejtettem! Jó étvágyat, és további gyengéd harapásokat kívánok nektek! – köszönt el Vatteon, miközben a kezébe fogta az üveget.

– Istenem, kiállhatatlanok vagytok! – mormogta maga elé, aztán kérdően nézett a szótlan, elkeseredett képet vágó haverjukra.

– Shonnar! Miért búslakodsz? Szerintem gyere velem! Lehet, hogy a kantinban téged is várnak…

– Hagyjál már! Biztos, hogy a likőrös poénom után már szóba sem akar állni velem…

– Tényleg, vidd magaddal ezt a szerencsétlent! Annyira idegesítő, hogy állandóan Chissilla körül forognak a gondolatai, de képtelen kapcsolatot kezdeményezni a szíve csücskével …

– Figyelj már, Vatteon! – kelt Shonnar védelmére Bobbar. – A haverunk nem szerencsétlen, csak csiszolnia kellene egy kicsit a csajozós dumáján, amiben szívesen segítek.

– Ez nem igaz! Szerintem erre semmi szükség, mert…

Bobbar egy kézmozdulattal leállította a méltatlankodást.

– Jól van, mi mentünk! További jó szórakozást!

Amikor Bobbar a kantinba lépett, Prixano már a bárpultnál állva, rendelésre készen vigyorgott az újonnan belépő haverjára. A mosolygós Huavalla felállt a barátnői asztalától és hozzásietett.

– Szia, Bobbar! Na végre, itt vagy!

Gyengéd üdvözlő harapását követően a srác finoman megfogta a derekát.

– Foltikám, olyan régen láttalak! A fogaid köszöntő érintése után a csókodra is szomjazom. Tudod, nálunk ez így szokás…

– Ne idegesíts, Bobbar! – válaszolta Huavalla a vágyakozó kérésre, majd egy pillanatra beletúrt a srác hajába. – Megbeszéltük a diszkréciót, nem?

– De érdekes… Harapni viszont lehet.

– Igen, lehet. De csak diszkréten.

– A fenébe ezzel a főnemesi diplomáciával…

– Nyugi, Bobbar! – csitítgatta társát Huavalla, aztán a fülébe suttogva folytatta: – A kabinunk magányában megengedhető, de még nem eshetünk túlzásokba.

– És egymás kölcsönös cirógatása megengedett? – kérdezte halkan Bobbar, majd ártatlan képpel a plafon mintázatát kezdte tanulmányozni.

– Ezt most miért mondod? – kérdezett vissza a lány, majd megrázta a férfi vállát. – Bobbar, gyanús vagy nekem!

– Nyugi! Csak eszembe jutott valami. Majd otthon megbeszéljük…

Ekkor egy halk köhintés után Prixano élcelődő hangja hallatszott mellettük:

– Elnézést a zavarásért, fiatalok! – vigyorgott rájuk John, majd miután szétrebbentette a párocskát, két korsó biarrát és egy rózsaszínű italt tett le a Huavalláék mellett lévő asztalra. – Meghoztam az italotokat, kedves egészségetekre! Nos, üljetek le ehhez az asztalhoz. Itt nyugodtan beszélgethettek egymással.

– Prixano, igazán rendes tőled, hogy törődsz a barátaiddal – köszönte meg Bobbar hűvös kimértséggel.

– Ez csak természetes! A gyönyörű hölgynek speciális gyümölcskoktélt hoztam, ami garantáltan nem tartalmaz quarri likőrt. Mellesleg elnézést a túlzott gondoskodásért, mert kérésemre a kiváló séfünk a saját receptje alapján most készíti ínycsiklandó kaviáros omlettjét, ami biztosan elnyeri a hercegnő tetszését.

– Köszönjük, Prixano, de nem gondolod, hogy túl sokat foglalkozol a barátnőmmel?

– Miről beszélsz, ember? – válaszolt felháborodottan Prixano. – Nem voltál vele sem a társalgóban, sem a kantinban, én meg gondoskodtam a legjobb barátom nőjéről, aki csak pár napja került hozzánk!

– Igen, de…

– Állítsd le magad, Bobbar! – rázta meg határozottan a vállát Huavalla. – Ennek semmi értelme! Minek nézel engem? És a legjobb haverodat?

– Jól van, na! Elnézést! – szabadkozott Bobbar kissé lehiggadva.

– Figyelj, egyetlen cimborám! Tudom, hogy Foltika a te csajod, és bármennyire csábos teremtés, egy ujjal sem nyúlnék hozzá.

– Várjál!

– Te várjál! Még annyit, hogy szerencsésnek tartalak, mert ez a rendkívül kedves és vagány egzotikus szépség a barátnőd. Ennyi az egész, világos?

– Értem, haver, és elnézést! A békesség kedvéért igyunk egy pohárkával…

– Bobbar! Köszönöm, majd legközelebb! Na, mindegy, nem zavarlak titeket tovább, és jó étvágyat kívánok!

Prixano a fejét csóválva elfordult az asztaltól, és karon ragadta a mellette álldogáló Shonnart.

– Te velem jössz, haver! Beszélnünk kell!

– Bocs! Nincs kedvem beszélgetni senkivel… – válaszolta révükén, miközben egy lilabőrű szépség lebegett a szeme előtt.

– Shonnar, elég a hülyeségből! Gyere, mert Chissilláról van szó!

Ekkor Thorrallo lépett Bobbarék asztalához, majd miután jó étvágyat kívánt, eléjük tette az ínycsiklandozóan gőzölgő ételt.

– Bobbari! Ez nagyon finom! Thorrallótok tényleg nagyon jól főz! – lelkendezett a lány. – És képzeld, mindenki olyan kedves és barátságos az űrhajótokon…

– Szóval, akkor tényleg jól érzed magad nálunk?

– Hát hogyne! Egyre inkább úgy látom, hogy teljesen olyanok vagytok, mint mi.

– Istenem! Erre már rég rájöttem – mondta a fejét csóválva, majd a kezébe vett egy szalvétát. – Várjál, tigriském! Egy kaviárszem maradt a szád szélén.

Huavalla hálásan megragadta Bobbar kezét, majd tovább folytatta:

– Képzeld, amikor beléptem a kantinba, mindenki elmosolyodott, és poénból quarri likőrt rendeltek nekem.

– Nagyon vicces!

– Nyugi! Sokat nevettünk a történteken, majd a törzsasztalunkhoz ültünk a lányokkal – ekkor hamiskás mosollyal az arcán rövid szünetet tartott. – Őszintén, csak egyvalaki likőrös poharát fogadtam el.

– Huavalla, ne bosszants! Kiről van szó?

– Jaj, istenem! Mondtam, hogy poén volt az egész! Természetesen Prixano volt, aki…

Bobbar valósággal remegett a dühtől, amikor felpattant a helyéről.

– Mi a fenét műveltetek Prixanóval? Te ezek után képes voltál csókolózni vele? – kiáltotta magából teljesen kikelve.

Huavalla villámgyorsan felugrott a székéből, és vállon harapta oktalanul féltékenykedő kedvesét.

– Bobbar! Most azonnal állj le! Mit képzelsz rólam? Veled vagyok, nem? Ne nézz olcsó kéjnőnek, akit ha meghívnak egy korty italra, akkor fűvel-fával csókolózik a kantinban! – kiáltotta a lány, miközben dühösen rázta a barátja vállát.

Erre Bobbar féltékenységi rohama tovaszállt, és bűnbánóan nézett a lány szemébe.

– Huavalla! Bocs, hogy meggyanúsítottalak ezzel. Csak arra lennék kíváncsi, pontosan mi történt…

– Mi történt, mi történt? Semmi különös! – mondta duzzogva a lány. – Amikor beléptünk a kantinba, a helyünkre ültünk, Prixano meg úriemberként kihozta az italainkat. Somolygó arccal elém tett egy gyümölcskoktélt és egy likőrös pohárkát. Gondolkodás nélkül felkaptam a sárkányvért, majd beleszagoltam, és…

– És mi történt? – kérdezte Bobbar kiszáradt szájjal.

– Bobbar, ne kezdd már megint! Mi történhetett volna? Átnyújtottam a likőrt Prixanónak, és megköszöntem a koktélt. Aztán sokat beszélgettünk és nevetgéltünk, amíg meg nem jöttél. Ennyi az egész. Megnyugodtál végre?

– Igen, és még egyszer elnézést! Hülyén viselkedtem…

Bobbar pontosan tudta, mit kell tennie, és gyengéd, engesztelő harapásaira a lány lágy, érzéki torokhangja volt a válasz.

– Látod? Ez a csaj nem semmi, és Bobbar is megéri a pénzét! – hallatszott a háttérből. – Foltika tegnap rávetette magát a barátjára, ma meg dorombolva élvezi a harapásait.

– Ne is mondd! Milyen hangulat kerekedett a kantinban! Igazi öröm volt nézni őket, mint most is.

– Istenem, annyira irigylem Bobbarunkat…

– Hülyék vagytok! Tegnap Foltika a quarri likőr miatt viselkedett így! Hát nem látjátok, hogy valami miatt diszkréten

próbálnak viselkedni?

Bobbar erre abbahagyta kedvese kiengesztelő kényeztetését, majd az asztalukhoz ültek, amelyen már ott sorakoztak az italok.

– Elnézést, de figyelnek minket.

– Nem baj, Bobbari. Ennyi még belefér. Majd a kabinunkban folytatod, mint ahogy minden áldott este megteszed a kedvemért.

– Huavalla, ezt én is szeretném! Remélem, nem haragszol a féltékenységemért, de meg kell értened… – szabadkozott megint Bobbar, majd gyengéden morzsolgatni kezdte a lány rendkívül hosszú ujjait.

– Ugyan, miért haragudnék rád? Ilyen vagy, te királyi ivadék! Tudom, hogy ragaszkodsz hozzám.

– Mint ahogy te is ragaszkodsz hozzám, hercegnőm.

Ekkor az intergalaktikus diplomáciai etikettet felrúgva Huavalla ajkát leheletfinoman Bobbar szájához érintette.

– Figyelj, haver! Már megint kezdik! A gyengéd harapások után jönnek a forró csókok!

– És ennek semmi köze a quarri likőrnek. Tényleg nagyon diszkrét volt ez a röpke csók!

– Istenem! Én is erre vágyom! – hallatszott Shonnar sóvárgó hangja á háttérből.

Bobbar nagyot sóhajtva elengedte kedvesét, akinek éj színű szemében kihunytak a gyönyörű aranyló szikrák.

– Tényleg reménytelen! Majd kettesben folytatjuk, rendben?

– Igazad van, de…

-Várj! Beszéljünk másról! Nézz rá Shonnarra és Chissillára! Mit látsz?

– Szegény Shonnar majdnem eleped a vágyakozástól, Chissillával meg hiába beszéltem…

– Erről van szó! Velük kapcsolatban támadt egy ötletem. Remélem, nincs kifogásod ellene.

– Persze, hogy nincs! Bármit megtehetsz…

Erre Huavalla felpattant a helyéről, majd Chissillához sietett, aki hosszas győzködés után hűvösen Shonnarra nézett, majd igenlően bólintott. A srác sem úszta meg a magáét, mert a jószándékú shirottanawa szavai után a lilabőrű szépségre meredt, majd ő is beleegyezően biccentett.

Foltika nagyot sóhajtva ült vissza a helyére.

– Nos, ezt elintéztem! Ma estére vacsoravendégeket várunk, Bobbar!

– Értem. Meghívtad őket.

– Igen, és beszélj a kantinos haveroddal, mert a vacsoráról neked kell gondoskodnod! Talán szót értenek egymással.

– Hát legyen így! Én is ezt remélem, de ha elmennek, akkor… – suttogta a férfi, miközben a lány kezét simogatta.

– Jaj, Bobbar, miről beszélsz? Most inkább hagyjál, majd este! Szerintem azzal kell foglalkoznunk…

Ekkor megszólalt a lány kommunikátora, aki azonnal felkapta a készüléket.

– Tiszteletem, kapitány úr! Hallgatom! – mondta szárazon, miután hosszas hallgatás után igenlően bólintott. – Értettem, és azonnal indulunk!

Miután letette a kommunikátort, felpattant a helyéről és megragadta Bobbar karját.

– Gyere már! Warrington ezredes úr várja a jelentéstételünket!

– Üdvözlöm, hölgyem! Örömmel tölt el, hogy ilyen gyorsan sikerült beilleszkednie közénk – köszöntötte az űrhajó vendégét a kapitány, majd halványan elmosolyodott. – A quarri likőrrel kapcsolatban viszont mérsékletre inteném.

– Ezredes úr! Huavallának nincs szüksége sárkányvérre, mert együtt élünk…

– Százados! Még nem fejeztem be! – hallgattatta el Bobbart a kapitány, majd újra a lányra nézett.

– Nos, Shiroallaé kisasszony, főképpen azért hívattam önt és Wellingtonvér századost, hogy a Shottoraeon bolygón történtekről jelentést tegyenek nekem. Tudja, valami nem tetszik magával kapcsolatban.

– De uram! Kérem, értsen meg! – válaszolta Huavalla kiszáradt torokkal. – Én és Bobbar már nem veszekszünk, mert nincs miért. Végül is sikerült mindent tisztáznunk, harmonikus kapcsolatban élünk, gyakorlatilag nincsenek vitáink.

– Ezredes úr! Huavallának igaza van – szólt közbe Bobbar kéretlenül. – Szépen élünk, és nem váltunk az űrhajó botránypárjává…

Warrington arca megkeményedett, majd figyelmeztetően nézett rájuk.

– Csönd legyen! Ne beszéljenek félre! Nem érdekel a magánéletük, amihez még egyszer gratulálok. Most ennél sokkal komolyabb dologról van szó.

Huavalláék feszülten figyeltek a kapitányra.

– Kisasszony! A részletes jelentését várom. Olyan gyanúsan hangzik, hogy véletlenül otthagyták magát azon a bolygón. Hallgatom.

– Uram! Először Bobbarral kapcsolatban szeretnék beszélni!

– Az istenit! Ne színészkedjen, Shiroallaé! Mondtam, most a kapcsolatuk nem érdekel! Sokkal nagyobb probléma merült fel magával kapcsolatban – Warrington rövid szünetet tartott, majd megcsóválta fejét. – Szóval kezdjük az elején. Az Andromédagalaxisba érkező űrflottánk diplomatái barátsági és együttműködési szerződést kötöttek több itteni civilizációval, köztük a Shirottanawa Királyi Föderációval, amelynek űrhaderejének kötelékében szolgált. A többoldalú katonai együttműködést is szabályozó civilizációközi szerződés szerint jelenleg az elöljárója vagyok, mivel az űrhajóm fedélzetén tartózkodik. Értve vagyok?

– Igen uram, értettem!

– Rendben. Akkor hallgatom.

– Warrington ezredes úr! Huavalla Shiroallaé főhadnagynő jelentkezem! – kezdte katonásan a lány. – Eddig a Shirottanawa Űrflotta C/17 jelzésű űrnaszádján pályakezdő felderítőtisztként szolgáltam, de tegnapelőtt… – mondta, majd zavartan elhallgatott és Bobbarra nézett.

– El kellene mondanom…

– Mondd el bátran! Ő biztosan segíthet! – bátorította a Huavalla kezét szorongató férfi.

– Főhadnagynő, ne titkolózzon! Hallgatom, és egyre idegesebb vagyok!

– Igen, uram! Szóval a volt parancsnokomról, Khottorao ezredesről van szó, aki… – kezdte jelentését a lány, ami közben Warrington döbbeneté hamarosan dühvé változott.

A csókkal végződő párbajukat természetesen nem említette a beszámolójában. A kapcsolatfelvétel kitalált verziója hallatán hevesen bólogatott Bobbar, a kapitánynak meg nem tűnt fel a mellébeszélés, mert az elhangzottak lényegén az egekbe szökött a parancsnok dühe.

Amikor shirottanawa felderítőtiszt befejezte kései jelentését, az *Andromeda szívében!* Kapitánya ingerülten az asztalra csapott, majd felpattant a helyéről.

– Wellingtonvér, Shiroallaé! Az istenit maguknak! Mit képzelnek? Ezt miért nem jelentették azonnal? Csak arra van eszük, hogy harmadik napja enyelegjenek a kabinjukban és a

kantinban, mintha nem történt volna semmi? Főhadnagynő! Látatlanban mondom, hogy a maguk szolgálati szabályzata is úgy rendelkezhet, hogy ha egy ilyen törvénytelenségről tudomást szerez egy katona, akkor azt azonnal köteles jelenteni feljebbvalójának, amely elmulasztása fegyelmi eljárást von maga után! Vagy tévedek?

Huavalla lehajtotta a fejét.

– Nem, uram! Igaza van, és elnézést.

– Már késő…

Foltika oldalba bökte társát.

– Bobbar! Mondjál már valamit!

– Ezredes úr! Jelentem, nagyon sajnáljuk, de…

– Százados, hallgasson! Mi az, hogy sajnálják? Ennyi? Ez mindenki számára óriási veszedelem, hiszen az egyik itteni szövetségesünk hadseregének egyes főtisztjei és katonái bűnözői tevékenységet folytatnak és összejátszanak a helyi maffiával, ráadásul közvetlen életveszélybe került Shiroallaé főhadnagy! És ezt a fontos információt képesek voltak visszatartani? Erre mit mondanak?

Bobbarék jobbnak látták csendben maradni.

– Hallgatnak? Rendben, akkor várjanak! Mielőtt közölném a magukkal kapcsolatos döntésemet, intézkednem kell.

Warrington lendületesen felkapta a szolgálati kommunikátorát az íróasztaláról.

– Parancsnoki híd? Azonnal kéretem a kommunikációs főtisztet! További intézkedésemig haladéktalanul szüneteltessék a helyiekkel való rádiókapcsolatot! Bármelyik itteni civilizáció hívna minket, ne válaszoljanak! Értve vagyok? És a nevemben rendelje el a harmadfokú riadókészültséget! Parancsot végrehajtani! Most!

Rövidesen Vad Okosvér csörtetett be az ajtón egy óriási paksamétával a kezében, és jelentkezett a parancsnokánál.

– Ezredes úr! Parancsára megjelentem!

– Üdvözlöm, őrnagy úr! Azonnal a lényegre térek. A fedélzeten tartózkodik Shiroallaé főhadnagynő, a Shirottanawa Űrflotta felderítő tisztje.

– Nagyon jól tudom. Ő Bobbar új barátnője – mondta mosolyogva, miközben kivillantak hatalmas szemfogai. – A kantinban előadott erotikus műsoruk minket is megihletett Mittaranival…

– Őrnagy, ez most lényegtelen. Parancsba adom, hogy a shirottanawa felderítő tiszt jelenlétét tagadják le az Andromédagalaxisban élő civilizációk előtt! Hollétéről nem tudunk semmit, ráadásul az utóbbi napokban felderítőink nem vették fel a kapcsolatot egyetlen értelmes civilizáció képviselőjével sem!

– Értettem, uram!

– Őrnagy, mire vár? Siessen, és a parancsomat hirdesse ki a beosztottjai között, amit a továbbiakban szigorúan figyelembe vesznek. Ezután helyreállíthatják a rádiókapcsolatot. Leléphet!

Miután Vad Okosvér távozott, magához intette az egyik segédtisztjét.

– Hadnagy! Erről rendkívüli parancsban értesítse az űrhajó személyzetét. Most azonnal!

– Értettem, uram! Perceken belül mindenki a kommunikátorán keresztül értesül róla.

Warrington ezredes egy nagyot sóhajtva visszaült a helyére, és kérdőn nézett az előtte feszengő párra.

– Nézzék! Még nem tudom pontosan, milyen döntést hozzak magukkal kapcsolatban. Őszinte leszek. Amikor megláttam önöket, azonnal egy szimpatikus párnak tűntek a szememben. A maguk viszonya ellen semmi kifogásom sincsen, mert a magánügyük, és elmélyítik a shirottanawákkal létesített kapcsolatot, ráadásul azt is igazolják, hogy a béke és a barátság küldötte az *Androméda szívében!* – Ekkor újra megkeményedett az ezredes tekintete. – De bármennyire is szimpatikusak a szememben, ezt a katonához méltatlan viselkedést szankcionálnom kell! Világos?

– Uram! Kérem, ne! Megmagyarázzuk…

– Százados, csönd! Mit akarnak megmagyarázni? Ráadásul én beszélek! Rögtön szemet szúrt a hölgy megviselt kinézete. Felmerült bennem a gyanú, hogy valami miatt menekülni kényszerült az űrhajójáról, mert jól tudjuk, hogy ezen a bolygón nem élnek shirottanawák. – Megcsóválta a fejét, mielőtt folytatta volna. – Én pedig arra vártam, hogy miután a főhadnagynő

kipiheni magát, jelentkezik nálam. Mivel nem tette meg, intézkednem kellett. Erre kiderült, hogy felelőtlenül visszatartottak egy fontos információt.

– Elnézést, uram! Nagyot hibáztam!

– Hölgyem, most már késő! – Warrington hirtelen a homlokához kapott. – De várjon csak! Maga nem hercegnő?

– Igen, kapitány úr! Huavo Shirrao nagyherceg az édesapám, aki a Shironna-rendszer főkormányzója.

– Hm, még egy főúri csemete került az űrhajómra. Most már meg sem lepődöm azon, hogy egymásra találtak, és katona létükre csak hírből ismerik a szolgálati szabályzatot.

Rövid időre mindhárman elhallgattak. Hosszúnak tűnt az idő, amíg az ezredes gondolkodott, pedig pár másodperc telhetett csak el.

– Tudják mit? Hivatalból nem indítok függelemsértési eljárást maguk ellen…

– Köszönjük, uram! Nagyon köszönjük!

– Egy pillanat! Nem úszák meg ennyivel! Szerintem az akadémiájukon kesztyűs kézzel bántak magukkal. Ennek most vége, nemes hölgyem és uram! – közölte szigorúan. – Wellingtonvér, várom az írásbeli jelentését!

– Értem, majd megírom…

– Mi az, hogy majd? Holnap reggel kilenckor leteszi az íróasztalomra!

Bobbar csak igenlően bólintott.

– Shiroallaé! Magát is várom jelentéstételre az irodámban, mint mostantól minden reggel, amíg jónak látom. Értette?

– Értettem, uram!

– Hölgyem, még nem végeztem magával! Holnaptól ne ilyen cicababás öltözetben jelentkezzen nálam, hanem takarja el a foltjai többségét, és húzzon egyenruhát! – parancsolta Warríngton, miközben szigorúan végigmérte a testhezálló, ujjatlan, mélyen dekoltált, virágos mintájú miniruhát viselő lányt.

– De uram! Marynek ilyen a ruhatára, Mittarani meg jóval nagyobb méretű ruhákat hord. Most kitől kérjek…

– Shiroallaé! Ez parancs! Ne beszéljen félre! Engem nem érdekel Popannaxa századosnő és egy kadétlány civil ruházata! Utasítom, hogy az űrhajó ruharaktárából vételezzen egy garnitúra női egyenruhát. Wellingtonvér majd elkíséri.

Újra a kapitány törte meg a hirtelen beálló csendet:

– Egyszerűen nem értem, hogy miért keseredtek el az enyhe szankcióim hallatán. Szerintem örülniük kellene, hogy ennyivel megúszták az egészet… – Már enyhébb tekintettel folytatta tovább Warrington: – Tényleg, Wellingtonvér, maga írónak tartja magát, gondolom, a hivatalos stílus sem eshet nehezére. Mondja, hölgyem, maga is művészetekkel foglalkozik a szabadidejében?

– Természetesen, uram! – csillant fel Huavalla szeme. – Mindenem a tánc! A művészeti középiskolában – ahová az akadémia előtt jártam – kiváló táncosnak számítottam, és a C/17-en is akrobatikus táncot tanítottam a lányoknak.

– Istenem! Ez nem meglepő ezen a művészi ambíciókkal megvert űrhajón! Remélem, nem szeretne létrehozni egy tánckart az *Androméda szívében!* Is?

L

– Dehogynem, uram! Mittarani, Mary és Chis– silla már a tánccsoport tagja, a konyhaszolgálatos kadétlány még gondolkodik. Képzelje, a magassága miatt Mitti lenne a szólótáncosunk, de attól tartunk, hogy gyakran szédülne a rádiós őrnagyuk kényeztető vérszomja miatt.

– Huavalla! Nem vagyok kíváncsi a részletekre, pláne a beosztottaim magánéletére! Tudja, a zenekar megalakulása után erős kétely merült fel bennem a személyzet művészi affinitását illetően, de engedélyezem az űrhajó tánccsoportjának megalakítását.

– Köszönjük, uram!

– És hol próbálnának?

– Természetesen a medence szélén…

– Elnézést, nem jó ötlet! Mikor hazaérkeznénk, Willanar mester több tonna kéziratot adna le a kiadójának, amivel nem tudnának mit kezdeni…

– Úristen, elég volt! Holnap ne késsenek, és most távozhatnak!

Bobbar katonásan biccentett, majd kézen fogta kedvesét, és szinte kiviharzottak a parancsnok irodájából.

Gyors léptekkel haladtak az űrhajó ruharaktára felé.

– Azért haragszom rád, Bobbar!

– Mi bajod van már megint?

– Nekem előadod a jópofa szövegládát, de Warrington előtt szinte nem mertél megszólalni, és igazából nem álltái ki mellettem.

– Huavalla, ez nem igaz! Igenis kiálltam melletted, de Richard a parancsnokom, ezért vissza kellett fognom magam, mert nem akartam bajba kerülni…

– Bobbar! Miről beszélsz? Bajba kerültél volna? – csattant fel idegesen a lány hangja. – Khottorao kéjnővé akart tenni vagy megölni, és alig bírtam elmenekülni! Warrington csak ránk csördített, hogy tartsuk be a katonai fegyelmet! Szerinted melyik a veszélyesebb, te tuskó?

A szikrázó szemű Huavalla megtorpant a folyosó közepén, és elég egyértelmű célzattal ráncigálni kezdte Bobbar nyakig begombolt ingét, majd megvillantak a tűéles fogai.

– Nyugi! Kérlek, ne! Nincs erre szükség! Elnézést, rosszul fejeztem ki magam. Valóban nem az a lényeg, hogy tartok a parancsnokunktól, hanem az, hogy Khottorao egy gyilkos gazember, és komoly életveszélybe kerültél…

A lány ledermedt, pedig a fogai alig pár centire voltak a férfi nyakától.

– Figyelj már, mindjárt megharapja!

– Na és? Aztán úgyis csókolóznak! – hallatszott a hátuk mögül.

– Srácok! Szálljatok le rólunk! – szólt hátra idegesen Bobbar.

Huavalla szeméből eltűntek az idegesség szikrái, és Bobbar lassan magához húzhatta megenyhült kedvesét.

– Ugye megértesz engem, foltos kis gyöngyvirágom…

A következő pillanatban a lány ajka Bobbar szájára tapadt.

– Na tessék, a harapásból inkább csók lett! Még ilyet! – mondta egy láthatatlan idegen, miközben halk nevetés hallatszott valahonnan.

– Nem azért mondom, kincsem, és a diszkréció?

Tudod, a diplomáciátok…

– Egyszerűen nem tudtam visszafogni magam. Ebből még semmi baj nem lehet.

– Így van. Remélem, a ma esti ötleteim sem sértik meg komolyabban a szerződésedet.

– Bobbar! Erről még halkan se beszélj a folyosón – mondta feszülten Huavalla. – Majd kettesben folytatjuk nálunk.

– Rendben. Legyen úgy, ahogy te akarod. Itt tényleg a falnak is füle van, és mindenki minket figyel.

A lány egy pillanatra újra a szájára tapasztotta az ajkát.

– Köszönöm, hogy ilyen megértő vagy. Úgy is nemsokára elhagyjuk a galaxisunkat. És nem kell aggódnunk, a szív erősebb a papírnál.

– Várjál, tigriském! Teljesen egyetértek veled, de így tényleg veszélyeztethetjük a diszkréciót. Szerintem menjünk tovább!

– Nagyon rendes tőled, hogy rám gondolsz – suttogta a lány, majd váratlanul kihunytak az aranyló szikrák a szemében, aztán megrázkódott, és kiszakadt Bobbar karjából. – Bobbari, kedves! Ne csak magunkkal foglalkozzunk! Hol az az átkozott ruharaktár?

– Itt van, foltos szívem. Balra a második ajtó.

– Szerintem nem fog tetszeni.

– Miről beszélsz? Ez csak egyenruha, nem a divat számít…

– Istenem, férfiak! Mennyire nem értetek hozzá!

– Foltika! Most mire számítasz? – fakadt ki Bobbar. – A női uniformisunk piros pöttyös, mustársárga topból és rikító vörös, bő térdnadrágból áll, elhiszed?

– Fúj! – mondta fintorogva Huavalla. – Borzalmasan ízléstelen vagy, Bobbar.

Néhány perc múlva a terepmintás egyenruhába bújt Foltika elkeseredetten illegette magát a tükör előtt.

– Sehogy sem jó! Kényelmetlen, rossz a szabása, a nadrágot meg be kellene szűkíteni…

– Huavalla, ne merészeld! – szólt rá idegesen a férfi. – A kapitányunk dühös lesz, ha önkényesen átalakítod a Galaktikánkban rendszeresített egyenruhát!

– Ne szólj bele, nem értesz hozzá! Ezt így nem hordhatom! – ripakodott rá Huavalla. – Ez csak rám és Maryre tartozik!

– Bocs, haver! – veregette vállon a mosolygós őrmester. – Ezt a fegyvertárból küldték nektek.

Bobbar átvette a cetlit, amire a következőt firkálták: *a foltos csajszi vasdarabjának raktári jelzete: 1734/sok folt.*

– Mi ez a papír?

– Á, semmi különös, csak a kardod raktári száma. Szerintem csomagold el az új ruhádat, és menjünk haza.

– Na, elégedett vagy?

– Persze! Mary percek alatt csodát művelt, Mittinek is tetszik, és most is ebben fogadom Chissilláékat.

– Ennek örülök, de mit szól hozzá Warrington?

– Nyugi! Szerintem ezzel nem fog törődni… – Huavalla néhány pillanatra elhallgatott. – Bobbar, Shonnarnak szóltál?

– Persze, mindjárt jön.

– És mit hoztál vacsorára?

– Nyugi, nem pacalt! Biztosan ízleni fog.

– Remélem, nem halvacsora lesz, mert már unom…

– Nem! Van még kérdésed?

– Igen! Idejében elkészül a jelentésed?

– Huavalla! Most már elegem van belőled! – fakadt ki Bobbar. – Én író is vagyok, nem okozhat gondot egy egyszerű jelentés megfogalmazása…

– De látni szeretném!

– Nem akarok veszekedni, de nem mutatnám meg.

Ekkor szerencsére belépett a fagyos tekintetű Chissilla, akit a padlót bámuló Shonnar követett, és nyomban elvonultak a viharfelhők.

– Szia, Chissi! Na, mit szólsz hozzá?

– Helló Huavi! Szuper! Istenien jól áll rajtad!

– Képzeld…

Miután a két hölgy elkezdte a végeláthatatlannak tűnő női csacsogását, Bobbar karon ragadta, majd az asztalhoz tuszkolta szerencsétlenül álldogáló vendégét, ahol gyorsan bevágtak két-két pohárka quarri szíverősítőt, aztán biarrával a kezükben leültek a hovi előtt lévő kanapéra.

– Figyelj, haver! Kevés az időnk, de megpróbálok segíteni! Miről akarsz Chissillával beszélgetni?

– Hogy miről? Magamról, a nehéz gyermekkoromról, és…

– Az istenit! Ez hülyeség! A csajok levegőnek nézik azokat, akik sajnáltatják magukat!

– Akkor miről beszéljek?

– Hát ez hihetetlen! Nem lehetsz ilyen! Próbálj meg udvarolni, ne csak nekünk szórd a bárgyú poénjaidat!

– Nincsenek is bárgyú poénjaim…

– Ezt inkább hagyjuk! Figyelj már! Chissilla esetében ez nagyon könnyen megy, mert rendkívül csábos leányzó! Beszélj arról, hogy mennyire szimpatikus neked, szeretnéd jobban

megismerni, és szerinted jóval több időt kellene közösen eltöltenetek, és biztosan nem fog csalódni benned.

– Várjál…

– Te várjál! Dicsérd meg a szép lila bőrét, a gyönyörű szemét, a tökéletes kinézetét, és azt is feltétlenül hangsúlyozd ki, hogy okos nőnek tartod. Igen! És észrevetted a testén lévő apró, ezüstös pettyeket?

– Persze! Hívogató apró lámpások a félhomályban…

– Na végre, tudsz te beszélni, ha akarsz. Most már nem mondok semmit, mert szerintem egy férfi ösztönösen érzi, hogy mit mondjon egy nőnek, csak lazulj el. Remélem ennyi elég lesz, és figyelj rám!

Miután Bobbarék a bátorság kedvéért lehúztak még egy italt, csatlakoztak az asztal mellett trécselő hölgyekhez. Bobbar határozottan megfogta Foltika kezét, amit a lány rögtön viszonzott. Ezzel ellentétben a lilabőrű szépség enyhén megrázkódott Shonnar gyengéd érintésére.

– Nos, hölgyeim, mire várunk? Szerintem üljünk az asztalhoz, mert kihűl…

– Várjatok már egy kicsit! – szakította félbe izgatottan Huavalla. – Chissi pont most tart a legizgalmasabb résznél, amit Mary mesélt neki…

– Lányok! A pletykálkodást majd nélkülünk folytatjátok, de most tényleg üljünk le, mert hiányzik a társaságotok, és kihűl ez a sok finomság!

Foltika kíváncsi tekintetét látva Bobbar villámgyorsan cselekedett, és lágyan nyakon harapta a lányt. Gyengédsége elérte a célját, mert Huavalla már mosolygós arccal ült a helyére.

Ezzel egy időben felcsattant Chissilla hangja:

– Shonnar, mit képzelsz? Ne merészeld, mert megbánod!

Bár evés közben alig beszélgettek, sok mindent elárult Shonnar viszonzatlan, vágyakozó pillantása és Huavalla derült mosolya. A csészealj alakú habtorta már kifogott a társaságon, mert a fele még ott trónolt az asztal közepén, de már mindenki hátradőlt a székén.

– Szóval, Chissi majd holnap a reggeli edzés után befejezed, de kérlek, legyél gyors, mert kilencre vár Warrington.

– Tudom, hogy érdekel, de…

– Elnézést, hölgyeim! Mi is itt lennénk! Bekapcsolódhatunk a társalgásba? – szólt közbe merészen Bobbar.

– Természetesen – válaszolta Chissilla, majd fagyos tekintettel nézett Shonnarra. – Először tőled kérdeznék valamit. Folyamatosan engem bámulsz, mintha csodát látnál, de állandóan az idétlen szövegedet hallom a háttérből, ami bosszant…

– Chissilla, ne vedd komolyan, csak a haverjaimnak poénkodom, amit véletlenül te is meghallasz. Elnézést kérek, ha idegesítenek a vicces beszólásaim! – A srác mély levegőt vett, és gyengéden megfogta lány kezét. – Tudnod kell, hogy nagyon

szép lánynak tartalak, aki lenyűgöz a gyönyörű szemével, hajzuhatagával, és bársonyos lila bőrével…

Chissilla elkapta a kezét.

– Shonnar, ez kevés! Napjában legalább tízszer elmondják nekem, és ne érj hozzám ilyen görcsös ujjakkal – mondta kimérten, majd mosolyogva Huavallára pillantott. – Huavi! Neked nem ismerősek ezek az édes szavak?

– Hogy érted?

– Csak arra gondoltam, hogy ez Bobbar csajozós szövege lehet, amire gyorsan betanította Shonnart!

– Ez nem igaz! – háborodott fel a házigazda. – Mi teljesen másról beszélgettünk.

– Igen? És miről? Erre én is kíváncsi vagyok.

– Mi másról? – rövid ideig hallgatott, miközben a szavakat kereste. – Hát a helyi időjárásról!

Erre heves kacagásban tört ki a két lány, majd Huavalla erősen megszorította a karját.

– Bobbari, ez nem jött össze! Egyrészt a férfiak nem beszélnek két nő társaságában az időjárásról, másrészt a világűrben repkedünk, ahol milyen az időjárás?

– Hát rohadt hideg van, az biztos! Elnézést, de…

– Chissilla! Beszélnem kell veled! – szólt közbe váratlanul Shonnar. – Tudod, nemcsak a testedet borító ezüstös pöttyök nyűgöznek le, hanem a szemed okos csillogása is azt sugallja

nekem, hogy egy rendkívüli, csodálatos nőt ismerhettem meg, aki…

Fényesebbé váltak a lila bőrű lány bájpettyecskéi.

– A szemem okos csillogása? Ezt még nem mondták nekem! Mondjad, mit akarsz tőlem?

– Csak minél többet szeretnék találkozni veled, hogy kettesben beszélgessünk, és jobban megismerjük egymást. Ez ellen nem lehet kifogásod…

A lány nem söpörte le a karjára tett ujjakat.

– Te most randira hívsz? – kérdezte a kavannaha szépség, majd rövid ideig gondolkozott. – De tudod mit? Találkozzunk!

– Akkor holnap reggel ott leszek a kantinban. A mellettem lévő szék csak rád vár…

– Shonnar, most miről beszélsz? Nem azt mondtad, hogy kettesben szeretnél lenni velem?

– Igen, ezt szeretném.

– Akkor ne a kantinban találkozzunk, ahol a többiek árgus szemekkel figyelnének minket, hanem az uszoda melletti Ids társalgóban, rendben?

– Rendben. Lesz nálam egy üveg likőr, csak a hangulat kedvéért…

– Velem találkozol, és a piáláson jár az eszed?

Ezt azonnal felejtsd el! Inkább üdítőt hozzál!

Chissilla nagyot sóhajtott, aztán felállt helyéről, és hálásan nézett a vendéglátóira.

– Huavi, Bobbar, köszönök nektek mindent! Ne haragudjatok, de elpilledtem a kiadós vacsorától, és most hazamennék – búcsúzkodott, majd rövid pillantást vetett az őt bámuló srácra. – Veled meg holnap úgyis találkozunk.

– Elnézést, elkísérhetlek? – kérdezte Shonnar, majd felpattant a helyéről.

– Igen, persze…

– És megiszunk nálad egy *jó* Ritáit?

– Shonnar! Mi ez a nyomulás? – nézett rá fagyosan Chissilla. – A kisujjamat nyújtom, erre az egész karom kell? Most elkísérhetsz, és holnap találkozunk ott, ahol megbeszéltük. Elégedj meg ennyivel!

– Rendben, rendben! – válaszolta nagyot sóhajtva a reményekkel teli udvarló, majd ő is elköszönt a vendéglátóitól.

Mikor az űrhajó legszebb nőjének tartott lilabőrű kavannaha nyomában félvér lovagjával kilépett az ajtón, Bobbar boldogan vigyorogva nézett Huavallára.

– Ez az! Szerintem sikerült összehozni őket! Innen már Shonnar sem ronthatja el. Legalább szépen ért véget az esténk…

– Bobbar! Ebben ne legyél olyan biztos, mert még nincs vége az estének.

A férfinak feltűnt, hogy a megbeszéltek ellenére Huavalla arca nem kedvességet, hanem feszültséget tükrözött.

– Ezt most hogy érted? – kérdezte, majd értetlenül nézett a lányra.

– Hogyan, hogyan? Amíg rendet csinálok a vendégek után és lezuhanyozom, addig is írd meg a jelentésedet, mert Warrington holnap reggel várja!

– Nyugi! Addigra biztosan kész lesz. És megbeszéltünk valamit, igaz?

– Ezért siess! Várlak…

Bobbar nagyot sóhajtott, miután letette a tollat, majd az ágyhoz lépett és sokáig gyönyörködött Huavallában. Óvatosan feküdt mellé, a lány félálomban hozzábújt.

– Hol voltál ilyen sokáig? Eddig tartott?

– Sajnos igen. De most már itt vagyok.

Huavalla felsóhajtott, és mocorogni kezdett az ágyban, majd halk és elmosódott hangja hallatszott:

– Bobbari! A megismerkedésünkre gondoltam. Meg arra, hogy sokat köszönhetek neked, mert teljesen megváltoztattad az életemet.

– Azóta én is folyton erre gondolok. Szerencsére a kezdet kezdetén egyikünk sem sérült meg komolyabban, habár eggyé vált a vérünk…

A lány halkan felkuncogott.

– Erre célzol? Vérre? Ezt mondja a félelmetes Bobbar Wellingtonvér, egy vámpírkirály unokája?

A férfi határozottan belemart a barátnője fenekébe.

– Huavalla! Kértelek, hogy ezért ne cikizz! Mellesleg az őseim nem vámpírok, hanem ösztönösen érezniük kell a kedvesük vére ízét is, ha már összeforrt a testük és a lelkűk. Ez teljesen más!

– Jól van! Ezért ne sértődj meg! Jól tudom, hogy miről van szó, mert Mittarani részletesen elmesélte, hogy mit művelt vele Vad Okosvér. De azt azért tudom rólad, hogy a származásod ellenére nem a vérem ízére vagy kíváncsi, és alig lehetett téged rávenni egy kis harapdálásra.

– Ez nem igaz! És ne hallgass a pletykafészek barátnőidre – suttogta Bobbar, és csak azért is néhányszor gyengéden megharapta tigrisbőrű barátnőjét, aki kéjesen felsóhajtott erre a kényeztetésre.

– Foltikám! Érzed? Én is jól tudok harapni!

– Persze! – vonaglott meg a lány teste. – Egyre ügyesebb vagy, ami olyan jó…

A férfi pár perc múlva abbahagyta a harapdálást, majd megfordult az ágyon és lágyan masszírozni kezdte a lány bal lábának hosszú ujjait. Ezzel nem volt vége a gyengéd kényeztetésnek, mert közelebb hajolt, és csókolgatni kezdte Huavalla talpát.

A karcsú és formás női láb többször is megrándult, és Foltika halk pihegése hallatszott:

– Jaj, Bobbari! Már megint mit csinálsz? Tudod, ez még szokatlan nekem.

– Nyugi! Az a lényeg, hogy kedvedre van a kényeztetésem – suttogta Bobbar, majd darabosan folytatta, mert néhány szó után azonnal csókokat is lehelt a remegő talpra. – Jóízű tigriském, tudnod kell, hogy… amikor megismerkedtünk, és… a szemem láttára megsérült a lábikód… azóta különösen fontosnak érzem… a talpad kényeztetését, hogy… örökre feledtessem a fájdalmadat.

Egypár másodpercig csöndben maradtak mindketten.

– Köszönöm, Bobbari. Tényleg nagyon jólesik – suttogta Foltika csukott szemmel. – Csak olyan fura és csiklandós érzés, hogy a puha csókok mellett a nyelved is végigszánkázik a sarkamtól egészen a lábujjaim hegyéig…

Csak hosszú idő múlva szólalt meg a halkan ziháló lány.

– Köszönöm, kedvesem. Ennyi elég lesz…

– Várjál! Még nincs vége! – szólt rá feddő gyengédséggel Bobbar. – Azonnal kérem a másik lábikó– dat!

– Bobbarim. Most lehetetlen nemet mondani neked – suttogta, majd felnyögött, amikor a férfi érzéki kezelésbe vette a másik talpát.

Huavalla eközben ujjhegyeivel párja oldalát cirógatta. Egyszer a keze lecsúszott Bobbar hasára, majd lassan elindult lefelé a testén. A férfi meglepetten felnyögött, de váratlanul

megtorpantak a gyengéd ujjak, mielőtt elérték volna a férfiasságát.

– Tigriském! Jó ötletnek tűnik! Kérlek, ne gondold meg magad!

– Ne haragudj, Bobbarim. Kérlek, aludjunk. Elfáradtam. De megígérem neked, hogy legközelebb én is kényeztetni foglak az ujjaimmal, mert megérdemled, és te is örömet szereztél nekem.

A férfi elkeseredetten felsóhajtott.

– Megértelek, Huavallám. Tényleg nehéz napunk volt. De az a lényege az egésznek, hogy a szerződésed lehetővé teszi egymás cirógatását még a galaxisotokban is.

– Így van' Bobbari.

– Ennek örülök, de lenne egy merész kérdésem. Azt lehetővé teszi ez a fránya kontraktus, hogy a talpadtól jóval feljebb kússzon a nyelvem a gyönyörű, foltos lábadon?

A lány felkuncogott, aztán újra Bobbar oldalát kezdte birizgálni.

– Nyugi! Tudom, mire gondolsz. Sajnos nem lehet! A kapcsolatfelvételeket szabályozó egyik rendelkezés tiltja az ennyire intim viszony létesítését. Ezt meg kell értened…

– A fenébe ezzel a hülye főnemesi szerződéssel! – fakadt ki Bobbar, majd kissé megnyugodott. – De mindegy, tigriském. Diszkrét csókjainkkal, harapásainkkal, cirógatásainkkal és egyéb megengedhető kényeztetéseinkkel csak kibírjuk ezt a hónapot!

Huavalla egy kicsit még közelebb bújt fordítva fekvő párjához.

– Így van Bobbarim! De most egészen másról szeretnék beszélni.

– Hallgatlak, Foltikám!

– Nem tudom, miért, de olyan markáns férfiillatot árasztasz magadból, hogy szeretnék örökké hozzád bújni…

Bobbar elmosolyodott. Ugyanis természetes volt, hogy az Andromeda-galaxisban is kifejti hatását a honnaxah őseitől örökölt aktivizált glándula odoris venerise, azaz az összekötő illatanyagot termelő szerelemmirigye.

– Bobbari. Kérhetnék egy szívességet? – suttogta Huavalla alig hallhatóan.

– Jól tudod, hogy bármit megteszek érted, szívem.

– Meggondoltam magam. Nem folytatnád a talpam kényeztetését, amíg el nem alszom? Most olyan jólesne…

– Kívánságod parancs, hercegnőm. Jó éjszakát!

– Jó éjt! – köszönt el a lány, majd nemsokára kéjesen felszisszent. – Istenem! Jaj, de jó! Kérlek, ne hagyd abba…

Másnap reggel éles fájdalom hasított Bobbarba.

– Huavalla! Elment az eszed? Egész éjjel nyalogattam a talpad, erre te képes vagy ilyen brutálisan felébreszteni?

A lány fenyegetően felmordult, és megvillantak erős fogai.

– Jól figyelj ide, te tuskó…

– Nem vagyok tuskó!

– De az vagy! Az éjjel nagyon kedves voltál hozzám, amit köszönök, de ne kérkedj vele, és ezek után sem vagyok köteles gyengéden ébresztgetni téged, ha haragszom rád!

– Te most…

– Csönd! – szakította félbe villogó szemekkel és fogakkal Huavalla. – Még nem fejeztem be! Megígértem valamit, amitől mindketten jól érezzük magunkat, amíg a szerződésem közénk áll, de veled ellenben én soha nem kérkednék a kedvességemmel! Ezért vagy te tuskó!

– Nyugi, kis szívem! Értelek, és töredelmesen elnézést kérek! Kérlek, ne veszekedjünk ezen, mert semmi értelme…

A lány dühös tekintettel az ágyra lökte a bűnbánó tekintetű Bobbart.

– Még nincs vége! Tudod, miért haraptalak meg?

– Fogalmam sincsen.

Huavalla szemében még jobban felszikrázott a düh, és idegesen felmorrant.

– Még mindig nem érted? Na, most jól figyelj ide! Kedves és szimpatikus férfinak tartalak, veled élek, csak az idegesít benned, hogy néha megjátszod az infantilis idiótát!

– Huavalla! Nem értem, hogy miért vágsz ilyesmiket a fejemhez…

– Nem érted? – nagyot fújtatott a lány. – Most azt sem érdemled meg, hogy megharapjalak!

Huavalla esélyt sem adott Bobbarnak, hogy közbevágjon.

– Igazából azért van elegem belőled, mert a lányokkal már túl vagyunk egy rövid táncedzésen, és megreggeliztünk a kantinban. Erre te még mindig itt lustálkodsz, és nem akarsz felkelni, pedig jól tudod, hogy néhány perc múlva jelentenünk kell Warrington ezredes úrnak!

Bobbar merészen felpattant az ágyról, és néhány gyors feszültségcsökkentő gyengéd harapás után hátralépett izzó tekintetű barátnőjétől. Nem kellett aggódnia, mert a harapdálásokkal kombinált apró csókok garantáltan nyugtató hatást gyakorolnak még a legzaklatottabb shirottanawa hölgyre is.

– Kicsi tigriském, életem kincse! Századszor kérlek, ne veszekedjünk, ennek semmi értelme. Percek alatt összeszedem magam, és indulhatunk. És bocsáss meg, ha bármivel megbántottalak volna!

A lány most már tényleg megnyugodva nézett kérlelő tekintetű barátjára.

– Jól van! Megbocsátottam neked. Remélem, hogy mostantól összekapod magad, ha már együtt vagyunk – felelte már majdnem teljesen megnyugodva, és egy ezüstfóliás csomagot tett le az asztalra. – És gyorsan edd meg a tojásos szendvicsedet, mielőtt elindulunk. Tényleg finom, Khatti készítette nekünk.

Néhány perc múlva menetkészen az ajtó előtt toporogtak, amikor Huavalla kérdően nézett a párjára.

– Bobbar! A szemeteszsákot látom a kezedben. A jelentésed hol van?

– Huavalla, az istenit! Miért ne lenne nálam? Csak nem látod, mert a zubbonyom zsebében van. És most ne úrnősködj felettem, mert ideges vagyok Warrington miatt!

A barátnője nyelve könnyedén megnyugtatta Bobbart, és néhány perc múlva átlépték a parancsnoki iroda küszöbét.

Warrington megjátszott szigorúsággal végigmérte a jelentéstételre kényszerített űrhajósokat.

– Két percet késtek, de ez a legkevesebb!

– Elnézést, uram! Parancsára megjelentünk! Jelentem, hogy…

– Százados, csend legyen! – szakította félbe Bobbart, majd hidegen nézett a shirottanawa felderítő tisztre. – Főhadnagynő! Mit gondol, mi a problémám magával?

– Ezredes úr! Nem értem, mi baja lehetne velem – válaszolta csodálkozástól kikerekedett szemmel és értetlen arckifejezéssel a lány. – Hiszen parancsára az egyenruhájukban, és majdnem pontosan megjelentem az irodájában.

– Shiroallaé! Már megint színészkedni próbál? – meredt rá dühösen. – Nagyon is jól tudja, miről beszélek! Mi van magán?

– Mondtam már! Parancsára felvettem a Galaktikus Űrhadsereg uniformisát…

– És mit csinált? Megint megszegte a szolgálati szabályzatot! Hogyan merte ennyire átalakítani az egyenruháját? Erre válaszoljon!

– De uram! Ez lenne a problémája? – kérdezte meglepetten a shirottanawa. – Értse már meg, kérem, az átalakítás nélkül kényelmetlen és hordhatatlan volt a katonai öltözetük. Képzelje, még övvel is majdnem leesett rólam a nadrág, ráadásul teljesen elszabták a zubbonyt, az inget, és az alatta lévő pólót. Haladéktalanul cselekednem kellett, mert katonásan szerettem volna kinézni az új parancsnokom előtt…

– Shiroallaé, már megint kezdi? Az öltözködési szabályzatunk nem írja elő a testre feszülő nadrágot, és abszolút nem értem, hogy miért kellett ilyen mélyen kivágnia a zubbonya alatti pólóját, ráadásul a szürke gombokat miért helyettesítette ezüstszínű gyöngyökkel! Ezt magyarázza meg minden hízelgés nélkül!

– Uram! Nagyon egyszerű a válasz. Nem a női divat sugallta ezeket az apróbb változtatásokat, hanem…

– Az igazat, főhadnagynő!

– Azt mondom. Szóval a nyakam alatt húzódó fehér csíkok a származásomra utalnak, pontosabban arra, hogy nagyhercegi vér csörgedezik az ereimben, és a nemes hölgyekre vonatkozó speciális szabályzatunk szerint ezt köteles vagyok láthatóvá tenni.

Erre a magyarázatra még a sokat látott ezredesnek is halvány mosoly bujkált a szája szögletében. Bobbar csak helyeslően bólogatott, mert jobbnak látta, ha nem szól közbe, nehogy magára haragítsa a parancsnokát.

– A gombjaim helyébe meg azért varrtam gyöngyöket, mert így a mostani uniformisom halványan emlékeztet a shirottanawa egyenruhámra. Uram! Kérem, értsen meg! – nézett könyörgően a hatalmas fekete szemével. – Ezek indokolt változtatások! Engedélyezze, kérem!

Warrington nagyot sóhajtott.

– Most mit csináljak magával, Shiroallaé? – kérdezte már jóval engedékenyebben. A lány esdeklő arcát látva néhány pillanat múlva igenlően bólintott. – Tudja mit? Engedélyt adok rá, hogy shirottanawa lévén enyhén átértelmezze az öltözködési szabályzatunkat!

– Hálásan köszönöm, uram!

– Várjon csak! Mégis ki segített magának?

– Természetesen Mary. Tudja, ő sokkal jobban ért a divatszabászathoz, mint én!

– Ez nem okozott meglepetést. Köztudott tény, hogy Popannaxa századosnő az *Andromeda Szívében!* divatdiktátornőjeként jelentős befolyást gyakorol a személyzet női tagjainak öltözködésére, és úgy gondolom, hogy szívesen segített magának – mondta lassan, miközben lemondó tekintetet vetett a lányra. – Őszinte leszek, még az űrhajó kapitányaként is

lemondtam arról, hogy a fedélzeten szolgálatot teljesítő hölgyek teljes mértékben betartsák a szolgálati szabályzat öltözködésre vonatkozó utasításait. A Galaktikus Admiralitásnak is rá kell jönnie, hogy teljesen hiábavaló a női divat elleni küzdelem még az Űrflotta berkein belül is, mert a hölgyek ösztönös affinitása az öltözködéshez a Világegyetem egyik alapvető törvénye…

– Köszönöm még egyszer, uram! – hálálkodott a mosolygós Huavalla.

– Rendben, hölgyem, azt hiszem, egyelőre végeztünk! – mondta elgondolkozva, majd szúrósan nézett Bobbarra. – Wellington vér! Kérem a jelentését!

– Parancs, uram!

A százados katonás léptekkel az íróasztalhoz lépett, és a parancsnoka elé tette a jelentését. Warrington figyelmesen olvasni kezdte a felderítő tisztje beszámolóját. A kezdeti meglepetése rögtön elszállt, majd dühösen csapta az asztalára a papírlapot.

– Százados! Ez micsoda?

– A jelentésem, uram!

– Ez nem jelentés! Ez valami teljesen más!

– Mire gondol, uram!

– Maga szórakozik velem, százados? Ez magának katonai jelentés? Idézem: *Jelentés. Amikor a felderítő utam során szembesültem a tigrisbőrű szépség gyönyörű, kétségbeesett szemével, rögtön belém hasított az a tudat, hogy szegény lány a segítségemre szorul. Aggodalommal telve*

közelebb léptem hozz rögvest megragadta a felé nyújtott kezemet, aztán a nyakamba borult és sírt. Természetesen hálát rebegett a hős megmentőjének. Ekkor hangos csörömpöléssel Zuhant a homokkal borított földre a kardja az enyémmel együtt. Véletlenül megsebezte a talpát, de elindultunk az Andromédа *szívében! felé. Őszintén szólva az utunk során közel kerültünk egymáshoz amit gyengéd csókokkal és erősebb harapásokkal pecsételtünk meg. Majdnem elfelejtettem, belecsúsztunk egy iszapgödörbe, amiért enyhén összekaptunk, de ennek nincsen jelentősége, mert ő olyan, amilyen. Az én harapós, de gyengéd tigriském. Kérem, fogadja jelentésemet. Tisztelettel: Bobbar Wellingtonvér százados.*

Huavalla először ingerülten a szemben lévő falra szegezte a tekintetét, de a végén felnevetett, és lágyan nyakon harapta Bobbart, majd ennek ellenére hitetlenkedve megcsóválta a fejét. Warrington elmosolyodott, és nem tette szóvá a látottakat.

– Nézze, százados! Egyrészt hazugságnak tűnik ez a jelentésnek álcázott irromány, másrészt egy elfuserált néhány soros romantikus novellára emlékeztet engem, pedig katonai jelentést kértem magától…

– Na de uram! – próbált sikertelenül közbeszólni a sértődött képet vágó százados.

– Bobbar! Mondtam neked, hogy átolvasom! Miért nem hallgattál rám?

– Huavalla! Ne szólj bele a kreatív írástecnikámba…

– Főhadnagynő! Százados! Kíméljenek meg az önöket jellemző civakodástól! Most én beszélek!

Miután végleg elhalkult Huavalla halk hörrenése, tovább folytatta az ezredes.

– Rendben! Régebben úgy véltem, hogy semmi közöm a magánéletükhöz, de most arra következtetésre jutottam, hogy a parancsnokukként ismernem kell a megismerkedésük részleteit. Melyikük kezdi?

A pár tanácstalanul nézett össze.

– Akkor én döntök! Shiroallaé kisasszony, hallgatom!

Huavalla megköszörülte a torkát, majd az új parancsnokának gyorsan elmesélte a megismerkedésük igaz történetét. Warrington egyik ámulatból a másikba esett. A Bobbar jószándékát bebizonyító módszer hallatán nem bírta visszafojtani a nevetését. A továbbiakban mosolyogva hallgatta a férfi és a nő egymásra találásának történetét, akik izgatottan, egymás szavába vágva fejezték be extrém kapcsolatfelvételükről szóló jelentésüket.

– Hát, Shiroallaé, Wellingtonvér, őszinte leszek. Magukat is ismerve nem lepődöm meg a kezdeti félreértésen, és most már értem, miért tarkítják civódások és gyengéd pillanatok a kapcsolatukat. – Az ezredes megcsóválta a fejét és azonnal folytatta: – Hölgyem! Hallomásból egy keveset tudok a házassági szerződéséről, mert erről tájékoztattak a shirottanawa szövetségeseink. Bobbaron egy kicsit csodálkoztak, de arról nem beszéltem, hogy néhány napja gyakorlatilag élettársi

kapcsolatban élnek. Természetesen megnyugtattam őket, hogy biztosan betartják a szerződése pontjait.

– Nagyon köszönjük, Richard! Ne haragudjon! Azt akartam mondani, hogy köszönjük, ezredes úr!

– Uram, elnézést! Nem lehetne titokban tartani ezt az egészet?

– Bobbar! Hallgasson! Még nem fejeztem be! – szólt rá a parancsnok a századosára. – Természetesen a hivatalos jelentésemben és a kutatási naplóban nem említem a megismerkedésük extrém körülményeit. Mivel felnőtt emberek, csak megoldják az együttélés és a szerződés összeférhetetlenségét, ami csak magukra tartozik. Erről sem készül hivatalos jelentés.

A hálálkodó szavakat egy határozott kézmozdulattal állította le az *Andromeda szívében*! jóindulatú kapitánya.

– Folytatnám! Igazából nem ez a lényeg, de ebben a formában nem adhatom le a jelentését, százados, mert az űrhajónk nevetségessé válna az Admiralitás szemében.

– Uram, értettem! Biztosíthatom, hogy holnap reggel kilencre elkészül az újabb verzió, ami stílusában elnyeri az ön és az Admiralitás tetszését!

– Százados, várjon! Ezzel ráér, mert a hét folyamán bármikor leadhatja a jelentését. Sokkal komolyabb dologról kell beszélnünk. – Warrington rövid hatásszünetet tartott. Feszült kíváncsisággal néztek rá a kutató űrhajósai. – Huavalla, Bobbar!

Szerencséjükre nem olyan nagy a baj, mint gondoltam. Ezért a továbbiakban nem játszom meg a szigorú parancsnokot. Csak annyit várok maguktól, hogy végrehajtják a szolgálati kötelezettségüket. Értve vagyok?

Erre Huavalla és Bobbar igenlően bólintott, és egyetértő mosoly suhant át az arcukon.

– Akkor folytatom. A döntésemet röviden azzal is indoklom, hogy magának, kisasszony, a Bobbarhoz fűződő viszonya mellett napok alatt teljes mértékben sikerült beilleszkednie közénk. De nem ez a lényeg.

– Mi lenne, uram…

– Ne türelmetlenkedjen, hölgyem! Mindjárt mondom. – A kapitány nagyot sóhajtva hátradőlt a székén. – Szóval hivatalosan is az űrhajónk felderítő tisztje lett, Shiroallaé főhadnagynő. Ehhez külön gratulálok, és köszöntőm a személyzet tagjai között!

– Hát ez hihetetlen! És köszönöm, uram!

– Várjanak! Az a jó hírem, hogy mégsem kötelezem önöket minden reggel raportra.

– Hálásan köszönjük, ezredes úr! Megígérjük, hogy…

Warrington egy kézmozdulattal csöndet teremtett.

– Egy pillanat! Most mondom a lényeget! A rejtjelezett rádiócsatornán keresztül beszéltem a Galaktikus Expedíciós Űrhaderő vezércirkálójával. A főadmirális úrnak vázoltam az önnel történteket, Shiroallaé kisasszony. Röviden, intergalaktikus

botrány van kialakulóban. Az elhárításunk főtisztje felvette a kapcsolatot a shirottanawa űrflotta parancsnokságával, és a helyi katonai titkos szolgálatok azonnal mindent átfogó nyomozást indítottak a flottájukon belül. Megjegyezném, nyomtalanul eltűnt a C/17 jelzésű űrnaszád. Remélem, érthető vagyok!

– Igen, uram!

– Befejezném. A javaslatomra tegnap este a két admirális egy rövid holovíziós tanácskozást követően úgy határozott, hogy amíg fel nem göngyölítik a szálakat, addig a biztonság kedvéért az űrhajónkra vezénylik a főhadnagynőt, alti a továbbiakban velünk tart. – A jóindulatú ezredes ezután nem hagyta szóhoz jutni a hálálkodó tekintetű férfit és nőt, hanem befejezte a két civilizáció közös döntésének ismertetését. – Röviden ismertetném a módosult kutatási tervünket. Még két lakott bolygót látogatunk meg az Andromeda-galaxisban, aztán véget ér az expedíciónk, és Shiroallaé főhadnagynővel együtt visszatérünk a Galaktikánkba.

Warrington szavai hallatán Huavalla boldogan felkiáltott, és a mellette álló Bobbar nyakába vetette magát.

Az ezredes erre elmosolyodott.

– Hm. Tényleg tökéletes döntés volt. Egyelőre befejeztem. További szép napot, és most leléphetnek!

Miután boldogan kiviharzottak a parancsnoki irodából, Bobbar kézen fogva sétált tigrisbőrű barátnőjével a kantin irányába és úgy vélték, hogy övék az egész világ.

KANTIN, ROCK AND ROLL, ÉS AZ IQ-BAJNOKOK

A kantin hétköznapi életét élte, mert mint mindig, most is a szolgálaton kívüli kutató űrhajósok jelentős része a szabadideje nagy részét itt töltötte.

Huavalla jóllakottan turkált villájával a ráksalátás tányérjában.

– Kedves egészségedre, szívem! Mit parancsolsz? Sört vagy biarrát?

– Bobbar, tudod mit? Inkább kérnék egy kupica sárkányvért!

A férfi nagy szemeket meresztett kedvesére.

– Foltikám, .nem mondod komolyan? Ugye tudod, mi fog történni…

A lány röviden felnevetett, és Bobbarhoz bújt kedvesen.

– Jaj, nehogy komolyan vedd, csak tréfáltam!

– Figyelj, tigriském… – kezdte volna az űrhajós, de elnémították egy röpke csók erejéig, ami ellen nem volt semmi kifogása.

Rövidesen két egyformán habzó korsót tett eléjük a Huavallára kacsintó khattara kadétlány, majd Foltika hosszú ujjai gyengéden cirógatták barátja asztalra tett kezét.

Bobbar igyekezett semleges témára terelni a beszélgetést.

– Tudod, az imént nem véletlenül tettem fel a kérdésemet. Látod azt a két feleslegesen vitatkozó embert?

– Igen, látom. Prixano és Shonnar.

– Képzeld! Nap, mint nap arról vitatkoznak, hogy melyik a jobb ital. Szerinted van ennek értelme?

A lány egymás után belekortyolt mindkét italba, majd tanácstalan arcot vágott.

– Nem is tudom. Szerintem teljesen ugyanolyan az ízük.

– Látod, erről van szó! A honnaxok teljesen olyanok, mint a Földről származó emberiség. Annak idején nem érdekelte az embereket, hogy a honnaxok például zöldbőrűek, mert miután újra kapcsolatot létesítettek egymással, az emberiség a Honnaxahumanasilre költözött, és összeolvadt a két civilizáció. Tudod, ebben nagy szerepet játszott a nagyszüleim romantikus kapcsolatfelvétele.

– Igen, meglátszik rajtad ez a kettős származás. A túl fehér bőröd néha zöldes árnyalatúnak tűnik, ami tetszik nekem – mondta halkan Huavalla, majd lágyan megsimogatta Bobbar arcát.

– Már jól tudod, hogy a helyzetem ennél jóval bonyolultabb. Ne felejtsd el a quarri őseimet, akik…

A lány halkan felnevetett, aztán a férfi fogait kezdte cirógatni, amire félhalk megjegyzés hallatszott a háttérből:

– Nézzétek! Ez valami új! Foltika aktivizálná Bobbar vérszomjas ösztöneit!

– Most mit matatsz a számban, ráadásul a többiek előtt?

– Most mit idegeskedsz? Csak a kíváncsiság hajtott. Ne haragudj, de egyáltalán nem látszik a fogaidról, hogy vámpírszármazású vagy. Annak viszont örülök, hogy egyre ügyesebben harapsz. – A lány csak néhány gyengéd harapás után folytatta, mire halkan felnevetett a kantin vendégeinek többsége. – Szerintem ne bánkódj azon, hogy soha nem lesz belőled vámpírkirály, elégedj meg a kölcsönös harapásainkkal.

– Huavalla, ezt én is így látom. De ne cikizz, kérlek! Pláne a többiek előtt…

– Kérlek, Bobbarim, ne sértődj meg ezen! Es igazán örülök, hogy veled vagyok. – Miután egy pillanatra felhördült a csillagközi italmérés törzsközönsége, Huavalla másra terelte a szót. – Kedvesem! Kérlek, bízzál bennem, és beszéljünk másról! Vannak testvéreid?

– Igen. A bátyámat Khovar Szelídvérnek hívják…

– hogyhogy nem Wellingtonvérnek, mint téged?

– Ezt én sem tudom. Úgy hozta a sors, hogy a távoli jövőben nagyapám után ő a trón várományosa. – Bobbar őszintén felsóhajtott. – Azt tudnod kell rólam, hogy egy családi megegyezés alapján én a Honnaxahumanasilon éltem, de minden évben meglátogattam a Quarrionon élő királyi családomat.

– Most már sok mindent értek veled kapcsolatban.

– Várjál! Van még egy húgom, Khristinarra, aki jelenleg irodalom történetet tanul a Quarritolli Khillara Brawaxa

Tudományegyetemen. Nem fogod elhinni, már Bősz Kegyesvér nagyherceg menyasszonya, és nagyon bejön neki, hogy aközben vőlegénye szívja a vérét. Ezt Khristie mondta nekem …

A lány beletúrt a barátja sötétbarna hajába.

– Értelek, Bobbar. Nagyon érdekes családban nőttél fel.

– És veled mi a helyzet, Foltikám?

– Nekem is van egy bátyám, Huavalloron, aki követi majd édesapánkat a főkormányzói székben. A bátyusom kiváló harcművész mester, és a Shirottanawa Elit Kommandós Ezred parancsnoka.

– Szerintem Khottorao nagyon rosszul járna, ha találkoznának egymással.

– Igazad van. Amit velem akart tenni, azért biztosan kegyetlenül végezne vele…

– Várjál már! Ha azonnal meghalna, akkor nem jönne rá, hogy mekkora rohadék volt az életében. Szerintem egy tucatnyi határozott pofon lekeverése után egy nyomasztó börtönben kellene sínylődnie az élete végéig, hogy azon elmélkedhessen, hogy nem érdemes pénzért és hatalomért alávaló, gyilkos gazemberré válni.

– Ebben igazad van…

Nemsokára Chissilla és Victor lépett az asztalukhoz, majd a többiek követték példájukat. Nem sokáig maradtak együtt, mert hamarosan kettévált a társaság, ugyanis a fiúk komoly képet vágva a pulthoz masíroztak, a hölgyek meg körülülték a

törzsasztalukat, ahol szakadatlan vihorászás közben vidáman tovább folytatták a cseverészést.

Huavallának nem volt szerencséje, mert az asztaluk felé haladva az űrhajó aberrált orvosa egy pillanatra elkapta a karját.

– Huavalla kisasszony! Tudom, hogy milyen bajba került. Szívesen segítenék magácskán!

– Kérem, ne fogdosson! És mire gondol, doktor úr?

– Tudja, nemcsak orvos, hanem sokak által elismert és kedvelt festőművész is vagyok. Az álcázás kedvéért szívesen befesteném minden porcikáját, mondjuk tiszta feketére. Biztosan nem ismerne magára senki…

– Doktor úr! Maga most szórakozik velem? Ennek semmi értelme! – válaszolta a lány meglepetten a perverznek tűnő javaslatra, mire újabb tüzek gyúltak Lavaro szemében.

– Várjon már! Hagyjuk az álcázást! Igazából sokkal fontosabb dologról lenne szó! – mondta átszellemülten, miközben görcsösen újra megragadta a lány karját. – Magácskának gyönyörű a teste, ráadásul lenyűgöznek a csodaszép tigris foltjai! Magácskát feltétlenül az örökkévalóság részévé kell tennem! Könyörgöm, álljon modellt, és halhatatlanná teszem!

– Mondja, uram, maga jól van? Ezt hogy képzelte? – kérdezte a lány, és lesodorta magáról a doktor kezét. Eltelt néhány pillanat, mire képes volt megszólalni: – És miben álljak modellt magának?

– Természetesen semmiben. Egy négyzetcentiméter textillel sem ronthatjuk el a természet gyönyörűségét. Ennyit csak megér magácskának az örökkévalóság…

Huavalla végleg rájött arra, hogy az űrhajó orvosa agyilag beteg ember.

– Kérem, nyugodjon meg! Ezt még át kell gondolnom. És azt sem tudom, mit szólna ehhez a kedvesem.

– Legyen szíves, ne szóljon neki erről, mert ez csak ránk tartozik, és senki másra. Ne törődjön azzal, hogy alkotás közben simogatnám és csókolgatnám a csodálatos testét, hiszen mindezt az ihlet kedvéért tenném meg, ami mindennél fontosabb. Ennyit igazán megtehet az igazi művészetért, tigrisbőrű szépségem!

Ekkor a nagy reményeket tápláló festőművész legnagyobb sajnálatára az elszánt arcú Chissilla lépett Huavalla mellé, és barátnője kezébe nyomott egy pohár sört.

– Ne hagyd magad, Huavi! Ez a gusztustalan alak hülyének néz téged!

– Tudom. De hogyan koptassam le ezt a perverz alakot, aki művésznek adja ki magát?

– Hogyan? Nagyon egyszerűen. Emlékszel, Mary hogyan hűtötte le Prixanót?

– Erre nem emlékszem, mert a quarrik likőrje miatt csókolóznom kellett Bobbarral, de a többiek már sokat meséltek róla.

– Hölgyeim! Maguk miről beszélnek? – kérdezte értetlenül Lavaro, aki nem érezte vesztét.

– Nos?

Miután a tigrisbőrű lány igenlően bólintott Chissilla felé, a poharakból rácsorduló jeges ital hidegzuhanyként érintette a kéjenc művészt.

A lányok gúnyosan kacagva siettek az asztaluk felé, miközben a sörben ázó Lavaro megszégyenül– ten távozott a kantinból.

– Foltikám! Miért öntöztétek meg a doktor urat? – kérdezte Bobbar hangosan, majdnem kiabálva a barátnőjét.

– Képzeld! Egy kicsit túlhevült a festőművészetek, mi meg csak lehűtöttük Chissivel. Ennyi!

Huavalla szavaira röhögés tört ki a kantinban, de a szokásos esti hangulat hamarosan helyreállt, és mindenki nyugodtan poharazgatott tovább az ismerőseivel.

Váratlanul az egyik megszeppent zenész lépett be a csillagközi söntésbe, majd a pulthoz támasztotta a gitárját, és egy korsó biarrát rendelt magának.

Ellenséges pillantásokkal méregették a tehetségtelen muzsikust, és többen is ösztönösen a fülükhöz kaptak, mert eszükbe jutott a kellemetlen élmény. A jobb sorsra érdemes gitáros bátortalanul körülnézett a kantinban, gyorsan felhörpintette majdnem az egész korsót, aztán lassan a hölgyek asztalához somfordáit. A meglepetéseknek még nem volt vége.

Bobbaréknak fogalmuk sem volt, hogy miről folyhat a társalgás, ami meglepő eredménnyel zárult, mert a lányok gyanakvó pillantásokat vetve a zenészre felálltak a helyükről, és többségük elindult az ajtó felé.

– Foltikám! Hova mentek ezzel az idegesítő alakkal? – kiáltott a meglepett Bobbar a barátnője után.

– Hová mennénk? Meghívtak minket a próbájukra. Csak túléljük az egészet!

– Istenem! Tudod, milyen sors vár rátok?

– Sejtem. De a gitárosuk mindenre megesküdött, hogy minimális szinten megtanultak zenekarosdit játszani, és nagyon kíváncsiak a véleményünkre.

– Istenem, milyen naivak vagytok! Ne dőljetek be nekik!

– Tudod, veled ellentétben én hiszek a csodákban. Szóval mentünk! – búcsúzott el a naivsággal vádolt shirottanawa, majd kérdően nézett Mittaranira.

– Mitti! Velünk jössz?

– Persze! Vad Okosvér után nem félek senkitől és semmitől! – vonta meg a vállát az óriásira nőtt kadétlány.

– Rám ne számítsatok! Biztos, hogy nem megyek ezekhez! – szólt közbe Chissilla fellengzős tekintettel. – A szörnyű ricsajuktól még meggyűrődne az arcbőröm…

– Ez az! Vigyáznunk kell Chissi selymes tapintású, halványlila bőrére!

– Shonnar! Mit mondtam neked? Csak úgy beszélhetsz rólam?

– Elnézést, nem.

– Pedig megmondtam. Most pedig, amíg a többiek elmennek, addig szórakoztassál, rendben?

A férfi elégedett bólogatására már senki sem volt kíváncsi.

– Huavi! Én veletek megyek, de igazából ne számítsatok rám!

– Most mire gondolsz, Mary?

– Csak arra, hogy a színházteremben leülök a hátsó sor egyik székére, és elfoglalom magam a saját problémámmal – válaszolta, miközben gondterhelten vizsgálgatta körmeit.

Senki sem lepődött meg Mary határozott kijelentésén, mert köztudottan nemcsak divatdiktátornőnek, hanem a legbefolyásosabb hölgynek is számított az űrhajón.

Huavalla karon ragadta a hozzájuk lépő, feltűnően szürkés bőrű khattara kadétlányt.

– Khatti! Velünk tartasz?

– Ne haragudj, de nem! Tudod, az egyik fülemre tulajdonképpen süket vagyok, alig vettek fel az Akadémiára…

– Ebben az esetben pont ilyen zenekritikusra van szükségünk, gyere velünk!

– És Thorrallo mit szólna hozzá? Tudod, jelenleg ő a főnököm, mert még két hétig kantinoslánynak kell lennem.

– Ne törődj a konyhafőnökkel! Vele majd az egészet megbeszélem! Most mit szeretnél, Khatti? Visszamész a

konyhába, és továbbra is szagolod a falakba ivódott pacalpörkölt szagát, amiről az előbb is panaszkodtál?

– Tudod mit? Inkább veletek megyek! – mondta Khatti rendkívüli határozottsággal, majd az asztalra vágta a köténykéjét.

Miután a vigyorgó zenész kíséretében az elszánt arcú hölgyek elhagyták a kantint, Prixano megcsóválta a fejét, és a többiekre nézett.

– Srácok! Nagyon reménykedem abban, hogy a hölgyeink nem hisztériás elmeállapotban térnek vissza az önként vállalt zenei tortúrájukról, de addig is kiötlöttem valamit.

– Mondjad, Johnny boy!

– Szóval kitaláltam egy speciális műveltségi vetélkedőt. Mit szólnátok hozzá?

– Bocs, de ez tiszta hülyeségnek hangzik! – szólt közbe Victor. – Pláne teljesen felesleges műveltségről beszélni a kantinban.

– Ezt most miért mondod?

– Azért, mert ez nevetséges, és máson jár az eszem…

– Értem. Nő van a dologban! – hallatszott Bobbar hangja.

– Sejtem, kiről lehet szó!

– Én is…

– Na jó! Elég volt belőletek! Én ebben nem veszek részt, inkább elbiarrázgatok a pultnál. Nektek meg kellemes szórakozást és fejtörést kívánok! – rázta le úriemberként a

többieket, majd miután pár szót váltott Thorrallóval, belekortyolt az italába.

Senkit sem érdekelt, hogy az egyik homályos sarokban Shonnar folyamatosan szóval tartja a szíve lilabőrű csücskét, miközben az unott arcú Chissilla formás térdén nyugtatta az ujjait.

– Na! Benne vagytok?

– Igen! Kezdjük!

– Thorrallo! Kihoznál három kancsó sört, és egy tálca nekünk való quarri likőrt?

Mintegy két órával később kivágódott a kantin ajtaja, és beviharzott rajta a rendkívül zaklatottnak és feldúltnak látszó hölgykoszorú.

– Ez hihetetlen! Átvertek minket! – fakadt ki Huavalla. – Ezeknek semmilyen zenei érzékük sincsen! Csak unatkoznak, és szórakoznak velünk!

– Nem értem pontosan, de igazad lehet. Képzeljétek, most már az egészséges fülemre is alig hallok valamit. Rettenetes!

– Lányok, ez annyira egyértelmű volt. Oda sem figyeltem rájuk, inkább a saját dolgommal törődtem. Szerintetek hogy sikerült? Szép lett? – kérdezte elégedett arccal Mary, miközben megmutatta csillogó körmeit a többieknek. – Képzeljétek, ráadásul halványan foszforeszkálnak a sötétben.

– Tényleg gyönyörű, de még mindig szétrobbanok a dühtől. Olyan idegesítő ricsajt csinált a dobos, hogy majdnem ledobtam a színpadról a dobszerkójával együtt!

– Nyugi, Mitti! Lépjünk már túl rajta! Szerintem igyunk valamit! – javasolta Mary, és magához intette Thorrallót. – Három nagy kupica sárkányvér lesz. Huavi, jöhet a gyümölcskoktél?

– Igen, de erősen kérem.

Miután beleszürcsöltek az italukba és elfordultak a pulttól, döbbenten szembesültek a kiütött férfitársaság látványával. A srácok előtt megszámlálhatatlan apró pohár és három felborult kancsó hevert az asztalon. Prixano egy kivehetetlen alak mellett a karjára borulva aludta likőrgőzös álmát, Bobbar a székéről félig lecsúszva kába, részeg vigyorral bambáit maga elé.

– Te jó isten! Mi történt ezekkel?

– Mi történhetett volna? Csak a szokásos hülyeség! -sóhajtott nagyot a színjózan Victor. – Prixano egészen könnyedén rábeszélte a többieket egy szellemi vetélkedőre.

– Nem értem. Hogyan lehet egy intelligenciajáték közben ilyen csúnyán berúgni? – tette fel a naiv kérdését Mittarani.

– Hogyan? Nagyon egyszerűen. Tudod, milyenek az unatkozó férfiak. Aid nem tudta a választ, annak feltétlenül innia kellett egy pohárka quarri likőrt, a legerősebb fajtából…

A lányok továbbra is megdöbbenve nézték az ittas mámorukat kialvó srácokat.

– Ez a vetélkedő mindent elárul a szellemi színvonalukról…

– Te csak hallgass, Victor, mert te sem vagy különb náluk! – vette vissza a szót Chissilla. – Mitti! A barátod már régóta ott fekszik az asztal alatt. Szerintem vidd haza!

– Kislány! Gondolom, holnap reggel nem panaszkodhatsz szédülésre és gyengeségre! – nevetett fel Mary.

– Sajnos nem, de nagyon remélem, Vad Okosvér holnap estére valamelyest csak összeszedi magát – mondta reménykedve az óriásira nőtt lány, majd felnyalábolta kedvesét, és távoztak a kantinból.

Nem jelentett különösebb meglepetést, hogy Victor odébb tolta a félig megivott sörét, és gyors léptekkel sietett a khattara lány felé.

– Szia, kedvesem! Képzeld, rád vártam! Gondolom, nincsen ellene kifogásod, hogy' beszélgessünk.

– Figyeljen, Victor! Átmenetileg megsüketültem ettől a szörnyű zenebonától.

– Mondom, csak rád vártam! – mondta jóval hangosabban Victor.

– Maga most randira hív? – kérdezte megilletődve a lány. – Ne haragudjon, de még mindig szörnyű pacalszagom lehet…

– Nyugodtan tegezz! Mellesleg szeretem a pacalt, és kellemes illatot árasztasz magadból.

– Segíts, Mary! Mit mondott az őrnagy úr?

– Nem sokat. Nem érdekli a pacalszagod, most hazakísérne, majd holnap este úgyis találkoztok a kantinban.

A fiatal kadétlány elvigyorogta magát, és igenlően bólintott.

– Kösz, Mary! Nem ezt akartam mondani, de sokat segítettél! – válaszolt Victor neheztelve, majd ők is elhagyták a csillagközi szórakozóhelyet.

Huavalla már a kiütött Bobbar elé ért, amikor Chissilla mosolygós pillantást vetett rá.

– Huavi! Olyan büszke vagyok Shonnarra. Képzeld, amikor átküldtem a fiúkhoz, mert meguntam a szövegét, megnyerte a vetélkedőt, ami azért meglátszik rajta.

– Akkor hazakísérhetlek, lilabőrű szépségem? Tudod, hogy…

– Ne hadarj, Shonni. Szó sem lehet róla, mert inkább én kísérlek haza, nélkülem még elalszol útközben.

– Értem! Végre nálam alszol!

– Sápadtvér, még részegen se szemtelenkedj! Már megállapodtunk valamiben, nem? És azt is jól tudod, hogy rendes úrilány vagyok.

– Jól van, na! Legyen, ahogy te akarod! Őszintén, szeretek udvarolni neked. Tudnod kell, nemcsak az űrhajó koronázatlan szépségkirálynőjét látom benned, hanem…

– Shonnar! Most ne erőlködj! Talán holnapra kitisztul a fejed és folytatod.

A rendkívül ideges Mary követte őket, aki agresszíven maga előtt taszigálta a részegeskedésbe fulladt elmebajnokság

kitalálóját.

– Huavalla! Bocsáss meg! Tudom, hogy ezért meg fogsz harapni, de…

– Nyugi! Ezért nem haraplak meg, mert jól tudom, hogyha egyedül maradtok egy italmérésben, akkor elképesztő dolgokkal szórakoztatjátok magatokat, aminek egyértelmű a vége.

– Köszi, megértő tigriském! Képzeld, sehogy sem jutott eszembe, melyik bolygón születtél…

– Shironna.

– Igen, Shironna. Szégyellem, de három italt kellett meginnom a tudatlanságomért, amitől ennyire rosszul lettem. Kérlek, ne haragudj rám ezért, kedvesem!

A lány felnevetett, és felsegítette imbolygó barátját.

– Mondtam már, ezért nem haragszom, feledékeny Bobbarim, de ígérj meg nekem valamit a holnappal kapcsolatban!

– Bármit megígérek, foltos szépségem – válaszolta halkan, és csuklott egyet.

– Nos, Bobbar! Holnap velem együtt korán reggel felkelsz, nem panaszkodsz fejfájásra és elkísérsz az uszodába, rendben?

– Cicám! Nem lehetne inkább dél körül…

Bobbar azonnal visszakozott, amikor meglátta a nyaka felé közeled?) tűéles fogakat.

– Foltikám, legyen így, de ne feledkezz meg az alvás előtti gyengédségről, amiről…

– Mi van? Szó sem lehet róla! Talán holnap este, ha már nem vagy részeg!

Thorrallo mosolyogva zárta utánuk az ajtót, és lassan elkezdett rendet rakni a csillagok között száguldó italmérésben.

A MÚZSÁK UNIVERZUMA ÉS A TIGRISISTENNŐ ELJEGYZÉSE

Bobbar gondterhelt arccal ült az asztalnál, és piros ceruzával az egyik kezében lapozgatta vaskos kéziratát, miközben néha az ágyon ülő Huavallára vetette tekintetét.

– Sajnos az egész nem jó. Hiába vagyok túl a hátszázadik oldalon, nem áll össze az egész.

– Mi van, Bobbari? Alkotói válság gyötör? – kérdezte a lány, majd felállt az ágyról és a töprengő férfihoz lépett, aki gyengéden megfogta Huavallája vállára tett kezét.

– Tudod, tigriském, sokkal súlyosabb a helyzet. Pár napja másképpen látom a világot, és teljesen át kellene írnom az egészet.

– Pár napja? – nevetett fel halkan. – Csak nem miattam?

– Igen, pontosan miattad! – suttogta, miközben átszellemült, ragyogó arccal nézett a lányra. – Tudod, idáig csak homályban tapogatóztam, most azonban más a helyzet. Rájöttem arra, hogy te vagy az életem múzsája, és miután megláttam benned a csodát, biztosan remekművet fogok alkotni. Azonban hosszú időbe fog kerülni.

A lány a férfi ölébe ült, és az arcát kezdte simogatni.

– Bobbari, olyan aranyos vagy! És ezt felfoghatom egy szerelmi vallomásnak?

– Miért? Szerinted a művész szerelmes a múzsájába?

– Feltétlenül. Hiszen alkotás közben megszűnik a külvilág, és csak ő lebeg a szeme előtt. Ez már szerelemnek számít, nem?

– Van benne valami, amit mondasz, de most idegessé tettél. Akkor többek között Willanar is szerelmes beléd, aki romantikus verseket ír hozzád? És ez ellen nincs kifogásod? Ezt most mire véljem? Női hiúságnak?

A lány apró csókokkal és gyengéd harapásokkal borította el a feszültté váló barátja arcát és nyakát.

– Jaj, Bobbarim! Ne féltékenykedj! Igazán semmi okod rá. Képzeld, Willanar elmondta nekünk, hogy csak a karaktermodelljei vagyunk, és a puszta látványunkból merít ihletet a költészetéhez…

– De ezt ki hiszi el? Szerintem a vén csóka igazából nem a művészetre gondol, miközben a medence szélén ücsörögve bámulja a majdnem teljesen meztelen női testeket.

– Bobbar, miről beszélsz? Willanar már egy elismert költőnek számít a galaxisotokban, két kötete is megjelent, de szerintem a harmadik lesz a legsikeresebb, amit mi inspirálunk neki – mondta büszkeséggel a lány.

– Akkor is idegesít…

– Bobbar, ez ne idegesítsen, mert szerintem ez természetes és elfogadható! – rázta meg a barátja vállát. – Tudnod kell, mivel egymáshoz tartozunk, igazából a te művedet tartom a

legfontosabbnak. Viszont elkeserít az egyik beteges hajlamú művészetek…

– Kedves vagy, tigriském! Amúgy Irire gondolsz?

– Lavaróra, aki arra kért, hogy meztelenül pózoljak neki, és alkotás közben simogatna és csókolgatna, hogy ihletet merítsen a testem érintéséből. Szóval ezt szeremé, pedig jól tudja, hogy veled vagyok-

– Egyszer még szájba vágom azt a rohadékot!

– Nyugi! Erre semmi szükség! Úgy látom, hogy nem segítene rajta egy pofon, hanem egy meggyőző szexuálpszichológus hamar elmagyarázná neki, hogy ne a körülötte lévő nők rovására elégítse ki a perverz vágyait…

Ekkor megrezzent Huavalla kommunikátora.

– Szia, John! Mindjárt ott vagyok – köszönt a lány, majd halkan felnevetett. – Vicces vagy, majd megbeszéljük!

Foltika hosszasan Bobbarra nézett.

– Persze, hogy nem féltékeny és üdvözöl téged! De vigyázz, mert szúrós hangulatban vagyok.

John válasza után a lány lassan megcsóválta a fejét.

– Rendben, várom a pengeéles poénjaidat. Szia!

Bobbar rendkívül ideges arccal meredt a barátnőjére.

– Huavalla! Te most Prixanóval találkozol?

– Igen, vívni megyünk. Most ezzel mi a bajod?

– Pont vele? Miért akarsz kínos helyzetbe hozni?

– Bobbar! Ezt azonnal hagyd abba! Megint mi ez a féltékenységi roham? – nézett a shirottanawa lány idegesen a barátjára. – Fogd már fel végre, veled va– gyok, és eszemben sincsen a hátad mögött flörtölni. Mellesleg Prixano az egyik legjobb barátod az űrhajón, aki a poénjai ellenére talpig úriember, és nem fog egy ujjal sem hozzám nyúlni…

– Igen, de biztosan emlékszel a párbajunk végére!

– Bobbar, megint gyerekesen viselkedsz! Az a mi történetünk, ami csak ránk tartozik, senki másra. Lehet, hogy most vívóedzést tartunk Prixanóval, de ez nem azt jelenti, hogy csókolózni is fogok vele.

A lány megnyugtatta ok nélkül féltékenykedő párját, aztán az ajtóhoz lépett.

– Bobbarim! Úgy dél körül várlak a kantinban. Khatti megsúgta nekem, hogy meglepetés lesz a mai menü!

– Mi ez? – kérdezte Bobbar enyhe fintorral az arcán.

– Mi lenne? Finom zöldhínár főzelék, sült tengeri uborkával.

– Ne haragudj, de ezt nem tudom megenni – tolta el magától a tányért a férfi. – Tudod, mindig húst eszem ebédre.

– Istenem! Ezek az örökölt vámpírszokások…

– Ebben tévedsz! Nemcsak a quarrik, hanem a honnaxahumanasili ősiem is leginkább húst szoktak ebédelni, a vegetáriánusoknak meg nincs jelentősége a Galaktikánkban…

– Bobbar, miről beszélsz? Szerintem azok a nők, akik vigyáznak az alakjukra, kerülik a zsíros húsokat, és mást esznek ebédre. Szerintem ez az egész Univerzumra jellemző.

– Nem is tudom. Ezen még nem gondolkoztam el. Talán azért, mert férfi vagyok.

Bobbar, miután megszerezte az utolsó tonhalas szendvicset a pultról, visszaült a helyére.

– Figyelj! Egy dolgot még nem beszéltünk meg.

– Most mire gondolsz?

– Milyen volt a vívóedzésem.

– Ne haragudj, de éhes vagyok!

– Bobbar, ne játszd meg magad! Tudom, hogy érdekel! – Huavalla közel hajolt a barátjához, aki letette a maradék szendvicset. – Akkor is elmondom. A haverod tényleg egy úriember! Képzeld, 6:5-re megnyertem a döntő csörtét…

– Nagyon ügyes vagy!

– Jaj, ne kezdd már megint! Nem kell aggódnod, végig fejvédőben küzdöttünk. Képzeld, megbeszéltük, hogy legközelebb…

– Legközelebb?

– Bobbar, nem fejeztem be! Legközelebb magunkkal visszük Maryt, és te is velünk jössz. Tudod, igazából Maryvel szeretne vívni Prixano.

– Ha igazából bátor lenne, akkor Mittaranival vívna…

– Jaj, ne idétlenkedj! Én veled küzdenék, de fej– védő nélkül, mert megbízom benned!

– Lekötelezel, hercegnőm…

Hirtelen kicsapódott a konyhaajtó, és Chissilláékhoz szaladt a sírós arcú khattara kadétlány.

– Lányok, én ezt nem bírom! Prixano és haverjai a silány menüre hivatkozva dugi pacalt kezdtek melegíteni a konyhában!

– Istenem, szegénykém! Csak találunk megoldást! – vigasztalta Chissi a sírva fakadt lányt.

Váratlanul Victor lépett a hölgyekhez, és reményt keltőén simogatni kezdte Khatti arcát.

– Khatti, édes kincsem! Nem kell elkeseredned! Támadt egy ötletem, és könnyen megszabadíthatlak téged a konyha borzalmaitól!

– Most mire gondol, őrnagy úr?

– Hányszor mondjam, hogy nyugodtan tegezzél, szépségem? Most jól figyelj! – Victor lehajolt és megsimogatta a haját, miközben nyugtató szavakat suttogott a lány fülébe. Néhány pillanattal később Khatti elkeseredése a múlté lett, és hálásan nézett *megmentőjére*.

– Adminisztratív munka és kutató űrhajósi feladatok? Köszönöm, nagyon köszönöm!

– Bobbar! Látod, mennyi gond van a pacalotokkal? – nézett rá neheztelően Huavalla.

– Foltikám! Szerintem mindenkinek megvan a saját ízlése. Nézd meg például Vatteont. Tudom, hogy szereti a pacalt, de szívesen megeszi a hínárfőzeléket is…

Váratlanul halványpirosan felizzott az ajtó fölötti lámpa, és halk szirénazúgás hallatszott a kantinban. Halkan felpityegtek a kommunikátorok, és mindenki izgatottan a pulthoz sietett, hogy italt rendeljen.

– Tudod, Foltikám, Warrington készenléti riadót rendelt el, mert rövidesen leszállunk egy bolygón. A többiek azért estek pánikba, mert ilyenkor alkoholtilalom lép életbe az űrhajón, és most utoljára leadhatják rendelésüket. Kérsz még egy erős gyümölcskoktélt?

– Úristen! Nem viszitek kissé túlzásba a piálást? Már nem kérek semmit.

– Igazad van. Én is csak megiszom a maradék biarrámat…

– Várjál már! Mit írt nekem a parancsnok segédtisztje?

– Csak annyit, hogy negyven perc múlva téged is várnak a vezérlő melletti eligazítóban!

– Most akkor ráérünk?

– Dehogy érünk rá! Még fel kell vennünk az egyenruhánkat! Emlékszel, mi a véleménye Richardnak a cicababás kinézetedről?

A lány felnevetett, és gyengéden megharapta kedvesét.

– Akkor tényleg gyorsan igyad meg a honnaxah sörödet! Tudod, még az egyenruhátokban is tökéletesen kell kinéznem!

– Istenem! Ezek a kozmocicák!

– Pár mondatban összefoglalnám a feladatot, amit végre kell hajtaniuk! – összegezte az elhangzottakat Warrington az eligazítás végén. – Most a történelmi fejlődés alacsonyabb fokán álló civilizációt látogatunk meg, de nemcsak a kíváncsiság kedvéért, hanem az exobiológusnőnk és a kadétok legnagyobb örömére. A szövetségeseink adatai szerint az itt élők rendkívül barátságosak és szívélyesek, nem kell ellenséges fogadtatásra számítanunk.

– Istenem, már megint primitív vademberek! – hallatszott a háttérből.

– Te szerencsétlen! Hol találkoztunk volna vademberekkel? – ripakodott rá Mary. – Ebben a galaxisban még biztosan nem kerültünk közelebbi kapcsolatba egy fejletlen kultúrával! Fogd már fel, minden exobiológusnak az a szíve vágya, hogy minél jobban megismerhessen egy kezdetleges civilizációt!

– Igen, mint annak idején Khillara Brawaxa exobiológusnőnek! – hallatszott a háttérből.

Miután Warrington csendet teremtett, befejezte az eligazítást.

– A jelen expedíció során nem egyesével indulnak felderítő útra, hanem három csoportot alkotnak a kutató űrhajósaink. Az elsőt a rövid idő alatt összeszokott páros, Wellingtonvér százados és Shiroallaé főhadnagynő alkotja.

A többiek duruzsolásától kísérve az egymás kezét fogó pár igenlően bólintott.

– A második csapatot exobiológusnőnk, Popannaxa századosnő vezeti. Hölgyem, kiket vinne magával?

– Uram! Mittarani és Chissilla kadétokat. Ők már sokat bizonyítottak.

– Mary! Mit szólnál, ha veletek tartanék…

– Prixano, kímélj meg magadtól! Ja, igen! Lehetőleg még Khattit vinném magammal. A kantin– szolgálat után őt is be kellene dobni a mélyvízbe.

– Rendben! A harmadik csoportot Harnnax, Prixano, Vatteon és Sápadtvér alkotja. A többiek az ellenkező utasításomig nem halhatják el az űrhajó száz méteres körzetét. Rövidesen megérkezünk, de még egyszer figyelmeztetném önöket, hogy a felderítő tevékenység végrehajtására csak hat óra áll rendelkezésre, aztán továbbrepülünk a kutatási tervünkben szereplő utolsó célpontunkig. Kérdés?

Senki sem jelentkezett szólásra, ezért az ezredes befejezte az eligazítást.

– Rendben! Parancsot végrehajtani!

– Parancs! Értettem! – Katonás válasz után mindenki folytatta a felkészülését az expedícióra. Né– hányan bánatos képpel tekingettek a kantin ideiglenesen bezárt ajtajára. A mellette lévő étkezde természetesen kongott az ürességtől…

Néhány óra múlva az *Androméda síében!* sikeresen landolt az egyik kiterjedt bennszülött falu közelében. Az őslakosok küldöttsége minden megilletődöttség nélkül haladt a számukra ismeretlen űrhajó felé, és mintegy ötven méterre megálltak a látogatóik előtt.

A rámpa lassan lenyílt. Először a kutatók léptek a bolygó felszínére, akik azonnal elindultak az illusztris bennszülöttek irányába. Az őket követő személyzet többsége elővette a messzelátóját, és kíváncsian szemlélte a kibontakozó eseményeket.

A mosolygó helyi lakosok primitív nyelve ismeretlen volt a szótárgép számára, de ez nem okozott problémát a kapcsolat felvételében.

Az elöl haladó, díszes bőrmellényt viselő, hosszú hajú alak mélyen meghajolt, majd üdvözölte a vendégeket. Néhány bőr miniszoknyás, fahéjbőrű szépség díszes virágfüzért akasztott az *Androméda szívében!* kutató űrhajósainak a nyakába, aztán a vegyes társaság lassan elindult a falu felé. Warringtonék még annyit láttak, hogy ámuló tekintetek, tá– tott szájak kísérik Huavállát, majd rövidesen elnyelte őket a nádfedeles házak rengetege.

– Te nem aggódsz, hogy elszakítottak a többiektől?

– Bobbar! Ugyan miért aggódnék? A vendéglátóink kedvesek, barátságosak. Warrington is arra utasított minket, hogy három csoportot alkotva létesítünk kapcsolatot velük.

– Tudom, de mintha valamit akarnának tőlünk!

– Istenem! Sejtem, mire kíváncsiak! – kiáltotta meglepődve Huavalla, mert ekkor előtte termett egy tigrismintás csuklyás köpenyt viselő bennszülött, aki kántáló szavak kíséretében, átszellemült arccal simogatni kezdte a könyékig felhajtott zubbonya miatt csupaszon maradt sávos-foltos alkarját.

A shirottanawa lány gondolt egy merészet, és gyorsan lekapta magáról katonai zubbonyát. Így szinte teljesen láthatóvá tette tigrismintás felsőtestét, amit alig takart el egy ujjatlan, mélyen kivágott lenge póló, majd a lány méltóságteljes tekintettel karba fonta kezét. A körülöttük álló bennszülöttek erre meglepetten felhördültek, és mindnyájan térdre borultak előtte.

A táltos csak akkor hagyta abba hosszan tartó zsolozsmázását, amikor egy rendkívül díszes öltözetű gondozó két tigrist vezetett Huavallához, akik rögtön dorombolni kezdtek, miután a shirottanawa nagyherceg lányának keze megérintette őket.

A folyamatos dorombolással kísért játszadozás végeztével tigriskarmokkal és aranyszínű gyöngyökkel díszített nyakláncot tett a nyakába a sámán. Végül a feje búbjára helyezett egy tigrisfej formájú arany fej díszt, és aranyszálakkal szőtt palástot terített a vállára, amely testét egészen a sarkáig befedte.

Hatalmas tömeg kísérte a lassan továbbhaladó kutató űrhajósokat a falu egyre szélesedő utcáján. A főtéren egy fatornyos épületbe invitálták őket szívélyes vendéglátóik.

Amikor beléptek a szentély belsejébe, elhűlve meredtek a faragott oltár mellett álló kétszeres életnagyságú, tigriscsíkos nőt ábrázoló szoborra. A háromszárnyú oltár előtt egy díszes trónus uralta az emelvényt. Körben tigrismintás drapéria borította a falakat, amit vadászó nagymacskák freskói díszítettek.

Egyértelművé vált számukra, hogy a helyi bennszülöttek által imádott tigrisistennő szentélyében vannak, amin igazából nem lepődhetnek meg, mert Huavalla kinézete mindent megmagyarázott.

– Foltikám, te magad vagy a csoda – szólt Bobbar halvány vigyorral az arcán a barátnőjéhez. – Hercegnőnek születtél, majd az úrnőm lettél, most meg kiderül, hogy igazából istennő vagy! Megtisztelő számomra, hogy egy mennyei hölgy odaadó rabszolgája lehetek, akinek nap, mint nap a lába elé borulhatok…

– Jaj, Bobbar, most ne idétlenkedj. Ez komoly dolog. Lehet, hogy a bennszülöttek egy istennőt látnak bennem, de nem a rabszolgám vagy, mert te ennél sokkal többet jelentesz nekem – suttogta Huavalla, majd gyengéden megharapta Bobbar nyakát, aztán egy pillanatra összeért az ajkuk.

Ezt meglátva izgatott duruzsolásba kezdtek a bennszülöttek sámánjai, majd gyorsan egy díszesen faragott karosszéket

helyeztek a trónus mellé.

Amikor elfoglalták a helyüket az emelvényen, hangos dorombolásba fogtak a melléjük ültetett tigrisek, és kezdetét vette egy különös, de egyértelmű szertartás, amely során aranysárga fonalakkal kötötték össze a lányt és a férfit a nagymacskakultusz átszellemült varázslói.

Nem ellenkeztek, amikor az illatos füstbe borult emelvényen a táltosok piros körben két keresztben álló tigrisagyart tetováltak a bal vállukra, majd hófehérre csiszolt csontgyűrűt húztak a bal gyűrűsujjukra. Rövidesen a gyűrűket egy piros selyemzsinórra fűzték, majd Bobbar nyakába tették az eljegyzési nyakláncot. A szertartás végén még egy széles, bíborszínű, karmokkal díszített fejpánt került Huavalla homlokára.

A helyi szokások szerinti kézfogót követően folytatódott a tiszteletét tevő tigrisistennő imádása. Hosszan tartó zsolozsmázás után háromszor hangos *taori-na!* kiáltásban törtek ki a jelenlévő bennszülöttek, majd végeláthatatlan sorba rendeződve várták, hogy egyesével Huavallához lépjenek, és egy pillanatra a kinyújtott kezéhez érintsék a homlokukat.

Amikor véget ért az istennőjüket köszöntő hívők hosszú sora, az egyik templomszolga ezüsttálcán két kupát kínált fel a vendégeknek. Meglepetésként érte őket az émelyítően édes ital, és azonnal jobb kedvük kerekedett a kellemesen gyöngyöző itókától.

Bobbar felemelte a karját, és lopva a kommunikátorára pillantott. Lassan lejárt az idő, amit a parancsnokuktól kaptak, hogy kapcsolatba lépjenek ezzel a civilizációval.

Mellesleg mindketten szívesen ücsörögtek a bennszülöttek templomában, mert a lánynak szemmel láthatóan tetszett, ahogy istennőként imádják hívei, és Bobbar sem kifogásolta az eljegyzési szertartást, de sürgetett az idő.

– O, tigrisistennőm és gyönyörű mennyasszonyom! Nagyon szép és megható ez az ünnepély, de sajnos vár minket Warrington!

– Tudom, Bobbari! Nagyon kedvesek, és maradhatnékom van, de…

– Ez látszik az isteni csíkjaidon…

– Hallgass már! Nem fejeztem be!

– Alázattal hallgatlak, istennőm!

A lány halkan felnevetett, és erősebben megszorította a helyi őslakosok tigriskultusza szerinti vőlegénye kezét.

– Bobbar! Jól tudom, hogy mindjárt felszállunk, és azonnal mennünk kell. Az viszont már biztos, hogy a híveim legnagyobb örömére visszatérek erre a bolygóra.

Huavalla méltóságteljesen felállt a trónusáról, aztán a mellettük álló főtáltosokra vetette határozott tekintetét. Habár nem beszélte a helyiek nyelvét, heves gesztikulációval, hörrenésekkel és morgásokkal ugyan, de sikerült megértetnie magát.

– És most hűséges alattvalóim, kísérjetek vissza a tüzes szekeremhez! ígérem, hamarosan visszatérek hozzátok! Áldásom legyen veletek! – köszönt el a tigriskultusz híveitől, akik miután meglátták a széttárt karját, nyomban térdre borultak előtte.

Rövidesen az *Andromédа szívében!* rámpájánál hanyag vigyázzállásban álltak Warrington ezredes előtt, aki gondterhelten megcsóválta a fejét.

Az ajándékokat cipelő tucatnyi megilletődött szolga, miután letette terhét, néhány pillanatig tanácstalanul várakozott a lejárónál, aztán szívükre tették a kezüket és sietős léptekkel távoztak. A nem messze álldogáló többi bennszülött *taori-na!* hangos kiáltást követően mély meghajlással elköszönt villámlátogatást tett istennőjétől, majd lassan visszatértek a faluba.

– Hát ezt nem hiszem el! Shiroallaé! Már megint hogy néz ki? Wellingtonvér, csak magukra vártam! Rövid jelentést kérek!

– Jelentem, ezredes úr, ezen a bolygón istennőként köszöntötték Huavallát, aztán eljegyeztek minket!

Richard váratlanul elmosolyodott, és jóval barátságosabban nézett a beosztottaira.

– Hm. Igazán szólva, ebben semmi rendkívüli sincsen, de ki cipeli fel ezt a rengeteg ajándéknak látszó tárgyat és italt? Na, mindegy, majd az őrkatonák gyorsan megoldják ezt a problémát! Egyéb esemény?

– Jelentem, nem történt! Habár az italuk…

– Rendben, de most nyomás befelé! Mindenki visszatért a fedélzetre, azonnal felszállunk. Kutatói értekezlet három óra múlva az irodámban.

– Jelentem, így történt az istennővé avatásom és az eljegyzési szertartásunk. Szerintem azért került sor az ünnepélyes kézfogónkra, mert látták, hogy Bobbarral közel állunk egymáshoz, még sincsen szemmel látható jele…

– Igen. Ezzel akartak kedveskedni a régóta várt istennőjüknek! – szakította félbe egy teljes bolygó által imádott mennyasszonyát az állandóan vigyorgó újsütetű vőlegény.

– Azon viszont csodálkozom, hogy ilyen könnyen elengedtek titeket – értetlenkedett Victor.

– Mégis mit lehet ezen nem érteni? – hangoztatta a saját véleményét Bobbar. – Egy istennő szava szent és sérthetetlen.

– Képzeljétek, rövidesen visszatérek a hűségesen várakozó alattvalóimhoz.

– Értelek. Bobbarral majd itt tartjátok a nászutatokat…

– Prixano, miről beszélsz? Meg vagyok győződve, hogy így fog történni. Ráadásul mindenhova elkísérem a tigrisistennőmet, mert a hű alattvalója és a vőlegénye vagyok – rebegte, majd átszellemült arccal ránézett Huavallára, és csókot lehelt a kezére. A férfiak halkan felnevettek.

– Kérem, ne komolytalankodjanak! Ez egy kutatói értekezlet – szakította meg a kialakult derűs hangulatot Warrington.

Nem tűnt fel a férfiaknak, hogy Huavalla kivételével a hölgyek szokásukkal ellentétben némaságba burkolóztak, csak néhány jelentőségteljes pillantást váltottak egymással. Egyszer Mary lopva ránézett a tigrisbőrű lányra, majd titkos kézjelekkel üzent neki, amire meglepett tekintet és igenlő bólintás volt a válasz.

– Csak azt nem értem, hogy a shirottanawa szövetségeseink még nem tették a tiszteletüket ezen a bolygón. Hatalmas meglepetést okozhatott volna a tigrisbőrű emberek tömeges felbukkanása…

– Látja, Vatteon, pont erről van szó! – igyekezett Richard megvilágítani a felmerült kérdést. – Tudják, mivel a fejlődés alacsony fokán állnak ezek a bennszülöttek, ezért semmiképpen nem szeretnének zavart okozni a civilizációjuk harmonikus fejlődésében. Egyáltalán nem akarják kihasználni a tigrisbőrű istenségeket Messiásként váró hitüket, és a tömeges jelenlétük biztosan vallási apátiát váltana ki belőlük…

– Uram, ezt nem értem! Shirottanawa létemre közéjük mehettem, és istennőként imádhattak!

– Várjon, Shiroallaé főhadnagy! Elmondanám az igazságot! A Shirottanawa Tudományos Akadémia javaslatára az önök kormánya arra kért minket, hogy látogassuk meg őket, és tegyünk egy kivételes próbát. – A parancsnok egy pillanatra

elhallgatott, mielőtt folytatta volna: – Mivel néhány másik civilizáció rendszeresen látogatja ezt a bolygót, az itt élők nem félnek az idegenektől. Maga velünk van, és ez adta az ötletet. Egy parázs tudományos vita után az STA valláspszichológusainak döntő többsége szerint ha ezen a bolygón csak egyeden tigrisbőrű hölgy eljövetele bekövetkezne, akkor az hitet adhatna az itt élőknek, és több évszázados szakadatlan fejlődést biztosítana számukra, pláne, ha néhányszor visszatérne, ami ellen nincs kifogása. Szerintem eddig tökéletesen sikerült a kísérlet…

– Na tessék! íme Shiroallaé főhadnagynő, hivatásos kutató űrhajós és istennő!

– Fogd be a szád, Prixano! – sziszegte idegesen Huavalla, majd a parancsnok felé fordult. – Uram! Kérem, jelentse, amint visszatérhetünk a galaxisomba, Bobbarral szeretnék eleget tenni az újabb kötelezettségemnek! – jelentette ki az istennői mivoltát szimbolizáló fejéket most is viselő lány.

– Ebben egész biztos vagyok, kisasszony! Ezt örömmel jelentem, de haladjunk tovább! – mondta a kapitány enyhe mosollyal az arcán, majd szigorú tekintettel meredt a férfi kutató űrhajósok csoportjára. – Nos! Nem kerülte el a figyelmemet, hogy milyen vidáman tértek vissza a küldetésükről! Jelentést kérek!

– Uram! Én, mint a különítmény parancsnoka, jelentem, semmi különleges esemény nem történt! – kezdte jelentését az

ártatlan képet vágó Victor. – A kutatási parancsunknak engedelmeskedve felvettük a kapcsolatot ezzel a primitív, de barátságos civilizációval. A falu főterén egy hatalmas épületbe invitáltak bennünket, ahol szívélyes fogadtatás és rengeteg ital várt ránk.

Warrington egy pillanatra a kezébe temette arcát.

– Értem. A helyi kocsmába vezette magukat a jó sorsuk…

– Uram, dehogy! A törzsfőnöki palotában voltunk, mert tekintélyes kinézetű bennszülöttek járultak elénk, akik miután ünnepélyes szónoklatot intéztek hozzánk, halványzöld kriszkrakszokkal teli tigrismintás pergamentekercset nyomtak a kezünkbe. Ezt megköszöntük, mivel úriemberek vagyunk, és az ő kezdeményezésükre ittunk jó néhány áldomást…

– Erre a szívélyes fogadtatásra kénytelenek voltunk visszahívni ezeket a barátságos népeket. Tudja, mindig van nálunk egy laposüveg – szólt közbe vesztükre Shonnar.

– Miről beszél? Maguk szolgálat közben együtt isszák meg a dugi piájukat az idegen civilizációk magas szintű képviselőivel? – ordította a parancsnok, majd dühösen felpattant a helyéről. – Ez fegyelmi eljárást von maga után!

– Kérem, nyugodjon meg, ezredes úr! – szólt közbe Prixano. – Nincs ebben semmi hiba! A vendéglátóink elégedetten csettintettek, miután megízlelték az erősített quarri likőrünket, majd körbeültük a terem közepén lévő ovális asztalt, és egy rövid, fehér papírból tekert vékony hengert nyomtak a

kezünkbe, amit az egyik végén meggyújtottak, és így kellett elszívnunk a füstjét.

– Ez fene jó érzéssel töltött el minket! – nevetett fel Vatteon.

– Elég volt magukból! Mi volt ez a helyi füstölgő vacak?

– Nem tudom, uram, de szerintem ez a lényeg! – zárta rövidre válaszát Victor, és Warrington elé tette a bennszülöttek tekercsét. – A helyi civilizáció barátsági szerződése. Annak, hogy jól éreztük magunkat, nincsen jelentősége.

– Rendben! De határozottan megtiltom, hogy a szolgálati útjuk során itallal kínálják a helyi civilizációk képviselőit, mert ez rossz fényt vetne ránk!

Az elképedt Warrington nagyot sóhajtott, majd komoran pillantott a székükön feszengő hölgyekre.

– Popannaxa századosnő! Remélem, a maguk kutatói csoportja nem okoz különösebb meglepetést. Várom a jelentésüket!

Erre Mary hűvös tekintettel meredt a parancsnokára, a többi hölgy meg faarccal tanulmányozta a parancsnoki iroda berendezését, csak Khatti idétlen nevetése törte meg a csendet.

– Jelentem, küldetésünk során nem történt semmi különösebb esemény. Kapcsolatba léptünk a helyi civilizáció előkelőségeivel, többek között a törzsfőnök egyik rendkívül sármos fiával. Kellemes hangulatban folytak a tárgyalásaink egy liget szélén álló, elragadó faházban. Nemsokára különváltam a

többiektől, és exobiológusnőként tudományos kutatásokat folytattam a házikó mellett csörgedező patak partján.

Amikor a khattara kadétlány újból idétlenül felvihogott, a többi űrhajósnő metsző pillantást vetett rá.

– Állítsd le magad, Khatti! Bajba akarsz kerülni? – förmedt rá idegesen a századosnő.

– Hölgyeim! Maguk határozottan gyanúsak! Tudni akarom, hogy mi áll a háttérben!

– Ezredes úr! Ennek semmi jelentősége sincsen! – kezdett elterelő manőverbe Mary. – Csak rájöttem, hogy tévedtem a khattara növendéklánnyal kapcsolatban. Szerintem bebizonyosodott, hogy túl korán dobtuk a mélyvízbe, mert képtelen felfogni a biológiai tudományokra alapozott kreatív kutatási módszerem jelentőségét, amit hosszas évek munkatapasztalatára támaszkodva hoztam létre.

– Elnézést, Mary! Csak azért nevettem, mert nagyon tetszik, ahogy beszélsz. Majd ha jövőre végzek az Akadémián, akkor én is ilyen tudományos stílusban szeretnék beszélni a viselt dolgaimról.

– Látja, ezredes úr, csak erről van szó! – búgta Chis silla, miközben az űrhajón legendává vált legcsábosabb pillantásával nézett a parancsnokára.

– Ez így van! Ez így van! – bólogatott hevesen Mittarani.

– Hölgyeim, ne szédítsenek! Csak én érzem úgy, hogy hülyének néznek?

– Uram, dehogy nézzük hülyének! Mindenki a kedves és megértő parancsnokát látja magában. És most befejezhetném a jelentésemet? – vágott közbe gyorsan Mary. – Miután a házban véget ért a megbeszélés, és a helyi füvesemberek a lányok legnagyobb sajnálatára befejezték a rituális váll– és nyakmasszírozást, én is felfüggesztettem az exobiológiai kutatásomat. Végül áldomást ittunk a vendéglátóinkkal, amitől kissé elpilledtem…

– Úristen! Most ne beszéljünk masszírozásról! – fortyant fel a parancsnok, majd kissé megnyugodott. – Értem, hölgyeim. Viszonzásul előkerültek a maguknál lévő laposüvegek.

– De uram, mit feltételez rólunk? – háborodott fel Mary. – Hagyományos kutató űrhajósnői felszereléssel indultunk útnak. Kommunikátor, fényképezőgép, diktafon, miniatürizált exobiológiai analizátor, sminkkészlet, hajkefe és parfümös üvegcse, amit sajnos elvesztettem…

Az űrhajó kapitánya csak fogta a fejét, és sokáig nem szólalt meg.

– Az istenit! Elegem van magukból! A kutatói értekezletet berekesztem, és legkésőbb egy hét múlva várom az írásbeli jelentésüket! És most tűnjenek a szemem elől!

Warrington elkeseredetten gondolt arra, hogy az *Andromède! szívében!* kutatói tevékenységét tanítani lehetne az Akadémián. Természetesen negatív példaként. Gondolatai végén halványan elmosolyodott. *Vagy mégsem?*

– Foltikám! Végre túl vagyunk rajta. Irány a kantin, és iszunk egy pohárkával!

– Nyugi, Bobbar! Most nem lehet, mert Maryék– kel még el kell intéznem valamit. Tudom, hogy nem esik nehezedre, várj rám a kantinban!

– Huavalla! Most mit titkolózol? Miről van szó?

– Ne haragudj, még neked sem mondhatok semmit! Nyugi, ez olyan női dolog!

– Akkor is idegesít!

– Akkor se idegesítsen! Fogd már fel, minden rendben közöttünk, csak segítenem kell a barátnőimnek – mondta Huavalla kérlelő tekintettel, aztán gyengéden vállon harapta, majd lágyan szájon csókolta Bobbart. – Kérlek, várj rám! Mindjárt jövök!

Miután Mary köré gyűltek a feszültnek tűnő lányok, Chissilla igenlően bólintott a többiek felé.

– Leráztuk őket. Mehetünk!

– Köszönöm. Új tervet kell kidolgoznunk – suttogta Mary, majd idegesen nézett Khattira. – Te meg mit vihogsz, mint egy idétlen fruska? Majdnem lebuktattál minket!

– Elnézést! De a végén jól kivágtam magam, nem?

– Ez a szerencséd! Siessünk már!

A srácok kíváncsian meredtek az egyre távolodó hölgyekre.

– Hm. Nagyon gyanúsan viselkednek a csajaink. Szerintetek miért? – kérdezte értetlenkedve Bobbar.

– Hagyjad már! – legyintett Prixano. – Szerintem ez csak a szokásos női hülyeség.

– Így van! Siessünk, már régen kinyitott a kantin. Istenem! Azonnal rendelek egy kancsó hideg biarrát.

– Én meg quarri likőrt és sört! – tette hozzá a szintén szomjas Shonnar.

A SÉRTŐDÉKENY MŰVÉSZLÉLEK REZDÜLÉSE ÉS FELSZABADÍTÓ HADMŰVELETEK A GOALLAHÁK BOLYGÓJÁN

Az *Androméda szívében!* töretlenül haladt az utolsó célpontja felé, mielőtt visszatért volna a Galaktikába.

Az űrhajó személyzete nem ért rá unatkozni a hosszú út alatt, mert a hétköznapi életük során felszínre törtek a szabadjára engedett művészi ambíciók, amelyek a kantinban elhangzó pletykák mellett foglalkoztatták az égi jármű közvéleményét.

A szóbeszéd szerint a félig süket Khatti tiszteletét tette a zenekar soron következő koncertjén. Természetesen nem önszántából vállalkozott erre az idegesítő feladatra, hanem Mary és a többiek hosszas unszolására adta be a derekát. Azzal biztatták a jobb sorsra érdemes lányt, hogy bátorságpróbaként fogja fel az egészet.

A leghátsó sorban helyet foglaló khattara az egyórás fellépés végén egyszer összecsapta a tenyerét, majd kivette a zajvédő füldugót, és megkönnyebbülten kiviharzott a színházteremből. A gyatra és naiv zenészek megkönnyebbülten összenéztek. Ettől fogva abban a hitben éltek, hogy sikeres zenekarrá válnak az *Androméda szívében!* fedélzetén, mert az első önkéntesen érdeklődőt egész biztosan még többen fogják követni.

Bobbar irodalmi tevékenysége is szépen haladt előre, habár a bonyolult női lelket vizsgáló önjelölt filozófus határozottan megsértődött a barátnőjére, mert a kantinban tartott felolvasóestjén a lány mintegy húsz percig feszülten figyelt, majd váratlanul lehunyta szemét, és elnyomta az álom.

Kisebb botrány kerekedett az orvos extrém képeiből álló kiállítás megnyitóján, amit a látogatottsága miatt a kantinban szeretett volna megtartani a mester. Warrington, miután megszemlélte a közízlést sértő és megbotránkoztató képeket, azonnal leszedette a falakról Huttoran perverz agyszüleményeit. Ezután a meg nem értett művész a jó ízléséről hiábavalóan kezdte győzködni a parancsnokát és a kantin vendégeit, mert elképedt arccal azonnal lehurrogták a felháborodott jelenlévők. A meg nem értett festőművész egy elegáns mozdulattal a hóna alá csapta a tekercseit, majd mártírarcot vágott és elhagyta a helyiséget. Ezzel véget ért az intergalaktikus méreteket is figyelembe véve a legrövidebb ideig tartó képzőművészeti kiállítás, amely maximum két percig tartott.

A pletykák szerint a kabinjába visszatérve rögtön az összes alkotását felfüggesztette a falra. A személyzet tagjai messziről elkerülték a meg nem értett művész kabinját. Meg kell hagyni, egyetlen kivétel akadt a kíváncsi Mittarani személyében. Huttoran meglepetten nyitott ajtót az óriásira nőtt lánynak, aki halkan kuncogva nézte végig a képeket.

– Nem is rossz, doktor úr! Magának nagyon élénk a fantáziája! – dicsérte meg a műalkotásait, és vállon veregette a jóval alacsonyabb művészt, aki a dicséret ellenére nem mert megszólalni. – A festményeiről eszembe jutott néhány merész ötlet a ma éjszakával kapcsolatban. Remélem, örömet fogok okozni Vad Okosvérnek. Mindketten köszönjük, művészkém!

Miután elköszönt, kéjesen felnevetett, és elhagyta az intim fantáziát serkentő magánkiállítást.

Egy művészeti csoport viszont osztatlan sikert aratott az űrhajó fedélzetén. A Huavalla vezette akrobatikus tánckar fergeteges bemutatkozó show– Ja lenyűgözte a személyzetet, amit a nagy sikerre való tekintettel másnap délután újra megismételtek a lányok. A végén sokatmondó pillantásokat váltottak egymással. Ezzel egyelőre sikerült elterelni a figyelmet…

A kantin élte a szokásos hétköznapjait. Thorrallo alig győzte kiszolgálni szomjas és éhes vendégeit.

Szerencséjére egy földi származású fiatal kadétlányt vezényeltek kantinszolgálatra, aki rendkívül szorgalmas és ügyes volt, ráadásul imádta a pacalt.

Az ébredező Bobbar halk morgás kíséretében közelebb húzta barátnőjét, áld szintén felmordult.

– Kérlek, most ne! Még alszom!

– Édes tigriském, csak arra gondoltam, hogy a jó éjt simogatásaink után kedveskedve ébresztelek fel. Mellesleg rendkívül kellemesek az összefonódó, enyhén nyálas ujjaid…

Egy dühös hörrenés után a lány felült az ágyon, és felvillantak hófehér fogai.

– Bobbar! Már megint kezded? Ezerszer megbeszéltük, hogy nem beszélünk az intim játszadozásainkról! Ezek csak segítenek átvészelni ezt a nehéz hónapot! Viselkedj felnőtt férfi módjára, vagy megharaplak, de nem kedveskedve! Világos?

– Elnézést, Huavallám! Tudod, én csak…

– Meg nem fejeztem be! Hány éves vagy?

– Közvetlenül a megismerkedésünk előtt töltöttem be a huszonkilencet. Fergeteges születésnapi partit csaptunk a srácokkal.

Valamelyest enyhült Huavalla dühe, halkan felnevetett és gyengéden végigsimította barátja arcát.

– Istenem! Én most leszek huszonkettő. Benned megtaláltam életem komoly férfiját.

– Ide figyelj, te lány! Ez rosszulesett! Tudnod kell, én tényleg komoly férfi vagyok, de szeretek poénkodni. És azt hittem, hogy a barátnőmnek nyugodtan beszélhetek a meghitt pillanatainkról. Ez miért lenne baj, értetlen tigriském?

Bobbar kérlelő tekintetét látva Huavalla halkan felkacagott, és a fenyegetésével ellentétben gyengéden megharapta a férfi nyakát.

– Nyugi, kedvesem! Nem haragszom rád, szerintem megértettél. És ne vágj ilyen duzzogó képet, kérlek – mondta halkan a lány, és parázsló lehelete súrolta a vőlegénye arcát, aki megborzongott. – Várom a nyelved érintését…

Mindkettejük legnagyobb sajnálatára néhány másodperc múlva figyelmeztető hang kíséretében pulzáló vörös fénnyel világítani kezdett az ajtó fölötti lámpa, majd felvillantak és hangosan felpityegtek a kommunikátorok.

– Az istenit, riadó! Már megint mi történt? – mondta idegesen Bobbar, akinek a félbehagyott csókon járt az esze, majd remegő kezébe vette a kommunikátorát.

– Micsoda? Azonosítatlan bolygó a mellettünk lévő naprendszerben? Ami quarkokra emlékeztető jeleket sugároz az éterbe?

– Bobbar! Quarranokra utaló jelek? Hihetetlen!

– Igen, de nagyon gyengén észlelhetők. A szakértők szerint egy katonai objektumról van szó, amely a quarkok nélkül is tovább üzemel.

– Ilyen még nem volt a galaxisunkban!

– Így van! Ezért kért meg minket a shirottanawa Admiralitás, hogy járjunk utána a dolognak, mivel pont erre járunk!

– Végre valami izgalmas feladat!

– Ezt jól látod. Gyorsan készülődjél, mert Warrington tíz perc múlva eligazítást tart az irodájában!

– Bobbar! Ne sürgess, mert gyorsabb vagyok nálad!

– Ne viccelj! Neked még csillogóvá kell tenni az ezüstös gombjaid!

Huavalla felmordult, és azonnal cselekedett.

– Az istenit! Ez egy kicsit fájt! Kegyetlen vagy. Akció előtt nem poénkodhatok?

Néma csendben telt el néhány másodperc.

– Én is csak vicceltem! Ez jobb volt?

– Foltikám, mondtam már, a fogaidnál jobban bejön a nyelved, és…

– Most ne filozofálj, hanem siess!

– Huavalla! Te meg csipkedd magad…

A felfegyverzett kutatócsoport néhány katonával kiegészülve lassan haladt a gyanús jeleket kibocsátó objektum felé. Mindnyájan tisztában voltak azzal, hogy egy elhagyott quark támaszponttal van dolguk. A létesítmény érthetetlenül a quarkok rádiófrekvenciáján sugárzott, amire évtizedek óta nem volt példa ebben a galaxisban. Ez a személyzetet kíváncsisággal, a kapitányt veszélyérzettel töltötte el, mert Warrington tisztában volt a kutató űrhajósai hozzáállásával és képességeivel.

Határozottan megparancsolta az útjára bocsátott különítménynek, hogy fegyverüket tartsák készenlétben, ne szakadjanak el egymástól, és minimális ellenállás esetén azonnal forduljanak vissza, mert akkor az egyesített galaktikus-

shirottanawa csapásmérő egység rohamosztagosait küldik erre a bolygóra.

A landolás után tartott eligazítást követően a *parancs, értettem!* Katonás válasz elhangzása után sarkon fordultak a kutatók és lesiettek a rámpán. Warrington aggódó tekintettel nézett távolba vesző űrhajósaira…

– Huavalla! Azért haragszom rád! – mondta szemrehányóan Bobbar a hosszú sétájuk alatt.

– Ugye nem azt akarod megint a szememre vetni, hogy ma reggel elmaradt az ujjaink kényeztető vándorútja? Ne bosszants, majd este bepótoljuk!

– Teljesen egyetértek, de másról lenne szó! A jelenlegi helyzetben inkább arra szeretnék kitérni, hogy nem filozofikus jellegű altató a művem, hanem komoly problémákat fejteget. Erre képes voltál ezt megtenni velem, pedig benned bízom legjobban…

– Bobbar! Te most miről beszélsz? – kérdezte a lány, miközben ezüstös szikrák pattogtak a szemében. – Most arra célzol, hogy elaludtam a felolvasóesteden?

– Mi másra? Nevetségessé tettél engem az űrhajón – válaszolta morcosán Bobbar.

– Nem tettelek nevetségessé! Sőt, te vagy a hibás!

– fordította meg a szót Foltika.

– Micsoda? Még hogy én vagyok a hibás? – háborodott fel Bobbar. – Ezt most azonnal indokold meg!

– Jól van, te akartad! Hiába győzködtelek, hajthatatlan voltál! – A férfi most már nem juthatott szóhoz. – Mondtam neked, hogy rendkívül fáradt leszek a tánc show-nk után, és arra kértelek, hogy a kedvemért halaszd el. Erre csak azért is megtartottad. Ennyi!

– De akkor is, legalább ébren maradhattál volna!

– Bobbar, te most veszekedni akarsz velem?

– Miért? Szerinted most mit csinálunk?

– Kérlek, hagyjátok abba! – szólt rájuk halkan Victor. – Legalább katonai bevetés közben ne civakodjatok.

– Ez nem veszekedés! – próbált mentegetőzni Bobbar. – Csak a művészi affinitásról vitatkozunk a sétánk közben.

Erre már többen is felnevettek.

– Ez nagyon gyenge volt, Bobbar! – jegyezte meg a fejét csóválva Prixano. – Mondj valami hihetőbbet. Biztosan menni fog!

Erre Huavalla morogni kezdett. Nyomban odalépett hozzá Mittarani és Chissilla, hogy eltereljék a figyelmét.

– Huavi! Jól mutatsz az újból átszabott egyenruhádban! És mit szólt hozzá Richard?

– Kösz, lányok! Mary megint csodát művelt! Amikor meglátott a kapitányunk, dühösen méregetett, de nem szólt semmit. Megúsztam.

– Szerencsés vagy és jól nézel ki! Ráadásul csodaszép a kardod!

– Képzeljétek, Khottoraótól szereztem ezt a fegyvert, miután fejbe vertem egy asztali lámpával azt a bunkót – mondta büszkén, majd elkeseredve nézett a lőfegyverére. – Ellenben a pisztolyom sehogy sem tetszik nekem. Képzeljétek, a nemes hölgyekre vonatkozó szolgálati szabályzatunk lehetővé tette, hogy gyöngyberakással díszített markolatú, rózsaszínű lézerpisztolyom legyen.

A hölgyek felhördültek a gyönyörűségtől.

– Úristen, csak ezt ne! – szakította félbe Vatteon a fegyverekről folyó női diskurzust. – El sem merem képzelni, hogy milyen fegyverük lehet a shirottanawa nemes férfiaknak!

– Hogy milyen, Vatteon? Neked biztosan tetszene! Elegáns vonalú, éj fekete pisztolyt képzelj el, aminek markolatát a család címere, a csövét meg apró csillagok díszítik…

– Ez jól hangzik srácok, nem? Nálunk is… – kotyogott közbe Bobbar.

– Hagyjad már! – intette le Victor. – Ezzel a hülyeséggel szerintem ne bosszantsuk fel a parancsnokunkat. Egy fegyver legyen hatékony, ne a szépsége számítson…

– Miről beszélsz, Harnnax? – sziszegte dühösen Mary. – Ez nem hülyeség, hanem nagyon komoly dolog! Nekünk jogunk van ehhez! Pláne ebben a galaxisban! Erre úgy is rávesszük Warringtont!

– Srácok, ebből botrány lesz! – vészmadárkodott Shonnar, aki árnyékként követte Chissilláját.

A különítmény kijelölt parancsnoka, Victor, váratlanul felcsattant:

– Komolyságot kérek, megérkeztünk! Látjátok azt a sziklafalban lévő hatalmas acélkaput?

A többiek is előkapták a messzelátójukat.

– Aha, látjuk, kisfőnök! Most mi legyen?

– Rendben! Szétszóródni, a lézerfegyvereteket bekapcsolni! Rádiós! Jelentsen az ezredes úrnak!

Azonnal engedelmeskedtek a parancsnak, csak Chissilla zsörtölődő hangja hallatszott:

– Shonnar! Nem hallottad? Szakadj már le rólam! Na jó, csak egy méterre… Köszi!

Amikor a hatalmas kapu közelébe értek, azt látták, hogy egy férfi ácsorog a nyitott bejárat előtt.

A különítmény mintegy harminc méterre állt meg tőle, és az élen haladó Victor üdvözlő mozdulattal felemelte kezét. Erre az ismeretlen rémülten felordított, majd villámgyorsan előkapta stukkerét, és jóval a fejük fölé lőtt. Azonnal rászegeződtek az aktivált fegyverek, de szerencséjére a földre dobta lézerpisztolyát, és beviharzott a barlangba.

– Hát ez meg mi volt? Talán az itteni népszokások szerinti üdvözlő lövés?

– Csönd! Nem áll össze a kép!

– Jelentsem a parancsnoknak?

– Nem kell! Gondolkoztam a dolgon. Nem lehet olyan vészes a helyzet. Szerintem mi is utánajárhatunk, hogy mi történik itt. Rövid helyzetmegbeszélés a kapu jobb oldalán. Indulás, most!

Lassan haladt a kettévált felderítőcsoport egyik különítménye a homályos, halvány vörös fényekkel megvilágított, egyre szűkülő folyosón. A mindent belengő savanykás bűz miatt a rosszukét kerülgette Huavallát, aki nem bírta tovább, és alaposan beparfümözött zsebkendőt kötött az orra elé.

Rémisztő módon vérszomjas Máltások és segélykérő sikolyok törték meg a barlang vészjósló csendjét. A kutatók többsége a biztonsági előírásoknak megfelelően tüzelésre kész lézerpisztolyt tartott maga elé és feszülten hol jobbra, hol balra fordultak, mintha egy szörnyeteg bármikor előugorhatna a félhomályból.

Váratlanul véget ért a folyosó. Egy hatalmas terem tárult eléjük, amelynek egyik oldalán rácsos cellaajtók sorakoztak végig, velük szemben néhány szűk átjáró vezetett az ismeretlenbe. Közvetlenül a zárkák előtt lévő két hatalmas pulton vörös fények ritmikus villanása törte meg a félhomályt. Az irányitókonzolok mellett egy keresztfához bilincselt ember lógott a magasban, aki lassan feléjük fordította a fejét, majd megkönnyebbült örömkiáltás hagyta el a száját.

– Mi a franc ez? Szadista börtön?

– Úgy látszik, igen! Ez nem lehet más, mint az itteni quarkok öröksége. Ennek most rögtön véget vetünk! – válaszolta határozottan Bobbar, a különítmény parancsnoka.

A terem váratlanul megelevenedett, és erős fények irányultak a kutató űrhajósokra, akik rutinosan a mellettük lévő zsákok és bálák mögé rejtőztek, majd a smasszerok irányítópultjai felé szegezték fegyverüket, a lézerpisztolyuk tűzvezérlő gombján tartva az egyik ujjukat.

Ugyanekkor remegő kezek kezdték rázni a cellarácsokat, és boldog kiáltások szálltak feléjük. A pult környéke is megelevenedett, ijedt vezényszó harsant, rögtön utána össztűz zúdult az űrhajósok alkalmi fedezékére.

– Különítmény! Tűz! – hallatszott Bobbar harsány vezényszava.

A kutatók választüzére csak néhány lövéssel feleltek a börtönőrök, majd szórványos tűzpárbaj vette kezdetét.

Chissilla ideges hangja előzte meg Bobbar egyértelmű parancsát:

– Mittarani! Csinálj már valamit! Ezek miatt csupa piszok lett az egyenruhám!

– Ez az! Pörkölj már oda nekik! Én is miattuk elvesztettem az egyik gyöngyház fényű gombomat! – tette hozzá Huavalla.

– Rendben! Most megkapják a gazemberek – sziszegte az óriáslány, miközben célzásra emelte a rábízott hatalmas lézervetőt. – Végre! Tüzelésre kész!

Pár pillanat múlva egy hatalmas erejű lézernyaláb találta telibe az ellenség fedezékéül szolgáló egyik irányítópultot, amely először ezüstös szikrákat szórva lángra kapott, aztán látványosan felrobbant előttük. Rémülten felkiáltottak a smasszerok. Szinte azonnal így járt a mellette álló konzol is.

Ekkora tűzerővel szemben reménytelennek tartották az ellenállást, és egy hangos kiáltás után a fegyverüket fejük fölé tartva felemelkedtek rejtekhelyükről.

– Tüzet szüntess!

Végleg elhallgattak a fegyverek. A kutatók előbújtak a fedezékükből, és lézerpisztolyukat előreszegezve siettek a megszeppent börtönőrök felé, akik látványos mozdulattal a földre dobták fegyverüket.

Amikor a földre irányultak a rájuk szegeződő pisztolycsövek és Mittarani is a vállára kanyarította hatalmas lézervetőjét, váratlanul megfordultak az ijedt képű smasszerok, majd fejvesztett rohanásba kezdtek a vájatok felé. A lövések természetesen elmaradtak, mert senki sem akarta hátba lőni a fegyvertelen menekülőket. Ennek ellenére a különítmény azonnal folytatta a mentőakcióját.

Továbbra is harci tűz lobogott Mittarani szemében. A földre dobta lézervetőjét, és hatalmas pallosát félig előhúzva a menekülők nyomába eredt.

– Nem lóghatnak meg ezek a szemétládák! Enyém a baloldali járat!

– Rendben, én jobbra megyek! Velem jössz, Chissi?

– Persze, Huavi! Szerintem fölösleges megkérdezni Shonnart, mert biztosan velem jön…

– Huavalla! Ezt megtiltom! Veszélyes vállalkozás!

– Mi ebben a veszélyes? Nincs lőfegyverük, nekünk meg van! Ráadásul intézkednem kell, mert én vagyok az egyetlen shirottanawa tiszt…

– De most én vagyok a parancsnok!

– Nyugi, Bobbar! Nem lesz baj! Mindjárt hozzuk a gazembereket! – kiáltotta Huavalla elszántan, majd megállíthatatlanul vetették magukat a menekülők nyomába…

Bobbar és emberei nyomban a rabok segítségére siettek. Először kiszabadították a keresztfán lógó szerencsétlent, akit egy sebtében leterített pokrócra fektettek, majd Prixano a nála lévő laposüvegből megitatta az aléltan fekvő férfit.

Néhány korty után szemei kipattantak, és hálásan nézett a megmentőire.

– Mit adtál neki, haver? Gyógyszert?

– Mondjuk, igen! Köztudott, hogy csodát művel a speciális quarri likőröm…

Egymás után nyíltak Ifi a cellaajtók, és a volt rabok hálás arccal köszöntötték a szabadságot hozó űrhajósokat.

Vatteon már egyedül húzta fel az utolsó cella mellett lévő kart. Nyikorogva emelkedett fel a rács…

Amikor átlépte a zárka küszöbét, Thorrannak azonnal lefagyott az arcáról a szokásos vigyora, és ösztönösen előreszegezte a pisztolyát.

A cella közepén egy sírástól reszkető, hosszú barna hajú, egészen fiatal lány állt, áld hatalmas halványzöld szemével kétségbeesetten meredt a századosra. Eltorzult pofájú alak szorította magához a majdnem teljesen pőre, halvány aranyszínben játszó testét, miközben kést szegezett a torkának remegő kezével.

Dühös remegés futott át Vatteon arcán, majd átalakult valami mássá. Egy álcázott harci gépezetté…

– Nyugi, haver! Nem kell a balhé! – vigyorgott az ellenfelére, miközben lassú mozdulattal a földre tette a fegyverét, amit elrúgott magától, aztán feltett kézzel előrelépett két lépést, aztán még egyet. Majd észrevétlenül tovább csökkentette a távolságot. – Látod, nincs nálam stukker! A haverod vagyok, szerintem lazuljunk, és igyunk egy kortyot. No meg nyugodtan elengedheted a kis csajszit. Rendben, cimbora?

Idétlen ordítás volt a válasz, de bejött Thorran barátságosnak tűnő szövege. A túszejtő vérben forgó szemekkel a férfira szegezte az enyhén reszkető pengét, aki az egyik kezével nyomban határozottan a padlóra mutatott és rákiáltott a lányra:

– Aranyom! Hajolj!

A gyors felfogású lány azonnal összecsuklott, így villámgyorsan előrelendülhetett Thorran ökle. Az aranybőrű szépségnek sikerült kitépnie magát a hátratántorodó gazember karjából, aki a sorozatosan a fejére mért ütések következtében vérző pofával, ájultan bukott a földre.

Vatteon még egyszer belerúgott a gazemberbe.

– Ezt megérdemelted, te rohadék! – lihegte, majd egy nagyot köpött a földön vonagló férfira.

A lány örömkönnyekkel a szemében Thorran nyakába csimpaszkodott.

– Nézzétek, milyen szerencsés Vatteon! Megmentette ezt a gyönyörűséget, aki éppen hálálkodik neki!

– Ne irigykedj, Prixano! Egy aranyos lánnyal hozta össze a sors, de mi van a mieinkkel?

Váratlanul négy feltartott kezű ex-foglár bukkant fel az egyik átjáróból. Az egyikük kissé meggörnyedve, halkan jajgatva közeledett feléjük. Mintegy három lépésre leszakadva a fintorgó arcú Huavalla követte őket. Mögötte Shonnar haladt, aki karjában vitte a lilabőrű szépséget.

– A Shirottanawa Állam nevében letartóztattam őket. Azonnal megadták magukat, csak az idegesít bennük, hogy szörnyen büdösek…

– Várjál! Chissilla megsérült? – kérdezte aggódva Bobbar.

– Igen, de nem vészes. Képzeljétek, amikor utolértük őket, az egyikük szúrós szemekkel meredt Chissire, majd szitkozódni

kezdett…

– És mi történt? – kérdezte kiszáradt szájjal Prixano.

– Hogy mi történt? – vonta meg a vállát Huavalla. – Semmi különös. Chissi egyik lába felemelkedett, a szemtelenkedő alak a földre roskadt, aztán Shonnar a miheztartás végett kiosztott néhány pofont. Képzeljétek, én is behúztam az egyiknek, és beszakadt a körmöm. De sebaj, Maryvel majd megoldjuk…

– Foltikám megmondtam nektek, hogy ne kezdjetek veszélyes magánakcióba. Ugye, milyen siralmas következményekkel járt?

– Bobbar, ne gúnyolódj!

– Elnézést, ügyesek vagytok. Kísérd a foglyaidat a bal szélsői cellába, aztán gyere vissza.

Huavalla egy futó harapás után a fogvatartotta– kat maga előtt terelgetve elindult a cellasor felé.

Ekkor Chissilláék röpke magánjelenetében gyönyörködhettek a szemtanúk.

– Shonni, nagyon kedves vagy, de letehetnél. Tudod, igazából nem is húzódott meg a lábam, csak egy kicsit sajog…

– Chissi, jobb félni, mint megijedni. Szerintem kímélni kell a lábadat.

A felcsillámló lila gyönyörűség további unszolására a legény letette édes terhét, áld már a földön állva az aggodalmaskodó férfi nyakába fonta a karját és hozzásimult.

– Köszönöm a gondoskodásodat. Nem tudom, hogy mi lenne velem nélküled – hálálkodott a lány, majd a nyilvánosság

előtt elcsattant az első csókjuk, ami után Chissilla csatlakozott Huavallához, és a két lány halk beszélgetésbe kezdett.

– Nos, srácok? – Shonnar óriási vigyorral az arcán nézett a többiekre. – Szerintetek megkérjem a kezét?

– Állítsd le magad, Shonni boy! – próbálta a valóságba visszatéríteni Prixano a naiv haverját. – Ez túl korai lenne! Szerintem jobban meg kellene ismernetek egymást.

– Értem. De Bobbar és Huavalla?

– Hagyjál már minket! Nálunk minden halad a maga útján! – válaszolta feszülten Bobbar. – A bennszülöttek ezért is jegyeztek el a tigriskémmel.

Mielőtt Shonnar válaszolhatott volna, Mittarani sziluettje tűnt fel, aki előtt engedelmesen, magasra tartott kézzel haladtak foglyai.

– Képzeljétek, amikor megtaláltam őket és rájöttek arra, hogy egyedül vagyok, ők meg öten, kardot szegeztek rám. Ekkor hangosan felordítottam, majd előrántottam a pallosomat. Miután meglátták a hegyén felparázsló lézergömböt, felemelt kezekkel elém térdeltek, és eldobták fegyvereiket…

– Szóval megadták magukat. Ügyes kislány vagy! – mondta elégedetten Bobbar.

– Csak azt nem értem, hogy miért ijedhettek meg ennyire, pedig sokan voltak…

– Ez tényleg érthetetlen! – mondta Prixano, és csodálkozó szemmel nézett a termetes lány óriási szablyájára. – Ne

haragudj, szerintem szokatlan lehetett számukra a hatalmas fegyvered, de a méretednél fogva is ragaszkodhatsz a nagyméretű dolgokhoz!

– Ez így van! – vigyorgott kéjesen Mittarani. – Mert ez Vad Okosvéremre is igaz!

Miután a kadétlány magánéleti elszólása után kinevették magukat, Bobbar felhívta Victort, majd gyorsan letette a készüléket.

– Srácok! Vége az akciónknak! Victorék kiszabadítottak mintegy húsz rabot, és foglyul ejtettek néhány börtönőrt. Most indultak hozzánk. Jelentett Warringtonnak, akit sikerült megnyugtatnia, és a parancsnokunk elégedett velünk. Az *Andromeda szívében!* perceken belül leszáll a börtön kapujánál…

Az űrhajó árnyékában barátságosan ropogott a hatalmas tábortűz. A nyárson egyre íncsiklandozóbb illatot árasztva forgott az ünnepi vacsorájuk. A személyzet tolmácsgépeibe az andromédabeli szövetségeseik beprogramozták a goallaha civilizáció nyelvét, és ennek hála kiválóan megértették egymást.

Az értelmetlenül börtönbe zárt goallahák Pazar lakomával köszöntötték a szabadságot hozó űrhajósokat. Warringtonék is kitettek magukért, mert néhányan pár hordó sört és biarrát gurítottak le a rámpán. A különböző quarri likőrökkel sem fukarkodtak, és Huavalla speciális koktélját is megkóstolhatták a

helyi hölgyek. Emiatt csak Thorrallo sopánkodott, mert aggódott a rohamosan fogyatkozó italkészlet miatt, amit szerinte csak a Galaktikában lehetne feltölteni. A kutató űrhajósok azzal nyugtatták meg az aggodalmaskodó kantintulajdonost, hogy rövidesen leszállnak a Quatallinos bolygón, ahol már kétszer is jártak, és a helyi ismereteik szerint könnyedén pótolhatják a készletet, majd a biztonság kedvéért kértek még egy hordó biarrát.

Miután megitták a sokadik áldomást, Warrington a parázs felett forgó, ökörre emlékeztető hatalmas állatra, majd a goallahák főnökére nézett.

– Mindenesetre köszönjük ezt az ízletesnek tűnő vacsorát. Tudja, csak azt nem értem, hogy maguk csontsoványak, amikor dugig vannak a börtön élelmiszerraktárai.

– Nézze, igazából nem vagyunk bosszúállók, de ezért is…

– …szigorú diétára fogják őket, és nem az egészségükre gondolnak! – szakította félbe Prixano udvariatlanul.

– Valahogy úgy.

– Gondolom, akkor ma este száraz kenyeret és vizet kapnak vacsorára…

Erre többen felnevettek.

– Gondolatolvasó vagy, haver! – válaszolt az egy goallaha srác egy hatalmas pohár sörrel a kezében.

– Tudják, az egykori fogvatartóink nem szadista bűnözök, hanem pszichopata vallási fanatikusok – váltotta komolyra a

szót Gallan, a goallahák helyi vezetője. – Parancsnok úr, először együnk, aztán elmondanám a történetünket. Biztosan sokáig fog tartani.

A bőséges lakoma után kényelmesen elhelyezkedtek a parázsló tábortűz körül, és az űrhajósok Gallanra szegezték a kíváncsi tekintetüket.

– Hát akkor elkezdeném! Mintegy harminc éve a fertelmes kinézetű quarranok végleg elhagyták a bolygónkat. Az őseink bármennyire is rettegtek tőlük, igazából nem érte a goallahákat bántódás – kezdte megdöbbentő történetüket Gallan. – Ez azért történhetett, mert a szemükben mi primitív vadembereknek számíthattunk, mert az egyszerű földművelő népünk körében akkor a fegyverforgató ember ritka volt, mint a fehér holló. Az űrhajózás meg… egy távoli álomkép – Gallan nagyot sóhajtott, majd ivott egy kortyot. – Igen, az akkori vezetőink remegő lábú követséget menesztettek az égből alászálló szörnyetegekhez, és látványosan behódoltak nekik. Mondom, nem esett bántódásunk, és önszántukból elhagyták a földrészünket. A szomszédos kontinensen felépítettek egy hatalmas katonai bázist, és négy évszázadon keresztül az égen cikázó óriási űrhajóik néha nappali fényárba borították az éjszakát…

– Ne haragudjon! Ez az egész olyan hihetetlenül hangzik – szakította félbe Warrington. – Quarranok és a békés egymás mellett élés?

– Parancsnok! Képzelje, csodával határos módon békén hagytak minket a szörnyek, csak néhányszor látogatták meg a népünket. – Gallan hirtelen elkeseredett arcot vágott. – Őszintén, a rettegés évszázadai alatt sokan eltűntek közölünk.

– Biztosan az aranyszínű lányaikat vitték, nem? – kérdezte a háttérből egy biarraízű hang.

– Ez sajnos így igaz. Számos legenda fűződik népünk mártírhölgyeihez – mondta komor arccal, majd tekintete felderült, miközben a Vatteon ölében fészkelődő goallaha lányra nézett. – De véget ért a baljós múlt. Szerencsére most egy szívet gyönyörködtető legenda van születőben…

Richard és a többiek jól értették, hogy mire céloz a helyi főnök.

– Gallan! Értem, miről beszél, mert a beosztottjaim jelentették az egészet. A váratlanul kialakult tűzpárbajért sem haragszom, mert azonnal meg kellett menteni magukat. Tudja, a tisztem mentőakciója nagyon szép történet, de… – Egy pillanatra szünetet tartott, majd mosolygós arccal fürkészte Vatteont, és a karjaiban tartott aranyszínű fiatal szépséget. – … reggel elhagyjuk az önök bolygóját.

– Uram! Ez így természetes! Gaella magától értetődően az égből érkezett megmentőjével együtt felszáll a csillagok közé!

– Nézze! Nekem semmi kifogásom ellene, de hamarosan hazarepülünk a távoli galaxisunkba, és valószínűleg sokáig nem térünk vissza. Mi lesz a lánnyal?

– Parancsnok, mi lenne? Boldog lesz a párjával, akit az ég küldött hozzá. Úgyis mindig a csillagok közé akart repülni. Amint említettem, a népünk meg gazdagabb lesz egy szép legendával, mert Gaella története mindenkit emlékeztetni fog a népeink kapcsolatára.

– Nézze… – kezdte volna mondandóját Richard, azonban Vatteon izgatottan közbeszólt:

– Uram, most mit tépelődik? Gaellával is így szeretnénk! Kérem, értsen meg minket!

– Várjon! Még nem fejeztem be!

– Ezredes úr! – szólt közbe bátran Huavalla. – Engem is rögtön befogadott!

– Shiroallaé! Még maga is hallgasson…

– Elnézést, uram! Kérem, nézzen rájuk! – szólt közbe egy másik hang.

Warrington a szenvedélyesen csókolózó párra vetette pillantását, aztán határozott szavakkal kinyilvánította a régebben meghozott döntését.

– Utasítanám a személyzetemet, hogy hallgassa végig a parancsnokát! – kezdte feddően. – Abszolút nem kell kérlelni engem, mert már korábban meghoztam az egyértelmű döntésem. Természetesen Gaella velünk jöhet!

Erre a goallahák egy része felpattant a helyéről, és az előkészített ajándékokkal elhalmozták Gaellát és Thorrant, majd

egy-egy szépen csillogó gyűrűt adtak a kezükbe, amiket gyorsan egymás ujjára húzott a friss jegyespár.

Warrington nagyot sóhajtva arra gondolt, hogy goallaháknál a megismerkedést nagyon gyorsan követi az eljegyzés. Ráadásul így egy aranyszínű lánnyal tovább bővült az űrhajó személyi állománya. Igen, az utóbbi időben minden egyes bolygón, ahol leszálltak, vagy egy Andromédás lány került a fedélzetre, vagy a beosztottai megtartották eljegyzésüket. Jelen esetben mindkettő bekövetkezett. Halványan elmosolyodott. Nagyon sikeresnek ígérkezik az expedíció vége, és nemcsak diplomáciai értelemben. Ráadásul még egyszer leszállnak a pezsgő élettel teli Quatallinos bolygón…

Miután mindnyájan koccintottak az ifjú jegyesek boldogságára, Gallan tovább folytatta népének történetét.

– Pont egy évszázaddal ezelőtt a goallahák legnagyobb ijedelmére rengeteg quarran érkezett hozzánk. Hatalmas munkagépeikkel napokon belül egy barlangrendszert vájtak ebbe az átkozott szikla– hegybe, és egy szívességet kértek tőlünk.

– Úristen! Pedig magukon nem látszik! – kiáltott fel Vad Okosvér, mert eszébe jutott az ősei története.

– Bármennyire is viszolyogtató, de teljesíthető volt a kérésük. Megígérték, hogy továbbra is békén hagynak minket, de cserébe arra kérték a népünket, hogy vigyázzunk a hegy gyomrában létrehozott sziklabörtön foglyaira. Így a goallahák egy része a quarranok kényszerű börtönőreivé vált…

– Viszonylag könnyen megúszták a megszállást. A galaxisunkban sokkal rosszabbul jártak a quarrik – szakította félbe Vad Okosvér, majd Bobbarral felváltva gyorsan elmesélték őseik véres históriáját az ámuldozó goallaháknak. A történet végén Mittarani, Chissilla és Huavalla szemet gyönyörködtető módon vigasztalni kezdték a quarri származású kedveseiket.

– Ez egy rettenetes történet, de legalább szépen ért véget a nagyszüleinek köszönhetően – mondta Gallan, miközben Bobbarra nézett, majd egy sóhaj után tovább folytatta a börtönbolygóvá vált égitesten történt események ismertetését: – Ahogy már mondtam, harminc éve a quarranok váratlanul elhagyták a bolygónkat, és szerencsére azóta sem tértek vissza. A börtönőrök a nagytanács határozatának engedelmeskedve száz nap múlva szabadon bocsátották a rabokat, akik mivel nem tudták elhagyni az égitestünket, beilleszkedtek társadalmunkba, és ők is földművelésbe kezdtek. A volt foglárok is betették fegyvereiket az őrszoba páncéltermébe, majd újra megfogták az eke szarvát. A börtön tiltott hely lett a népünk számára, és a biztonság kedvéért felváltva mindig hárman vigyáztak rá.

– Szóval így ért véget a quarran megszállás. Ennek örülök, de mi történt magukkal, hogy újra tömlöc lett a barlangból? – kérdezte érdeklődve Warrington.

– Fél éve kezdődött a rémálom. Még egyszer köszönjük, pont idejében érkeztek hozzánk – kezdte el Gallan a történetük csattanóját. – A volt börtönőrök gyermekei közül néhányan

gyakorlatilag vallási szektát alapítottak és istenként imádták a quarranokat, akiket visszavártak. A goallahák döntő többsége – vesztünkre – csak egyszerű bolondoknak tartotta őket.

Gallan hosszasan csöndben maradt, mire egy izgatott hang hallatszott a háttérből:

– Hihetetlen! És?

– Eljött a gyászos nap. Rajtaütésszerűen lefegyverezték a börtönre vigyázó őröket, majd a megszerzett lézerpisztolyokkal betörtek a tartományi székhelyünk kormányzati negyedébe. Tehetetlenek voltunk velük szemben. Megfélemlítésül néhány embert agyonlőttek, rengeteg goallahát tereltek a kormányzói palota dísztermébe. Engem is foglyul ejtettek, nem ért semmit a szavam. Tudják, én vagyok a gallanaran tartomány kormányzója. Azt is el kell mondanom, hogy a díszteremben a quarranokat imádó őrültek vezére agyonlőtte Gaella édesapját, aki a lánya védelmére kelt…

– Ráadásul amikor megérkeztetek, a bátyám lógott a kínzófán, aki szintén a védelmemre kelt, amikor ez a vadállat meg akart erőszakolni… – rebegte halkan Gaella.

– Ezredes úr! Ezt nem bírom tovább hallgatni! – pattant fel dühösen Vatteon. – Kérek engedélyt visszamenni, hogy ennek a gazembernek minimum lezavarjak néhány tucat pofont!

– Százados! Üljön vissza a helyére!

– Ne aggódjon, a gazember jó kezekbe került! – szólt közbe Gallan. – Úgy néz ki, hogy soha nem szabadul a kedvenc

börtönéből.

Gaellának könnyedén sikerült megnyugtatnia a párját, akit hős lovagjának nevezett, majd elnyelte őket a magas fű.

– Befejezném a történetünket. A díszteremben szónoklatot intézett hozzánk ez az elmebeteg gazfickó. Kijelentette, hogy tiszta szívből visszavárják az igazi uraikat, a quarranokat, és addig is eleget tesznek a parancsuknak, tehát továbbra is rabokra felügyelnek a börtönben. Erre azt mondtam, hogy még a quarranok szemében is nevetséges lenne, hogy utasításuk ellenére az utcáról összefogdosott embereket őriznek a fegyházukban. Kormányzó létemre egy hatalmas ütést mért a fejemre, majd durván lökdösve a börtönbe kísértek minket. – Szomorúan felsóhajtott. – Tényleg rémálom volt. Ötvenen kerültünk börtönbe, alig adtak enni, és megfélemlítésül rendszeresen használták a kínzófát. Én kétszer lógtam rajta.

– Ezeket a gazembereket egész egyszerűen agyon kellene lőni! – kiáltott fel Victor felháborodottan.

– Várjon! Mondtam már maguknak, hogy ezek nem bűnözőknek, hanem elmebetegeidnek számítanak a szemünkben. Egész egyszerűen nem értjük, hogy miért tették ezt. Az viszont biztos, hogy normális emberek közé soha nem engedjük őket. Mint mondtam, sajnálatra méltó ápoltaknak tekintjük őket, nem raboknak…

– Nagyon is jól értjük! – szólt közbe Bobbar, de vesztére. – Ezentúl *a. garran Fegyház és Börtön* tábla helyett az *Elmegyógyintézet*

felirat fog díszelegni a barlang bejárata felett!

– Százados! Azonnal hagyja abba a szokásos idétlenségét! – förmedt rá a parancsnok. – Ez nagyon komoly dolog!

Miután Bobbar feljajdult, Richard hálásan nézett Huavallára.

– Köszönöm, lányom…

Már hajnalodott, amikor az űrhajó személyzete elköszönt a hálás goallaháktól. Miután Gaella az *Androméda szívében!* Bejáratánál elbúcsúzott a bátyjától, az aranyszínű lány és Vatteon kézen fogva felsiettek a rámpán, majd sokáig integettek a lent hullámzó goallaha tömegnek.

A reggeli párán már áttörtek az első aranyszínű napsugarak, amikor felszállt a kutató űrhajó, és visszatért a csillagok közé.

Már a világűrben jártak, amikor vidáman ücsörögtek az italokkal megrakott összetolt asztalok körül, mert a kutató űrhajósok úgy határoztak, hogy a kantinban is megünneplik a sikeresen végződő expedíciót. Vidám zsivaj töltötte be a termet, csak Thorrallo vitte gondterhelt arccal az asztalokhoz a megrendelt italokat.

Gaella és Thorran a többiektől elkülönülve ültek le és halkan beszélgettek: a lány egészen közel hajolt megmentőjéhez és vőlegényéhez, ő pedig a goallaha szépség térdén pihentette a kezét. Nagyon közel ültek egymáshoz, és gyakran megérintették egymás arcát.

Váratlanul Prixanóék léptek az asztalukhoz, és kedves mosollyal az arcukon néztek az űrhajó legújabb szerelmespárjára. Bobbar inkább a helyén maradt, mert amikor elkezdett felállni a barátnője mellől, megvillantak Huavalla tűéles fogai.

– Thorran, haver! Hadd gratuláljak még egyszer! Tudod, rendkívül aranyos mennyasszonyod van.

– Ez így van! – tette hozzá Victor. – Ilyen aranyos lánnyal még nem találkoztam.

Erre Gaella felnevetett, Thorran azonban rendkívül ideges lett, és ingerült hangon válaszolt:

– Az istenit! Szálljatok le rólunk! Ettől kezdve az aranyszínre hajazó bárgyú poénjaitokkal fogtok fárasztani minket?

Gaella újra felnevetett, és csitítón megsimogatta Vatteon arcát.

– Nincs semmi baj, kedvesem! Ezek a poénok jókedvre derítenek. Mellesleg tényleg aranyos vagyok, nem?

Röpke csókjuk közben néhányszor koppant az asztaluk, mert Prixanóék eléjük tettek négy pohárka quarri likőrt.

– Neked is laza csajod van, Thorran! És most igyunk az egészségetekre!

Miután egy hajtásra megitták a szíverősítőt, az újonnan érkezett goallaha lány elismerően bólintott feléjük. Ekkor Chissilla egy titkos kézmozdulattal intett Huavallának, majd

mindketten felpattantak a helyükről és Vatteon menyasszonyához siettek.

– Szia, Gaella, Huavi vagyok! Chissivel üdvözlünk a fedélzeten és arra kérlek, hogy gyere velünk! Bemutatnánk a többieknek – köszöntötte Huavalla.

A goallaha lány kérdően nézett a vőlegényére, áld beleegyezően bólintott, majd mindhárom lány csatlakozott a hölgyek pillanatok alatt elkülönülő asztaltársaságához. Az egyedül maradt férfiak is körbeülték a törzsasztalukat, de előtte a biztonság kedvéért rendeltek egy tálca italt.

– Thorran, emiatt nem kell aggódnod. Foltikám is átesett egy ilyen *magunk közé fogadási* partin, hogy bekerülhessen a csajaink bandájába. Most a te nőd következik…

– Bobbar, ezért nem aggódom – válaszolta gyorsan Vatteon. – Sőt, nagyon örülök, hogy Gaellámat szemlátomást valamennyien azonnal befogadták…

– Várjál, Thorran! Lenne egy komoly kérdésem! – szólt közbe Victor. – A csaj nem túl fiatal hozzád?

– Miről beszélsz, Victor? – kérdezett vissza felháborodottan Vatteon. – Gaella a tizenhetedik születésnapján már átesett a felnőtté avatási szertartáson. Ez hét hónappal ezelőtt történt. Így a goallaha törvények szerint teljes jogú felnőttnek számít.

– Ne haragudj, de erről mást mondanak a mi törvényeink …

– Ne okoskodj velem, Victor! Én még nem vagyok harminc, de te jóval idősebb férfi létedre egy húszéves naiv kadétlányt

szédítesz…

– Most Khattira gondolsz? Ő az űrhajónkon szolgál! így teljesen más a kapcsolatunk!

– Miért lenne más?

– Srácok! Most ne vitatkozzatok! Úgy néz ki, baj van! – szólt közbe izgatottan Bobbar.

– Most mire gondolsz? – kérdezte a vitájukat feledve Victor.

– Az istenit! Nem látjátok? Az összes csaj eltűnt a kantinból!

– Figyelj, Bobbar! – kezdte válaszát John, és lazán hátradőlt a székén. – Mondtam már, nem érdekel a nők hülyesége. Inkább igyunk még egy kört.

– Tényleg! Mintha konspirálnának a háttérben! – szólalt meg Shonnar aggódó hangon, miközben Chissillájára gondolt.

– Na, jól van, srácok! Én mentem! – köszönt el a többiektől Bobbar, és felállt az asztaltól. – Foltikámat majd megvárom a kabinunkban.

– Jó éjszakát, de vigyázz magadra, mert véresre harapja a nyakadat, ha felbosszantod!

– Prixano! Már megint kezded? Huavallám igazából kedves teremtés, és jólesnek a gyengéd harapásai!

– Persze, ezért jajgattál a tábortűznél!

– Elég volt belőled, haver! Annyi az egész, hogy néha probléma van a humorérzékével.

– Mint mindannyiunknak?

– Prixano! Ne szórakozz velem! Szerintem az a baj, hogy közölünk csak neked nincsen csajod! Na, jó éjszakát, srácok! Én mentem! – köszönt el végleg Bobbar, majd határozott léptekkel elhagyta a kantint.

JEROMOS A FEDÉLZETEN!

Az ébredező Bobbar gyengéden magához húzta Huavalláját, amire halk dorombolás volt a válasz.

– Jó reggelt, kedvesen doromboló cicám! Tudod, mennyivel jobb ezekre a hangokra ébredni, mint morgásokra vagy hörrenésekre…

– Jó reggelt, Bobbarim! Amikor tegnap este hazajöttem, majdnem aludtál. Nem akartalak zavarni, de most arra gondoltam, hogy bepótolhatjuk… – suttogta csábosán, majd egyértelmű célzattal egy kicsit elhúzódott a barátjától, akinek a hasára tette az egyik lábát, amit izgatóan egyre feljebb csúsztatott Bobbar testén, miközben vándorútra indultak a hosszú ujjai.

– Csábító tigriském, tökéletesen igazad van, de előtte gyorsan mondd el, hova tűntetek tegnap este a barátnőiddel? Annyira idegesít – kérdezte reménytelenül a hátán fekvő Bobbar. Amikor a nyakához ért a lány lába, mindkét kezével gyengéd kezelésbe vette a megremegő formás lábfejet.

Hangos sóhaj szakadt ki az ügyesen megforduló Huavallából.

– Bobbarim! Ez ne idegesítsen, mert ez rám és a lányokra tartozik. Miénk a reggel, foglalkozzunk inkább egymással. Kérlek!

A férfinak nem lehetett ellenvetése, és elfelejtette kérdését, mert ő is vágyott arra, ami pillanatokon belül be fog következni. *Igen, még jó pár napig közéjük áll a szerződés, de addig is…*

Bobbar nyelvének érintésétől a lány lábujjai megrándultak, és kéjesen megborzongott. Ugyanekkor határozottan összekulcsolódtak Huavalla ujjai.

Néhány perc múlva az ajtó feletti sziréna szaggatott hangja és a kommunikátorok halk pityegése szakította félbe a kölcsönös gyengédséget.

– Az istenit! Pont most? Mi ez a riadó a világűr közepén? – kérdezte idegesen a férfi, és eltolta magától a lány lábát, aki szintén elengedte őt. Néhány pillanatra ijedtté vált Huavalla tekintete, amit Bobbar nem vett észre. Nagyot sóhajtva felült az ágyon, és kezébe vette a készülékét.

– Foltikám, nem fogod elhinni! Egy vadidegen férfi mászkál az űrhajó fedélzetén! Rejtély, hogyan kerülhetett fel hozzánk. A kapitány természetesen elrendelte az *Andromeda szívében!* teljes átfésülését, mert megint nyoma veszett!

A lány néhány pillanatra ledermedt, majd felpattant az ágyról, és kapkodva öltözni kezdett.

– Huavalla! Most mit kapkodsz?

– Fogd már fel, dolgom van! Nem hallottad? Riadó!

– Akkor is gyanús vagy! Azonnal mondd meg, hova mész!

– Nem mondom meg! Ezerszer mondtam, hogy egyelőre ez a lányokra és rám tartozik! Majd idejében megtudtok mindent!

Indultam!

– Egy pillanat! Még a cicamosdás is elmarad? Szerintem lebuktatok, mert ti…

– Bobbar! Ne idétlenkedj! Majd találkozunk!

Huavalla egy gyengéd búcsúharapás után kiviharzott az ajtón.

Bobbar gyorsan felöltözött, de mielőtt kiléphetett volna a kabinjukból, hogy a kantinba siessen, nyílt az ajtó, és egymás után beléptek az izgatott arcú srácok.

– Képzeld, Bobbar! – kezdte elmesélni a történteket Victor. – Ma reggel ott ücsörögtünk a kantinban, amikor egy ismeretlen pasas belépett az ajtón. Barátságosan intett felénk, majd a pulthoz lépett, egyeden húzásra felhajtott egy korsó sört, két húsos szendvicset rakott a tarisznyájába, aztán meghajolt, és még mielőtt bárki felocsúdhatott volna, gyorsan távozott a törzshelyünkről.

– A vadember kinézete volt a legfurcsább az egészben. Barna bőrmellényt és rövidnadrágot viselt, egy ezüstre festett toll díszítette a hosszú, sötét haját, tele volt tetoválással, és rengeteg díszes bőrlánc függött a nyakában. Tudod, úgy nézett ki, mintha arról a bolygóról származna, ahol titeket eljegyeztek – tette gyorsan hozzá Vatteon.

– A fenébe! Egész egyszerűen nem értem, hogyan kerülhetett az űrhajónkra! – értetlenkedett Shonnar.

– Biztosan felcsempészték az *Andromédа szívében!-re,* de vajon kik lehetettek azok?

– Srácok! Mit tudtok a csajokról? – kérdezte Bobbar, és nem merte végiggondolni az egészet.

– Szóval nem sokkal azelőtt érkeztek, hogy…

– A lényeget mondd, Shonnar! Miután Richard elrendelte a riadót, ijedten összenéztek, majd pánikszerűen távoztak a kantinból – vette át a szót Victor. – Khatti szürke arca is elpirult, amikor vigyorogva elment mellettem anélkül, hogy felém pillantott volna.

– Mittaranit sem értem! – mondta a valamivel később érkezett Vad Okos vér. – Kibontakozott a karom közül, és szó nélkül a többiekkel tartott. Pedig ügyes és szófogadó kislány!

A többiek fel sem nevettek ezen a kijelentésen, mert egy komoly probléma foglalkoztatta őket.

– Istenem! Csak Chissilla ne kerüljön bajba!

– Ne sopánkodj, Shonnar! Az én Gaellám is velük tartott, és csak egy kicsit aggódom miattuk. Biztosan lesz rá magyarázat.

– Foltikám is kiviharzott a kabinból! Szerintem…

– Elég volt, srácok! Látszik, hogy belőletek soha nem lesz nyomozó! – mondta halálosan nyugodtan Prixano, aztán nagyot húzott a nála lévő laposüvegből. – Aggódtok a csajaitokért? Van is miért! Valamit el kell mondanom…

– Hallgatunk, John!

– Szóval tegnap este gondoltam egyet, és két hónap elteltével újra bekopogtam Maryhez. Most is egy üveg habzó winarra volt a kezemben. Résnyire nyitotta az ajtaját, és meglepetésemre durva szitokszavakkal elküldött a fenébe. Azt mondta, hogy nem ér rá foglalkozni egy hozzám hasonló idiótával, mert neki mindennél többet ér egy igazi férfi közelsége…

– A rohadt életbe! – csattant fel Victor. – Minden világos! Azonnal menjünk Maryhez!

– Mindnyájan nagy bajba kerültünk! Nagyon dühös lesz Richard, ha megtudja! – tette hozzá idegesen Bobbar.

– Na végre, hősszerelmesek! Felparázslott az értelem lángja? Szerintem siessünk, mert ebből óriási balhé lesz!

– Basszus! Hülyék a csajaink! Majd valamit kitalálunk Warringtonnak, aranyszívű ember!

– Mary felel az egészért! És… – mondta hangosan Shonnar, miközben az ajtó felé siettek, de az útjukat állta a küszöbön álló ezredes, aki csípőre tette a kezét.

– Hová-hová ilyen izgatottan, uraim?

– Uram! Riadót rendelt el, mert egy idegen tartózkodik az űrhajó fedélzetén. Éppen elindultunk megkeresni azt a vadembert… – próbálkozott előhozakodni valami hihető hazugsággal Bobbar.

– Tudják mit? Nekem nagyon nem tetszik valami! – mondta elgondolkozva Warrington, miközben két felfegyverzett segédtisztje átkutatta Bobba– rék kabinját.

– Uram, negatív! Itt sincs senki!

– Ez természetes, tudja…

– Csönd! Átfésültük az egész űrhajót, de nem találtuk meg a vadembert! Na, mindegy, úgyis elő fog kerülni! Ugye? – nézett kérdőn a megkönnyebbült kutató űrhajósokra, akik a Mary miatt bajba került csajokat akarták fedezni.

– Uram! Még nem vizsgáltuk át Popannaxa századosnő kabinját! – szólalt meg váratlanul az egyik segédtiszt.

– A rohadt életbe, nem kussolnál? – bökte oldalba idegesen Bobbar.

– Öreg, elment az eszed? Ne lökdöss, és ne szemtelenkedj velem!

Warrington azonnal megértette a jelenetet, és metsző tekintettel meredt kutató űrhajósaira.

– Minden világos, uraim! Altkor most átsétálunk Popannaxa századosnő kabinjába, és várom a részletes jelentésüket, mert… – mondta határozottan az ezredes, majd idegesen intett egyet, aztán megfordult és elindult a folyosón.

– Az istenit! Ezeknek is csak annyi eszük van, hogy igyekeznek eltussolni a barátnőik hülyeségét! Mintha nem ismernék a szolgálati szabályzatot! – mondta már megjátszott feszültséggel az egyik hadnagyának, aki igenlően bólogatott.

Bobbarék aggodalommal telve követték az ezredest, és nemsokára megálltak Mary ajtaja előtt…

A kabin közepén ácsorgó hölgykoszorú riadtan meredt a kopogtatás nélkül belépő, szúrós szemű ezredesre. A férfi kutató űrhajósok leszegett fejjel követték a parancsnokukat. A két segédtiszt gyorsan átvizsgálta a kajütöt, miközben Mary lassan hátrált a fürdőszoba ajtajáig, és karba font kézzel elszántan nézett az űrhajó kapitányára.

Warrington hideg, szigorú arccal dörrent rá Maryre:

– Popannaxa századosnő! Lehet, hogy maga elismert exobiológus, de nem fél attól, hogy hadbíróság előtt fog felelni a szolgálati szabályzat durva megsértéséért?

– Nem értem! Miről beszél, uram? – válaszolta szemtelenül Mary.

– Nem érti? Most akkor ki van a fürdőszobában? Talán az egyik barátnője?

– Ezredes úr! Ezt hogyan találta el? – szólt közbe Mittarani, miközben igenlően bólogatott.

– Mittarani kadét! Ne pimaszkodjon, mert magát is megfenyítem!

– Uram! A naawari kadétlánynak igaza van! Az új kantinoslány kért meg arra, hogy gyorsan lezuhanyozzon nálam – hazudta Mary.

A beálló csöndben mindannyian jól hallották a fürdővíz csobogását, és egy férfi vidám fütyörészését.

– Századosnő! Hogy mer a szemembe hazudni? Vigyázzon, mit mond, mert felfüggesztem!

– Elnézést, uram! Elmondom az igazat! Tényleg egy férfi van nálam, de szeretném titokban tartani a kilétét.

– Már megint hazudik? Akkor mit keresnek itt a barátnői? Mintha vész tanácskozásra gyűltek volna össze…

– Ezt eltalálta uram! Mary hívott át minket, hogy tanácsot kérjen tőlünk. Tudja, uram, ez olyan csajos dolog.

– Shiroallaé főhadnagynő! Még csak néhány napja van az *Andromeda szívében!* fedélzetén, de újra és újra megszegi a szabályzatunkat! Eddig elnéztem, de ezért már biztosan meg fogom fenyíteni!

– De uram! Nem csináltunk semmi rosszat! Miért fenyítené meg bármelyikünket is?

– Ezredes úr! Szerintem ne vegye túlságosan komolyan, és fogja fel Mary magánügyeként az egészet, rendben?

– Chissilla kadét! Ne villogtassa a híresen gyönyörű szemét és a bájpettyecskéit, mert nincs rám hatással! De mi az, hogy ez az exobiológusnő magánügye? Egyértelmű, hogy maguk arcátlanul a szemembe hazudnak, és Popannaxa századosnő vezérletével felcsempésztek egy idegen férfit az űrhajóra. Ifjú hölgyeim! Ez nem játék, és köteles vagyok szankcionálni. Szégyelljék magukat, nagyon dühös vagyok!

Khatti idétlenül felvihogott.

– Juj, de izgi! Az ezredes úr dühös ránk!

A feddő pillantások hatására a lány leszegte a fejét, és a cipője orrát kezdte tanulmányozni.

– Ezredes úr! Nem a hölgyeinket szeretném védeni, de úgy is felfoghatjuk az egészet, hogy a századosnő az exobiológiai kísérleteit szeretné folytatni az űrhajó fedélzetén…

– Wellingtonvér százados! Ha még egyszer megszólal, akkor a parancsnoki jogkörömnél fogva lefokozom! Értve vagyok?

Bobbar arcáról azonnal leolvadt a vigyor, ráadásul felvillantak a közelben álló Huavalla tűéles fogai.

– Uram! Bocsánat, hogy így közbe merek szólni! – hallatszott Gaella halk hangja. – Szerencsésnek tartom magam, hogy itt lehetek, amiért rendkívül hálás vagyok maguknak és a kedvesemnek. Szerintem az űrhajónk urának is megértőbbnek kellene lennie, a többieknek viszont a céltalan hazudozások helyett már meg kellett volna mondaniuk az igazat. És elnézést kérek az őszinteségemért.

Warrington szemmel láthatólag kicsit megnyugodott.

– Jól beszéltél, kislány! De még mindig nem tudom, hogy mit csináljak magukkal – mondta töprengve a kapitány és hosszan elgondolkodott. – Rendben, Popannaxa százados nő, kap még egy esélyt! Azonnal vessen véget ennek a komédiának, és hívja elő a vademberét! Most azonnal!

Mary elszántan nézett a parancsnokára.

– Ő nem vadember, hanem kedves férfi, és az ottani törzsfőnök legifjabbik fia.

– Hát ez egyre jobban hangzik! Na, mi lesz már?

-Jeromos! Kha-na! – kiáltott fel mély torokhangon Mary.

Szélesre tárult a fürdőszoba ajtaja, és üdvözlésre emelt jobb kézzel a népe díszeit viselő férfi ott vigyorgott a küszöbön,

– Basszus! Mary, nem vagy semmi! – mondta halkan az elképedt John.

– Prixano, te csak hallgass! – hurrogta le Mary, majd eltitkolt vendégét bemutatta a parancsnokának. – Ezredes úr! Elmondom az igazat! íme Jeromos, a khavarintrikhák törzs főnökének harmadszülött fia, aki igazából a diplomáciai küldetése miatt tartózkodik a fedélzeten. Az édesapja bízta meg ezzel a misszióval, de sajnos sehol nem találjuk a díszes megbízólevelét – improvizált Mary, miközben titkos jeleket adott le a kezével.

Richard alig bírta visszatartani mosolyát az újabb átlátszó női praktikán. Tovább folytatta a szigorúnak látszó és kétkedő parancsnok szerepét.

– Feltétlenül keressék tovább! Várjon! Jeromosnak hívják? Ez nagyon érdekes!

– Őszinte leszek, nem értettem az igazi nevét, ezért elneveztem Jeromosnak. Képzelje, hallgat az új nevére!

Senki nem nevetett rajta.

– Őszinte? Ezt kétlem. Nem értette a férfi nevét, de tisztában van a diplomáciai küldetésével.

– Esküszöm, uram, ez így van!

– Maga csak ne esküdözzön nekem, mert gyanússá válik!

– Olyan furcsán hangzik, hogy khavarintri-kha törzs. Nem értem…

– Sápadtvér, ne szólj közbe! Nem baj, ha nem érted! – csattant fel idegesen Chissilla. – Majd otthon elmagyarázom!

– Ez az, Shonni boy! Jobb, ha csendben maradsz! – tette hozzá Victor.

A kapitány bólintott, majd újra átvette a szót.

– Popannaxa századosnő! Szóval a férfi khavarintri-kha. Ezt elhiggyem magának?

– Miért hazudnék, uram? – mondta határozottan, aztán szorosan a hűséges tekintetű Jeromoshoz bújt, aki átölelte az exobiológusnőt. – Ezredes úr! Nem fogja elhinni, mi történt közöttünk!

– Nagyon jól látom, mire gondol.

– Igen, uram! Már a harmadik napon rájöttünk arra, hogy igazából egymáshoz tartozunk…

– Olyan későn? Ezt már nem hiszem el! Várjanak egy pillanatra! – hallgattatta el a beosztottjait, majd elgondolkozott.

Végig arra a speciális kutatási szabályzatra gondolt, ami az Andromeda-galaxisban élő civilizációkkal létesítendő kapcsolatokról rendelkezett. Habár ennek a párkapcsolatnak a létrejötte a szolgálati szabályzat durva megsértésének köszönhető, de így is tökéletesen megfelel az Andromeda-galaxisra vonatkozó egyik különleges paragrafusnak.

Erről csak ő tudott, amit továbbra is titokban kellett tartania. Ezért kell továbbra is a szigorú parancsnok látszatát keltenie. Mellesleg kötelessége ráncba szedni fegyelmezetlen kutató űrhajósait, akik megpróbálnak összejátszani és a szemébe hazudni, ami szerinte eléggé nevetségesre sikeredett.

Nagyot sóhajtott, és határozottan nézett a bennszülött karjaiba simuló exobiológusnő szemébe.

– Döntöttem a sorsáról. Ha visszaérünk a Galaktikába, nem állíttatom a hadbíróság elé, pedig megtehetném. Azonban a dicséret-fenyítések lapján szerepelni fog, hogy egy diplomáciai küldetésben lévő férfit felhozott a fedélzetre, amit nem jelentett azonnal a parancsnokának…

– Uram! Ezért magát is lehetne hibáztatni!

Az ezredes éktelen haragra gerjedt.

– Engem hibáztat? Shiroallaé! Hogy mer maga szemtelenkedni a parancsnokával? Erről már tudomást szerez a Shirottanawa Űrflotta!

– Töredelmesen elnézést kérek, uram! ígérem, mostantól a legmélyebb tisztelettel fogom megszólítani a parancsnokomat! Kérem, ezt ne jelentse, mert bajba kerülhetek! Nem szeretném feldühíteni a hercegi családomat és a királyi atyabátyámat! Kérem, kegyelmezzen! – válaszolta Huavalla könyörgő tekintettel, és a foltjai is elhalványultak ijedtében.

Miután Warrington rezzenéstelen arccal bólintott, a lány megkönnyebbülten folytatta:

– Uram! A többiek nevében is kérek engedélyt jelenteni!

– Elfogadom a bocsánatkérését, de szóbeli feddésben részesítem! Hallgatom, főhadnagynő!

– Köszönöm, uram! Lehet, hogy az elején nem voltam jelen az eseményeknél, mert istennőként eljegyeztek Bobbarral, de Maryék… azaz Popannaxa századosnőék mindent részletesen elmeséltek nekem…

– Ebben biztos voltam. Folytassa, kérem!

– Igen, uram! Szóval beszámoltak arról, hogy amikor az űrhajó rámpájára léptek Jeromos kíséretében, senki sem állt a zsilipkapunál, csak két katona aludt egy közeli fa árnyékában. Mary helyi ismerőse így észrevétlenül jutott fel a fedélzetre.

Huavalla szavai hallatán igazi düh kerítette hatalmába az ezredest.

– Mit mondott? Egy fa tövében aludtak az őrkatonák? Ezért fejek fognak hullani az űrhajómon! Hadnagy! Délre berendelem raportra az összes őrszolgálatot teljesítő katonát! És tegye az asztalomra az őrség szolgálati naplóját! Intézkedjen!

Miután az egyik segédtiszt igenlően bólintott, újra Huavallára nézett, de már jóval kedvesebben.

– Köszönöm, kislány! Kérlek, folytasd!

– Nem értem, mit? Ja, igen! Egy órán át tartózkodtak Mary kabinjában, és éppen elindultak volna az irodájába, amikor vára dánul felszállt az *Andromeda serében!*. Ennyit tudok…

– Elnézést! – vette át a szót Mittarani, mert látta az egyre elbizonytalanodó Huavalla arcát. – Tudja, ezredes úr, egész egyszerűen megijedtünk, hogy megharagszik ránk, ezért néhány napon keresztül tanakodtunk azon, hogy mit csináljunk…

– Egészen pontosan két hétig!

– Ezért szégyelljük magunkat, ezredes úr! Tegnap bátorkodtunk egy olyan döntést hozni, hogy…

– …amikor megérkezünk a Quatallinos bolygóra, akkor bemutatjuk önnek Jeromost, mint a khavarintri-kha törzs diplomatáját! Ha már így alakult, meglepetést szerettünk volna okozni önnek – fejezte be Chissilla a mesés fordulatokat tartalmazó történetet.

– És még egyszer elnézést kérünk, ezredes úr! – mentegetőzött a végén Khatti.

Warrington nagyot sóhajtott, majd meglepetten bólintott.

– Komoly meglepetést? Ez nagyon jól sikerült! Mellesleg nagyon szép és hihető történetet hoztak össze…

– De uram! Ez az egész történet egy…

– Hadnagy! Hallgasson! A maga véleményére senki sem kíváncsi! – torkolta le a segédtisztjét. – Én vagyok a parancsok, és ebben az ügyben meghoztam a döntésemet!

A jelenlévők feszülten figyeltek Warringtonra.

– Hölgyeim! Most elmondom, hogy a goallahák bolygóján végrehajtott akció után mindannyiukat írásbeli dicséretben részesítettem. A fenyítések rovata meg… továbbra is hófehér

marad, mert ez inkább az őrszemélyzet súlyos szolgálati vétsége, ráadásul a közösen elmondott jelentésük nagyjából őszintének hangzott!

– Köszönjük, parancsnok úr! Tudtuk, hogy arany szíve van! – mondta lelkendezve Khatti, és a kutató űrhajósok megkönnyebbülten néztek megértő parancsnokukra.

– Egy pillanat, hölgyeim! Nem ússzak meg ennyivel! Katona létükre maguk sem szeretnek jelenteni a parancsnokuknak, mint Shiroallaé főhadnagynő. Ezért holnap reggel nyolckor jelentéstételre várom önöket az irodámban.

– Uram! Nem lehetne később?

– Chissilla kadét!

– Parancs!

– Maga már reggel hétkor jelentkezik nálam! Egyéb kérdés?

– Nincs, uram! Pontosan ott leszünk! – morogta Mary, majd a fejéhez kapott. – Elnézést, uram! De mi lesz Jeromossal?

– Mi lenne? Megvárja a kabinjukban vagy a kantinban. Oda is bejáratos.

Amikor Mary szájából meghallotta az új nevét, a bennszülött srác gyengéden masszírozni kezdte a szeretett hölgye vállát, aki félig behunyta a szemét.

A kapitány alig bírta visszatartani a mosolyát, majd szúrós pillantást vetett a háttérben mindvégig csendben álldogáló férfiakra.

– Most maguk következnek! Úgy állnak itt, mint egy faszent! Mondjanak már valami értelmeset! Mit tudnak erről?

– Uram! Őszintén, semmit… – kezdte Victor.

– … de a riadó után logikai úton kikövetkeztettük az egészet! – fejezte be a mondatot Bobbar.

– Maradjatok már! Ti és a logika? Én jöttem rá! – mondta fellengzősen Prixano, majd feszülten nézett Maryre. – Te meg szégyellheted magad, mert…

Az exobiológusnő gúnyosan felnevetett.

– Mi van, Prixano? Fáj, hogy köztünk mindennek vége, és új életet kezdtem?

– Ebből elég volt! Nem érdekel a magánéletük! Popannaxa századosnő! Utasítom, hogy a vademberére adjon valami normális ruhát, mert nem áll szándékomban törzsi nagygyűlést tartani a központi társalgóban!

– De uram! Hogyan állna rajta az uniformis?

– Ne szórakozzon! Szerintem a férfiaktól nyugodtan kérhet civil ruhát!

Warrington nagyot sóhajtott, majd egy rövid biccentés után, nyomában a segédtisztjeivel, elhagyta Maryék kabinját.

Richard a folyosóra érve széles mosolyra fakadt. Úgy látszik, teljes sikerrel zárul az expedíció.

– Elnézést, uram! Most minek örül? Számomra egyértelmű, hogy úgy hazudnak a hölgyek, mint a vízfolyás…

– Hadnagy! Nekem ne okostojáskodjon! Én vagyok az űrhajó parancsnoka, és tudom, hogy mit csinálok! A kutatási jelentést is én írom, és határozottan utasítom magukat, hogy ha visszatérünk, akkor egy szóval se említsék Mary kapcsolatfelvételének részleteit! Értve vagyok?

– Nem értjük, de hallgatunk, mint a sír, ezredes úr!

– Én is remélem. Tudják, nem szeretem a szószátyár segédtiszteket!

– Hová megyünk, uram! A vezérlőterembe?

– Dehogy! Irány a kantin. Erre innom kell néhány pohárkával!

– Követjük magát mindenhová, parancsnok úr!

Richard komolyan elgondolkozott törtető és kullancsként rátapadó segédtisztjei további sorsáról…

– Na, milyen a srác? – kérdezte faarccal Prixano, amikor belépett a kantinba.

– Jó fejnek látszik. Te is tudod, hogy a tolmácsgép nem ismeri a nyelvét, mégis jól megértjük egymást – válaszolta Victor.

– Ezt sejtettem. Próbáltátok már leitatni?

– Hagyjál már! – legyintett Bobbar. – Reménytelen. Jobban bírja a piát, mint mi! De nem ez a lényeg.

– Képzeld, a legerősebb vérlikőrből lazán felhajtott hat pohárkával, amitől csak folyamatosan vigyorog. Én csupán

három felest ittam, mégis szédülök!

– Mi ebben a meglepő, Shonnar? Mindenki tudja, hogy nem bírod az italt. Most én következem. Fogadjunk, hogy először ő borul az asztalra.

– John! Ilyen kicsinyes módon akarsz bosszút állni rajta? Ez nem méltó hozzád! – nézett rá komolyan Victor, akit félbeszakított a meglepett arcú Vatteon: – Mary tényleg a titkos szeretőd volt? Erről mi miért nem tudtunk eddig? Kérlek, mesélj valamit rólatok!

– Figyeljetek! Erről nem szeretnék beszélni. És arra kérlek titeket, hogy ne nyaggassatok vele, mert már nem érdekel, és új életet kezdett a vademberével.

– Jól van, John! Mindenesetre megígérem, hogy békén hagylak Maryvel – Ígérte meg Victor, és a többiek is egyetértőn bólintottak. – Beszéljünk másról. Képzeld, nagy bajba kerültünk! A csajok kupaktanácsot tartottak a törzsasztaluknál, és szörnyű elhatározásra jutottak…

– Ne haragudjatok, mindez hidegen hagy – vetette oda Prixano lazán, majd ivott egy jó nagy kortyot. – Jelenleg a ti barátnőitek sem érdekelnek engem!

– Johnny boy, csalódtunk benned! – fakadt ki Bobbar. – Megértjük, hogy el vagy keseredve, de legalább hallgasd meg a problémánkat, hiszen az űrhajón mi vagyunk a legjobb cimboráid!

Prixano továbbra sem szólalt meg.

– Hát jó! Akkor is elmondom neked! Képzeld, úgy döntöttek a csajok, hogy egy percig sem ülnek mellénk a kantinban, és ma meg holnap megkeserítik az életünket, mert nem támogattuk őket eléggé ? Richard ellen! Még Gaella is fogta a poharát, és átült hozzájuk. Elkeserítő, nem?

– Hát nagyon! Tényleg bajban vagytok! Mi lesz veletek az éjjel?

– Prixano! Szúrós vagy, mint egy sivatagi kaktusz.

– Egy pillanat! John! Bármennyire is ellenszenves számodra, térjünk vissza az asztaltársaságunk új tagjára – vágott közbe Váratlanul Shonnar. – Képzelheted, mennyire meglepődtünk, amikor Jeromos csatlakozott hozzánk, pedig nem érthette a vitánk lényegét, csak megérezhette a nők és a férfiak között vibráló feszültséget.

– Ez igaz?

– Miért hazudnék? Tényleg magától ült közénk, Képzeld, a lányok felé intett, megcsóválta a fejét, majd felénk emelte a korsóját. Aztán biarrázás közben természetesen lecsúszott néhány pohárka quarri likőr. Habár még csak mutogatással értettük meg egymást, mégis jól éreztük magunkat. Őszintén, igazából nem is próbáltuk leitatni. Fogd már fel, jó fej a srác, és kész! – mesélte el az asztalnál történteket, majd aggodalmasan felsóhajtott. – Nagyon remélem, hogy Chissilla igazából nem is haragszik rám…

Prixano enyhe lelkiismeret-furdalással nézett a szedett-vedett öltözetű ex-bennszülöttre. Igen, ő állította össze azt a ruhacsomagot, amit a parancsnok utasítására el kellett küldeniük Mary becsempészett szívszerelmének. John elhatározta, hogy korrigálja a gonosz tréfáját.

– Srácok! Meggyőztetek. Jeromos tényleg jó fej, semmiről nem tehet, de úgy sajnálom szegényt.

– John! Most mire gondolsz?

– Nektek nem tűnt fel, hogy mi van rajta?

– Ne is mondd, Johnny! – válaszolt azonnal a kérdésére Vatteon egy idétlen vigyor kíséretében. – Amikor megláttam rajta a pálmafás rövid ujjú inget és a buggyos szürke melegítőnadrágot, alig bírtam visszatartani a röhögést.

– Srácok! Ez tényleg hihetetlen! Mary az űrhajónk divatdiktátornője, mégis eltűri, hogy ilyen röhejes göncöket hordjon a Jeromosa…

– Hagyjad már, Victor! Szerintem Mary annyira odavan érte, hogy észre sem veszi, mi van rajta.

– Így igaz! Bobbar! – szólt közbe Prixano, majd felállt a helyéről, és a kantin új törzsvendégére nézett. – Mindenesetre megpróbálok segíteni ezen a szerencsétlenen.

– Mi van?

– Jeromos! Kérlek, gyere velem! Kha-na! – mondta John és barátian vállon veregette a férfit, majd az ajtó felé mutatott. –

Nem bánod meg, mert most egy olyan elegáns pólót és nadrágot adok neked, amitől biztos bevadul a Maryd. Érted?

Az űrhajó Jeromosa először értetlenül pillantott Johnra, majd elmosolyodott, és elhagyták a kantint. Félóra elteltével az elégedett Prixano visszatért az átöltöztetett ex-bennszülöttel, akin nem győzött csodálkozni a férfitársaság. A hölgyek továbbra is bosszúsan duruzsoltak az asztaluknál, és semmit sem vettek észre.

– Nos? Mit szóltok Jeromoshoz? – kérdezte büszkén, miközben a mellette álló, fekete bőrnadrágot és *Biatra ese Honorra!* feliratú izompólót viselő férfi vigyorogva igazgatta a nyakán lógó törzsi nyakláncát.

-John, igazad van! Ha Mary meglátja ezt a szerkót az új barátján, akkor biztosan extázisba kerül!

– Shonnar, nem a ruha teszi az embert, de jól tudom, hogy ez bejön a tudósnőnknek.

– Ebben biztosak voltunk, John.

– Na, jó! Akkor inkább beszéljünk rólatok! Srácok, szedjétek már össze magatokat, és engeszteljétek ki a csajaitokat! Szerintem nektek is gyorsan sikerül! Rajta!

– Így van, Johnny! Nincs szükség erre a női műbalhéra! – mondta határozottan Bobbar, majd felállt a helyéről, és elszántan nézett a hevesen gesztikuláló Foltikájára.

– Bobbar! Vigyázz, mert a csajod elég harapós kedvében van!

– Ne szórakozzatok velem! Huavallám kedves lány, és fogjátok fel, általában gyengéden harapdáljuk egymást. Ne foglalkozzatok velünk, és gyertek utánam! – mondta határozottan Bobbar, aztán szép lassan elindult a hölgyek felé, s kisvártatva követték őt a többiek.

Prixanónak igaza lett, mert villámgyorsan szétugrasztották a látszólag duzzogásba merült női asztaltársaságot.

Vad Okosvér kezének egyetlen határozott intésére Mittarani azonnal felállt a helyéről, és kecsesen félrehajtott nyakkal a barátjához sietett. Victor egy szót sem szólt, csak belekarolt az asztaluk előtt álló Khattiba, majd elhagyták a kantint. Az aranybőrű fiatal szépség csak hosszan nézett a vőlegénye szemébe, majd miután rosszallóan megcsóválta a fejét, halvány mosoly suhant át az arcán. Mary képtelen volt levenni a szemét sármos megjelenésű barátjáról. Miután felsikkantott örömében, Jeromos nyakába vetette magát, aztán ők is kézen fogva kiviharzottak az ajtón.

Miután távozott Prixano, csak ketten maradtak Thorrallo vendégei közül.

– Haragszom, Bobbar! Úgy érzem, cserbenhagytál…

– Most miről beszélsz, Foltikám? Szerintem szépen és hihetően kimagyaráztátok magatokat, ami Warringtonnak is tetszett. Felesleges lett volna közbeavatkoznunk.

– Az istenit! Akkor is haragszom rád! Veled élek, erre te képtelen vagy…

Bobbar határozottan megrázta a lány vállát.

– Figyelj ide, tigriském! Ne csinálj problémát abból, amiből nem muszáj! És ne viselkedjetek éreden kiscsajok módjára! Nem történt semmi, de látványos duzzogásba kezdett a társaságotok. Szerintem nevetséges lenne emiatt veszekednünk egymással.

– De egy kicsit haragszom…

– Huavalla, hallgass végig! Amennyiben haragszol rám, akkor nyugodtan harapj meg, de nagyon durván! Ha ez téged megnyugtat, akkor fogaidat mélyeszd belém, de szerintem nem érdemlem meg. Rajta!

– Bobbar, ne haragudj! Tényleg igazad van, de…

– Figyelj! Most elmondok egy fontos dolgot! – suttogta, miközben a két kezébe vette a lány arcát. – Számomra te vagy a világmindenség, és bármit megtennék érted. Értsd már meg, a kettőnk univerzuma a legszebb a világon. Ugye hercegnőm, istennőm, úrnőm és mennyasszonyom?

Ezekre a szavakra a lány felsóhajtott, ami olyan volt, mint egy hálás dorombolás, és enyhén megrázkódott a férfi karjai között, majd hatalmas fekete szemében arany szikrák villantak, miközben hosszú ujjai lágyan cirógatták Bobbar tarkóját.

– Bobbari, kérhetnék egy szívességet?

– Bármit kérhetsz, egyre szebb szemű tigriském!

– Megcsókolnál? Hosszan és szenvedélyesen?

– Várjál! Itt a kantinban? És a diplomácia?

– Nem érdekel! Köszönöm, hogy veled lehetek…

A kantinban lassan elaludtak a fények, majd nemsokára Bobbarék kabinjában is sötétség borult az összeölelkező párra…

A QUATALLINOS BOHÉM ARCA

Másnap reggel Bobbar halk dorombolás hangjára ébredt.

– Jó reggelt! – húzta még közelebb magához a barátnőjét a férfi, majd egy rövid ébresztő csók után a lány megfordult az ágyon, és lábujjaival érzékien masszírozni kezdte Bobbart, aki kissé megremegett.

– Jó reggelt, Bobbarim! Tegnap este olyan kedves voltál velem. Úgy gondoltam, hogy ma reggel én kedveskedem neked. Így biztosan szép napod lesz.

– Pontosan, kényeztető tigriském. De…

– Mi az, hogy de? – kérdezett vissza azonnal a lány, és görcsösen megfeszültek a lábujjai, amire Bobbar felszisszent.

– Óvatosan! Csak arra gondoltam, hogy még öt napunk van hátra a fránya szerződésed lejártáig.

– Azt már lazán kibírjuk, kedvesem!

– Így biztosan! De ne haragudj, most nem tudok beszélni…

Bobbar szerencséjére jóval később villant fel a riadót jelző lámpa, és rezdültek meg az éjjeliszekrényre tett kommunikátorok.

A férfi egy nagy sóhaj kíséretében felült az ágyon és kezébe vette a készülékét.

– Gondoltam! Körülbelül négy óra múlva bolygó körüli pályára állunk, aztán leszállunk a Quatallinoson, nem messze a

fővárosuktól – dünnyögte halkan. Elhallgatott, aztán rövid szünet után folytatta: – Egy pillanat! Richard egy privát üzenetet is küldött nekünk. Eszerint az irodájában vár minket, mert személyesen akar velünk beszélni.

A lány gyorsan felpattant az ágyról, és óvatos léptekkel megindult a fürdőszoba felé.

– Az istenit! Bajban vagyok! A goallaháknál leszakadt a zubbonyom legfelső gombja, amit még nem varrtam vissza. Így nem láthat meg az ezredes úr!

– Huavallám! Szerintem egy gomb most nem gond, de siessél a cicamosdással…

– Soha többé ne mondd nekem, hogy cicamosdás!

– Nem értem, miért. De ha visszajössz, folytatom tovább.

Miután a lány egy törülközőbe csavarva kijött a fürdőszobából, a kedvese mellé huppant.

– Hallgatlak, Bobbar!

– Szóval, először is nem kell aggódnod az egyenruhád gombjai miatt, mert civil öltözetben tölthetjük jutalomszabadságunkat Quatallinaha városában.

– Értem. Ez nem egy diplomáciai vagy katonai küldetés, csak szórakozni megyünk erre a bolygóra.

– Pontosan, tigriském! Holnap estig kaptunk kimenőt, aztán felszállunk és elhagyjuk a galaxisotokat. – Röpke csók csattant közöttük. – Szóval eddig kétszer jártunk náluk, jól éreztük magunkat és azonnal barátsági szerződést kötöttünk velük.

Mindig Quatallinaha közelében szálltunk le. Tudod, egész egyszerűen lenyűgöz minket főváros szórakozónegyede…

– Bobbar! Én is voltam ezen a bolygón, és jártam a Quatallasexahában, de nem tetszett.

– Nem mondod? És mi volt a baj?

– Amikor az egyik ruhabutiknál elszakadtam a többiektől, betértem a szórakozónegyed *Kedves lányok és jó fej srácok* nevű bárjába, hogy megigyak egy alkoholos üdítőitalt…

-És?

– És azonnal mellém állt egy büdös és részeg alak, megragadta a derekamat és arra kért, hogy menjek fel vele az egyik vendégszobába, mert mindig egy ilyen saját bejáratú házi cicára vágyott, és én sem járok rosszul!

Bobbar halkan felnevetett, és közelebb húzta magához a naiv barátnőjét.

– Óvatlan vagy, kedvesem! És hogy végződött a kalandod?

– Gyorsan felhajtottam az italomat, majd kitéptem magamat a gusztustalan alak öleléséből, aki már a blúzom alá nyúlt, aztán kirohantam az ajtón. Viszont nem értek valamit. Páran azt kiáltották utánam, hogy ha ennyire nem vagyok kedves a férfiakhoz, akkor miért jöttem be erre a helyre. Minek néztek engem? Ócska ringyónak?

– Huavallám! Egy kicsit naiv vagy. Valamit el kell mondanom a *Kedves lányok és jófej srácok-kal* kapcsolatban.

– Te azt a helyet honnan ismered? Talán voltál ott? – kérdezte Huavalla, és résnyire nyitott szemmel nézett a barátjára.

– Mit képzelsz? Dehogy voltam! – tiltakozott Bobbar. – Prixano és Shonnar viszont volt már ott, és sokat meséltek erről a helyről. Tudod, ez nem kupleráj, hanem egy olyan szórakozóhely, ahol alkalmi kapcsolatokat, egyéjszakás kalandokat keresnek a nők és a férfiak. Ezért nem kell fizetniük, csak a kölcsönös szimpátia a lényeg. A srácok szerint nagyon kedvesek az ottani lányok.

– Az istenit! Önkéntes kéjnőnek néztek!

– Ne így fogd fel! Csak véletlenül tértél be, nincs ebben… – Hangja bizonytalanul elhalkult, és töprengő arcot vágott. – Egy pillanat! Eszembe jutott az ex-parancsnokod, az a rohadék Khottorao!

– Miért hozod fel azt a szemétládát?

– Az jutott eszembe, hogy több tucatnyi igazi bordélyház üzemel a Quatallasexahában. Szerintem ide kellett hoznia azokat a kéjnőket.

– Jaj, Bobbar! Richard már közölte, hogy nyomtalanul eltűnt a C/17!

– Ez tényleg felettébb rejtélyes.

Ekkor megrezzent Bobbar kommunikátora.

– Rendben, Huavallám! Warrington azt üzeni, hogy félóra múlva vár minket az irodájában. Gyorsan szedjük össze magunkat és induljunk!

Miután gyorsan bekapták a reggelijüket a kantinban, beléptek a parancsnok iroda ajtaján.

– Jó reggelt! Nocsak, milyen gyorsak ma! – köszöntötte őket Warrington, majd neheztelő tekintettel mérte végig a lányt.

– Már megint mi a baja velem, parancsnok úr? – kérdezte a főhadnagynő, és világosbarnává váltak a bőrét díszítő csíkok és foltok. – Esküszöm, napok óta semmiféle függelemsértést nem követtem el!

Warrington halkan felnevetett, és megcsóválta a fejét.

– Nagyon reméltem, kisasszony! – válaszolta barátságosan a kapitány. – Igazából nincs magával semmi bajom, csak a lenge öltözete váltotta ki a pillanatnyi nemtetszésemet. Aztán rájöttem, hogy ennek különösebb jelentősége nincsen, mert ahogy láttam, a Quatallinoson is ezt a divatot követik az ifjú hölgyek.

Huavalla nem engedte szóhoz jutni a barátját, aki gyönyörködő mosollyal simogatni kezdte a karját. A lány komolyan nézett a parancsnokukra.

– Ezredes úr! Szeretném megkérdezni, hogy azóta sikerült-e a Shirottanawa Úrflottával beszélnie, és mit tud a volt űrhajómról?

– Hölgyem! Pont ezért hívattam magukat. Rövid leszek! Ma hajnalban a Shirottanawa Admiralitás közölte velem, hogy pár órája újra érzékelték a nyomtalanul eltűnt C/17 helyzetazonosító

rendszerének gyenge rádiójelzéseit. Jelenleg a Shirottanawa Űrflotta által körözött űrhajó mintegy háromszáz fényévnyire van tőlünk. A közelében lévő mélységi űrvadászaik villámgyorsan Khottoraóék üldözésébe fogtak, és remélhetőleg holnap lecsaphatnak a bűnözőkre.

– Istenem! Rendes shirottanawák is szolgáltak az űrhajó fedélzetén. Remélem, nem esett bántódásuk – mondta Huavalla aggódó arccal.

– Megnyugodhat, kisasszony. Arról is értesítettek a szövetségeseink, hogy két hete a Quatallinostól harminc fényévnyire lévő Hattan bolygón egy mentőkapszula ért földet, amiről csak most szerzett tudomást az Admiralitásuk. A törvényesség oldalán maradt shirottanawa űrhajósok jelentették, hogy alig bírtak elmenekülni a C/17 fedélzetéről, amit megkaparintott a csillagközi maffia.

– Köszönöm, uram! Remélem, a barátaim, Huirraé és Thallao is megúszták az egészet…

– Egy pillanat, főhadnagynő! Mindkét Admiralitás szerint biztonságban leszünk a Quatallinoson, mert a Zardustaxe klán nincs jelen ebben a naprendszerben, és a C/17 is messze jár. Van még egy fontos dolog. A hírszerzők jelentése szerint Khottorao komoly vérdíjat tűzött ki a fejére, de erre találtunk végleges megoldást.

– Uram! Most mire gondol? – kérdezte a lány halálsápadtan. Bobbar óvón átölelte a barátnőjét.

– Huavalla, ne aggódjon! Az már eldőlt, hogy a továbbiakban is velünk tart, mert Bobbarral összekötötte sorsát, és semmi bántódás nem érheti magát – mondta Richard egyre jobban mosolyogva. – Ezzel kapcsolatban is szeretnék átadni egy személyes üzenetet, hercegnő!

– Uram! Most miért nevez hercegnőnek? – kérdezte meglepetten a lány.

– Kedves lányom! Shirrao nagyherceg szavait szeretném tolmácsolni önnek!

– Apuét? Ez hihetetlen!

– Egyáltalán nem. Az édesapja forró üdvözletét küldi, és reméli, hamarosan magához ölelheti a kislányát. Sok boldogságot kívánt, és megígérte, hogy rövidesen végleg leszámolnak az Androméda-galaxist gyötrő maffiaklánokkal, és visszatérhet a jelenleg türelmet gyakorló párjával. A végén megemlítette, hogy a távolból is gondoskodni fog a védelméről, ami biztosan nagy örömmel tölti el…

– Igen, nagyon hiányozni fog a családom, de mindenképpen Bobbarral tartottam volna – mondta lassan, és a barátja megszorította a kezét. – De nagyon remélem, hogy minél hamarabb meglátogathatom őket…

– Nyugi, Ids szívem! Majd visszatérünk együtt az Andromédába – szólt közbe halkan Bobbar, amire a lány a hűséges társához simult.

– Rendben! Ennyit szerettem volna mondani maguknak – fejezte be a shirottanawákkal kapcsolatos szavait Richard, majd másról kezdett beszélni. – Nos, mivel sikerrel végrehajtottuk az expedíciót, rendkívüli kimenővel jutalmazom az űrhajó egész személyzetét a Quatallinoson, aztán visszatérünk a Galaktikába. Az őrszemélyzet természetesen marad, egyikük sem mehet sehova.

– Értjük, uram!

– Holnap délután háromig tart a kimenőjük, nyugodtan a városban éjszakázhatnak. Fegyvert ne vigyenek magukkal, és ne feledkezzenek meg az itteni fizetőeszközről. A platina lapkákat átvehetik a fegyvermester irodájában.

– Igen, majdnem elfelejtettem, óvakodjanak a magukhoz csapódó simlis alakoktól, mert úgy járhatnak, mint Sápadtvér főhadnagy!

– Uram! Jól– ismerjük ezt a történetet. Shonnar ötszörös áron vett férges gyümölcsöt egy gyanús társaságtól, miközben eltűnt a kommunikátora.

Huavalla halkan felnevetett.

– Úristen! Ez igaz?

– Igen, tigriském! Shonni egy tipikus balek volt, de Chissilla mellett biztosan megembereli magát.

– Én is remélem. És most menjenek, befejeztem! Kellemes szórakozást kívánok! – bocsátotta el őket a kapitány, majd elmosolyodott, és felállt a karosszékéből. – Miután bejelentem

az érkezésünket a Szövetséges Civilizációk Regisztrációs Központjában, elmegyek a kedvenc törzshelyemre, a *Kapitányok Vidám Klubiba.*

Huavalláék már a folyosón jártak, amikor megszólalt a hangosbemondó:

Egy óra múlva leszállunk a Quatallinoson. Mindenkinek jó szórakozást, az őrszemélyzetnek meg kitartást kívánunk!

Amikor az *Androméda szívében!* Földet ért a várostól pár kilométerre lévő civilizációközi űrrepülőtéren, és leeresztette a rámpáját, azonnal helyi árusok és kereskedők rohamozták meg a messziről jött űrhajót, és hevesen gesztikulálva igyekeztek az űrhajósokra rátukmálni a náluk lévő portékájukat.

Ez most nagyon jól jött az *Androméda szívében!* Rendkívül szomjas és éhes legénységének. Hosszas alkudozást követően egy rozoga teherautó fékezett le az ezüstösen csillogó űrjármű bejárata előtt, és a kereskedők vigyorogva felhajtották a ponyvát.

A kocsi platóján sorakozó hordók, kannák és ládák látványa megkönnyebbüléssel töltötte el a bolygón már rutint szerzett kutatókat.

– Uraim! Parancsnokként kérdezem, mit szándékoznak vásárolni ezektől a szimpatikusnak látszó kereskedőktől a Galaktika pénzén?

– Ezredes úr! – válaszolt rögtön Victor. – Már egyeztettünk Thorrallóval, és jól tudjuk, hogy mire van szükségünk a hazaút során. Kérem, bízzon bennünk.

– Én nem tudom pontosan – vágott közbe a kantintulajdonos gyanakodva. – A biztonság kedvéért szeretném megkóstolni a quatallák sörét, mert nem szeretnék csalódást okozni a kantin vendégeinek.

– Nyugi, Thorrallo! Ezt kóstold meg! – nyugtatta meg Prixano a csillagközi vendéglátóhely kétkedő főnökét, majd a kezébe nyomott egy hatalmas poharat, amit kóstoló gyanánt az egyik helyi kereskedő osztott szét közöttük. – Ezt shassalarnak hívják az itteniek. Nos, szerinted?

Thorrallo tétován ivott egy kortyot, aztán egy pillanatig ledermedt, majd lassan elmosolyodott, és egymás utáni gyors kortyokkal elfogyasztotta a pohara tartalmát.

– Figyeljetek srácok, ez rohadt finom! Szerintem vegyünk tőlük húsz hordó shassalart. Nem, ahogy ismerlek titeket, inkább harmincat!

– Rendben! Az italokat magukra bízom – egyezett bele a kapitány. – De mi van ezekben a ládákban?

– Egy fagyasztott félkész ételkülönlegesség dobozai, amit a múltkor rettentő finomnak találtunk – válaszolt gyorsan Vatteon.

– Ráadásul emlékeztet egy Földről származó ételre.

– Bobbar, ne csináljátok ezt! – szólt közbe idegesen Huavalla, és a lányok többsége finnyásan méregette a ládákat. – Biztos arra a förtelmes pacalotokra hasonlít, amit mi ki nem állhatunk!

– Huavalla, miről beszélsz? Megnyugodhattok, mert egyáltalán nem hasonlít a pacalra, hanem egy másik pörköltre emlékeztető íze miatt mindenkinek egész biztosan bejön…

Miután kifizették az elégedett kereskedőket, és az utolsó hordót is felcipelték a fedélzetre, gyorsan megalkudtak a nem messze várakozó fuvarosokkal. Ezután felszálltak egy ócska, rikító színekre mázolt buszra, és Quatallinaha felé vették az irányt.

A zötykölődő jármű hamarosan elérte a város egyik szegénynegyedét, majd áthaladt Quatallinaha elegáns belvárosán, ahol a parancsnok búcsút intett az űrhajósainak. A busz nemsokára lefékezett az Andromeda-galaxis leghíresebb szórakozónegyedének díszes főbejáratánál.

A fából faragott kapunál zsonglőrök, tűznyelők fogadták a frissen érkezett vendégeket, és zsibáru– sok hada vette körbe őket.

Néhányan elváltak a csoporttól, mert saját céljuk lebegett a szemük előtt. Huttoran is köszönés nélkül, kéjes vigyorral az arcán, gyors léptekkel befordult az egyik szűk sikátorba.

– Mi van a dokinkkal? Hova igyekszik ilyen abnormális arckifejezéssel? – kérdezte érdeklődve Mittarani.

– Lányok! Biztosan tudni akarjátok? – odázta el Vad Okosvér az azonnali választ.

– Figyelj! Jól ismerjük a dokinkat. Vele kapcsolatban már semmin sem lepődünk meg – kíváncsiskodott továbbra is Chissilla, miközben lekezelő pillantással nézett Huttoran után.

– Hát jó! Elmondom, de biztosan kiakadtok! – válaszolt rövid szünet után Bobbar. – A doktor úr felkeresi a törzshelyét, amit *Szikrázó Démonnő Gyötrő Kéjének* hívnak. Ebben a nyilvánosházban kedvére válogathat a legextrémebb kinézetű nőnemű egyedek közül, akik szolgálatkészen teljesítik minden vágyát.

A lányok szinte mind undorodva néztek maguk elé.

– Fúj! Ezt nem kellett volna megtudnunk – fintorodott el Huavalla.

– Képzeljétek! Egyszer bepiált a kantinban, és arról áradozott, hogy milyen jó volt egy tüskésbőrű nőnemű egyeddel…

– Bobbar! Ne gusztustalankodj! – sziszegte a lány, és megrázta a barátja vállát. – Hallgass! Ez undorító, és nem érdekel minket!

– Várjatok már! – szólt közbe Prixano. – Van egy komoly problémám!

– Mondjad, haver! – nézett rá kérdőn a társaság.

– Nos, néhány órára különválnak útjaink. Ugyanis a Quatallasexahában el kell valamit intéznem.

– John, gyanús vagy! Nő van a dologban, ugye? – kérdezte az egyértelmű választ várva Victor.

– Erre most nem válaszolnék, de lenne egy kérésem.

– Éspedig?

– Szóval este tíz körül legyetek a *Négykarú nő sóhajában*. Garantáltan meglepetést fogok okozni. Rendben?

– John! Mit gondolsz rólunk? Persze, hogy ott leszünk!

– Köszi! Majd találkozunk! – búcsúzott sietve John, és ő is eltűnt a forgatagban.

Csak kisebb mértékben okozott meglepetést Prixano halaszthatatlan magánügye. A nagyobbik bajt a hölgyek érthetetlen duzzogása jelentette, akik elkülönültek a férfiaktól, és dühös duruzsolás közben metsző pillantásokat vetettek rájuk.

Bobbarék először nem értették, hogy mi állhat a háttérben. Teljesen kiakadtak azon, amikor megtudták, mi a problémájuk lényege. A barátnőik ugyanis azt nehezményezték, hogy mivel többször jártak ebben a hírhedt mulató negyedben, egyedülálló férfiakként biztosan csaptak egy-két görbe estét néhány kétes erkölcsű lány társaságában. Erre ők is gyors kupaktanácsot tartottak és elhatározták, hogy gyorsan leszerelik a hölgyek oktalan hülyeségét.

Meggyőzési hadjáratuk első lépéseként megfogták a kedvesük kezét, majd szép szavakat duruzsolva a fülükbe a Quatallasexaha

leghíresebb cukrászdájába invitálták a lányokat, majd egy vidámparid kitérő után a város legmenőbb cirkuszába vitték őket.

A látványos produkciók közül a levegőben röpködő akrobatikus tánccsoport bemutatója osztatlan sikert aratott a körükben. Huavalláék csodálattal nézték a táncosokat, és egyértelműnek látszott, hogy egy kicsit átalakítják a tánccsoportjuk koreográfiáját.

A tigrisek fellépése volt az utolsó attrakció. Miután az idomár totálisan ledöbbenve nézett az első sorban ülő Huavallára, egy teátrális kézcsók után a porondra kísérte a shirottanawa lányt. Amikor lezajlott a produkció, és a tigrisek látványos mozdulattal átugrottak néhány tüzes karikán, a férfi tigris– bőrű vendégművészéhez terelte az állatait, akik miután barátságosan körbeszaglászták a lányt, zárásként önfeledt játékba kezdtek vele a közönség legnagyobb örömére. *Csak egyetlen szúrós tekintet meredt a tigrisek istennőjére…*

A cirkusz után tovább folytatták a sétát a pezsgő élettel teli városrészben. Egy hangulatos kerthelyiségben elfogyasztott ízletes ebédet követően betértek a *Szerencse veled, vagy velem?* nevű játékterembe, és a srácok addig játszottak, amíg mindegyikük nem nyert a hírhedt lapjátékon. Nyereményük fejenként egy ezüst, szív alakú medalion volt, ami rövidesen a barátnőik nyakát díszítette. Tökéletesen bevált ez a taktika. A kitartó udvarlásuknak köszönhetően a hölgyek teljesen megnyugodtak,

és kíváncsian várták, hogy megtudják, milyen a barátaik kedvenc törzshelye.

Lassan rájuk esteledett. Miután a főtéren megnézték az éjszakát köszöntő tűzijátékot, ez egyik mellékkapun keresztül elhagyták a Quatallasexahát.

A lányok újabb aggodalmát azzal szerelték le, hogy egymás szavába vágva elmagyarázták nekik, hogy a *Négykard nő sóhaja egy* gyönyörű mulató, és nem egy kültelki lepusztult kocsma.

Rövidesen egy gerendákból összerótt házakkal övezett térre érkezett az *Androméda szívében!* éjszakai szórakozásra vágyó személyzete. Két színesre festett, lampionokkal díszített szórakozóhely uralta az ovális teret. Az egyik éjszakai lokál bejárata feletti cégéren tucatnyi vörös vércsepp vette körbe a foszforeszkáló feliratot.

Mittarani mosolyogva nézett a barátjára.

– Kedvesem! Hogy hívják ezt a helyet?

– *Kecses Lánynyak,* édesem!

– Kecses? Mint az enyém?

– Pontosan. Boldoggá tesz, hogy megosztod velem a lelkedet, a testedet és a véredet.

– Okosvérem! Szerelmi vallomást tettél? Nagyon kedves tőled – rebegte az óriásira nőtt kadétlány, majd hálásan simult kéjes szemfogú párjához. – Azt megkérdezhetném, hogy voltál már itt?

– Nem, még soha nem voltam a *Kecses Lánynyakban,* mert a többiekkel mindig a *Négykarú nő sóhajába* mentünk szórakozni…

– Chissilla! Hiába nézel így rám, soha nem jártam még a helyi vámpírok bárjában!

– Shonnar! Ne idegesíts! Nem akartam kérdezni semmit, és ki sem nézném belőled!

Huavalla halkan felkuncogott, majd kérdőn nézett Bobbar szemébe.

– Mondjad, Foltikám! Mi jutott eszedbe?

– Lenne egy kérdésem a múltaddal kapcsolatban.

– Hallgatlak, harapdálós tigriském!

– Pont erről van szó! Mondtad, hogy a származásod miatt sokszor voltál a Quarrionon, ahol az intim vérszívást kedvelő emberek élnek. Szóval, volt már vámpírlány barátnőd?

– Őszinte leszek. Persze, hogy volt. Heves Zamatvérkének hívják, és annak idején a Quarritol városában lévő *Vér és kéj* nevű éjszakai mulató népszerű táncosnője volt…

– Heves Zamatvérkének hívták a barátnődet? – kérdezte Huavalla, miközben csak nehezen tudta visszatartani a nevetését. – Hát ez hihetetlen! Kérlek, mesélj valamit rólatok!

Bobbar rájött arra, hogy jobb lett volna csöndben maradni.

– Miről mesélhetnék? Egy hónap után szakítottunk.

– Értelek, Bobbarim. Nem voltatok egymáshoz valók.

– Hát jó! Elmondom az igazat! – fakadt ki a férfi. – Ó dobott ki, mert nem mélyesztettem belé a fogaimat én meg rühelltem,

hogy aközben véresre harapdálja a nyakamat.

– Bobbar, én…

– Várjál! Még nem fejeztem be! – folytatta határozottan, és megragadta a lány vállát. – Te is harapsz, de az teljesen más! Te soha nem kívántad a vérem ízét és újabban csak gyengéden harapdálsz, ami nagyon bejön nekem. Én így gondolom, a vámpírszármazásom ellenére.

– Bobbari, megértelek, és örülök, hogy tetszenek a harapásaim. Én is élvezem a fogaid egyre ügyesebb érintését…

Miután néhányszor gyengéden megharapták egymást, ők is beléptek az éjszakai szórakozóhely ajtaján.

A félhomályos szórakozóhelyen csak néhány kíváncsi pillantás szegeződött rájuk, mert a jelenlévők többségét lekötötte a színpadon csábtáncot lejtő lányok produkciója. Huavalláék leginkább a szólótáncosnőn lepődtek meg, mert a teste körül buján ringatózó kezek sokasága egyértelművé tette, hogy csak ő lehet a táncos mulatóhely névadója.

Amikor helyet foglaltak az egyik hátsó sarokban álló hatalmas asztalnál, egy hajlongó pincér italokat tett a messziről érkezett vendégek elé. Kisebb meglepetést okozott, hogy nem rendeltek semmit, mégis mindenkinek eltalálta az ízlését.

– Nos, hölgyeim? Hogy tetszik a *Négykarú nő sóhaja?* – kérdezte bólogatva Bobbar. – Láthatjátok, ez nem kupleráj,

hanem egy zenés-táncos lokál.

– Igazad van, idegen, de ma este sajnos minden szoba foglalt az emeleten! – szólt bele a társalgásba egy idegesnek látszó ismeretlen férfi, majd lenge öltözetű partnernőjével sietős léptekkel a kijárat felé vették az irányt.

– Hát igen! Túl sok szerelmespár jár ide szórakozni, akik ma este nem akarnak elszakadni egymástól.

A srácok szerencséjére az első rész fergeteges finálója teljesen lekötötte a hölgyek figyelmét.

Amint Bobbarék felálltak az asztaltól és a bárpulthoz vonultak, mert a két előadás közti rövid szünetben a pincérek alig győzték teljesíteni az asztalnál maradt vendégek rendeléseit, Mittarani mögött a többi lány határozott léptekkel elindult a mellékhelyiség felé, miközben megbeszélték a színpadon látott produkció részleteit.

Többen gyönyörködve bámulták meg a vidáman trécselő hölgykoszorút, és elismerően kacsintottak rájuk. *De egy árnyékban lapuló alak kisurrant az éjszakai bárból…*

Nem maradtak sokáig társaság nélkül a pultnál álldogáló srácok, mert néhány quatalla férfi vette körül őket.

Az egyikük barátságosan megveregette Victor vállát.

– Sziasztok! Örülök, hogy újra eljöttetek! Galaxisunk kedves vendégei!

– Jó estét! Persze, hogy eljöttünk hozzátok, ha már a Quatallinoson vagyunk. Tudjátok, ma este azt szeretnénk

megünnepelni, hogy sikeresen befejeztük az expedíciónkat, és holnap visszatérünk a galaktikánkba.

– Sikeres expedíción voltatok? Azt mi is látjuk! – nevettek fel a törzsvendégek. – És gratulálunk!

– Pontosan mihez, haver?

– Őszinte leszek! Szerencsések vagytok, mert gyönyörűséges barátnőkre tettetek szert a csillagrendszerünkben. Mindnyájan jól emlékszünk arra, hogy a múltkor még egyedül tértetek be hozzánk, és az itteni csajokkal igyekeztetek minél közelebbi ismeretséget kötni…

– Úristen! Kérlek, előttük ne beszéljetek erről! – kérlelte őket Bobbar falfehéren.

– Nyugi! Lakat lesz a szánkon, ha visszajönnek – nyugtatta meg őket az egyik törzsvendég. – És még egyszer gratulálunk nektek, mert mind szép, bájos és kedves tünemény…

– Köszönjük, és igazi haverok vagytok! – válaszolt Vatteon a megkönnyebbült kutató űrhajósok nevében.

Váratlanul Bobbar vette át a szót.

– Tudjátok, nem tehetünk róla, hogy az Andromédabeli csajok képtelenek ellenállni nekünk.

– Ezt pont te mondod, akinek egy shirottanawa lány a barátnője? Vigyázzatok, mert hamarosan mi is felkerekedünk és tiszteletünket tesszük a galaxisotokban! Biztos, hogy nekünk is sikerül kedves mosolyt csalni a hölgyeitek arcára!

Poénokkal tarkított beszélgetés közben az alkalmi társaság tovább folytatta a poharazgatást.

Amikor Chissilláék kiléptek a mellékhelyiségből, a tágas előtérben legalább féltucatnyian vártak rájuk, közöttük egy alacsony termetű, díszes öltözetű férfi, aki nem vette le tekintetét a sokkal magasabb Mittaraniról.

– Üdvözlöm a világegyetem legkiemelkedőbb szépségét! – köszöntötte a csillogó szemű ismeretlen, majd megcsókolta a naawari lány kezét, aki alig bírta visszafojtani nevetését. – Tisztelt hölgyem! Quattar vagyok, a *Négy kam nő sóhajának* tulajdonosa. Megtisztelne, ha velem töltené az este további részét. Magácska lenne az éjszaka fénypontja. Nem mondhat nemet, álmaim gyönyörűsége…

A kék bőrű lány meglepett arccal nézett le a kezét szorongató tulajra.

– Uram, maga nagyon kedves! Mittaraninak hívnak, a szomszédos galaxisból érkeztünk, de…

– Ezt jól tudom, kislány! De ezzel most ne törődjünk, inkább ünnepeljük meg a találkozásunkat! Még előttünk áll a felettébb kellemesnek ígérkező éjszaka! – váltott át tegeződésre a férfi.

– Megtisztelő a meghívása, uram, de… – mondta Mittarani sajnálkozó tekintettel. – Őszinte leszek, van már barátom, akivel véresen komoly a kapcsolatunk. Most is itt van, és rám vár az asztalunknál. Sajnálom, ha csalódást okoztam.

– Nem okoztál csalódást, de reménykedtem benne, hogy a kéklő tested látványa ezután bearanyozza az életemet.

– Megértem, uram, de már néhány hete foglalt a szívem.

Quattar elkeseredett arccal megcsóválta a fejét.

– Az istenit! Pont lemaradtam rólad, kislány! Tudod, úriember vagyok, és számomra az a legfontosabb, hogy a vendégeim igazán jól érezzék magukat a mulatómban, a magánéletem másodlagos dolog. A négykarú énekesnő után csak szert teszek egy hozzám való, extrém kinézetű barátnőre – mondta a végén reménykedve, miután morzsolgatni kezdte a lány gyűrűsujját. – Habár úgy terveztem, hogy holnap reggel nemcsak a reggeli italodat viszem az ágyunkba, hanem az ujjadra kerül egy óriási gyémántgyűrű.

Mittarani megsimogatta a tulaj feje búbját.

– Nagyon aranyos vagy, Quattar, de…

– Mittarani! Semmi de, mert nem állok a boldogságod útjába! Nyugodtan menj vissza a kedvesedhez, de arra kérnélek, hogy mostantól legyünk jó barátok. Ha bármi óhajod, sóhajod, panaszod, kérdésed van, vagy a társaidnak, akkor nyugodtan forduljatok csak hozzám. Természetesen mindnyájan a vendégeim vagytok, és kellemes estét, jó szórakozást kívánok! – köszönt el Mittaranitól, majd egy kézcsók után útjára engedte szíve túlméretezett kedvencét.

A lányok az elismerő pillantások kereszttüzében visszatértek az asztalukhoz, mire a srácok is elszakadtak a pulttól. Magától

értetődően néhány helyi törzsvendéggel kiegészült az asztaltársaság.

Huavalla meglepődve vett észre egy rejtélyes sötétbőrű idegent, aki sima fekete zubbonyában eddig észrevétlenül elvegyült a színpad mellett álló tömegben. A tőle néhány méterre álló ismeretlen férfi barátságosan rákacsintott és enyhén meghajolt előtte, majd leült a bárpulthoz. Miután rendelt egy italt, többször is rokonszenves pillantásokkal nézett a lányra. A férfi tekintete furcsamód ismerősnek tűnt Huavalla számára.

A fények elhalványultak, és a négykarú művésznő tovább folytatta látványos produkcióját.

Az előadás vége felé megérkezett Prixano. A társaság meglepetésére nem egyedül közelített feléjük, mert egy gyönyörű, fiatal nő derekát átölelve lépkedett az asztaltársaság felé. A lány combközépig érő platinaszőke haja, hófehér bőre, hatalmas, halványzöld szeme, bájos, de határozott arca azonnal kivívta a kutató űrhajósok őszinte csodálatát. A rajta lévő fehér selyem miniruha kihangsúlyozta magas, karcsú alakját.

John elégedett mosollyal a szája szegletében letette a hatalmas bőrtáskát, amit addig a kezében tartott, és leültek a többiek közé. Kellemesen magas hangon megrezdültek a lány mini lantjának húrjai, amikor az asztalra tette hangszerét.

– Sziasztok, megjöttünk! – köszöntötte vidáman a társaságot. – Bemutatom az új barátnőmet, Shoatta Alavét.

– Üdvözöljük, hölgyem! Ahogy látom, a maga személyében Johnt is elérte a szerencse a galaxisukban. A többiek nevében is szeretnék gratulálni. – Köszöntésük után elégedetten összenézett a frissen érkezet pár, majd a férfi igenlően bólintott. – Bemutatom a többieket…

– Köszönöm, Victor, de teljesen felesleges. Tudom, hogy kik vagytok.

– Értem. Prixano mesélt rólunk.

– Nem erről van szó. Belülről látlak titeket…

– Basszus! Te gondolatolvasó vagy?

– Lényegében igen. De nem vagyok bunkó, mert nem szokásom idegenek agyában kurkászni. Most is csak a neveteket néztem meg, amiért elnézést kérek! – Megfogta John kezét és a szemébe nézett. – Csak egyvalaki gondolatai között mászkálok…

– Nincs ebben semmi különös. No meg Alavém előtt nincsenek titkaim.

Ennek hallatán néhányan felnevettek.

– John! Nem félsz, hogy bajba kerülsz?

– Miért kerülne bajba? – kérdezett vissza komoly arccal a lány. – Tisztában vagyok John közelmúltjával, de nem érdekel, mert velem együtt új életet kezdett és abszolút nem

foglalkoztatja, hogy mi történt régebben. Nagyon jól tudom, hogy komolyan így gondolja.

Ekkor a pincér két teli poharat tett az újonnan érkezettek elé, miközben Alavé célzatos mosollyal nézett Maryre, aki látványosan Jeromos karjába simult, de mégis idegesen méregette őt és Johnt.

– Alavé! Szóval te vagy Prixano új nője – szólt hozzá Mary fellengzős hanghordozással. – Egyáltalán, mi a foglalkozásod?

– Ma estig kénytelen voltam feketemosogatóként dolgozni a közeli *Gyorsan ehet, aztán mehet!* nevű lepukkant gyorsbüfében…

– Istenem, szegénykém! Megértelek! Én is heteken át szenvedtem egy büdös konyhában! Átkozott pacalszag!

– Én is sajnállak, Khatti! Tudod, valami miatt nem kényszerűségből, hanem önként vállaltam ezt az igénytelen munkát.

Mary gúnyosan felnevetett.

– Elképesztő! Prixano és egy gondolatolvasó konyhalány! Tényleg egymáshoz valók vagytok!

– Mary! Kérlek, ezt azonnal fejezd be! Egyrészt jól ismerem a múltatokat, amit John magától elmesélt nekem. Szerintem ne egymással foglalkoznunk, mert nevetséges lenne. Kívánom, hogy legyél boldog Jeromossal, én meg Johnnal tartok, mert a sors akarta így. Másrészt jól tudom, hogy exobiológusnő vagy, de ne becsülj le engem, mert végzett zenetanárnő és korrepetitor vagyok, csak átmenetileg vállaltam ezt…

– Jaj de jó! Alavé zenetanárnő! Pont rá vártunk! – lelkendezett Khatti, és a többiek megkönnyebbülten felsóhajtottak.

Maty tekintete megenyhült, ahogy újra ránézett.

– Tudod mit, Alavé? Igazad van, és elnézést kérek, amiért oktalanul neked estem. Mivel te is velünk tartasz, szerintem legyünk jó barátnők, mert nem érdemes egy férfi múltja miatt neheztelni egymásra. Legyetek boldogok Johnnal! Egészségedre!

– Te is Jeromossal! Egészségedre! – emelte ő is a díszes poharát először Mary, majd a többiek felé. – És örülök, hogy megismerhettelek titeket!

Erre magasba emelkedtek a poharak.

A kibővült társaság önfeledten szórakozott tovább az éjszakai bárban, miközben leszállt a sötét éjszaka…

TÁMAD A ZARDUSTAXE!

Jóval éjfél után véget ért a látványos revüműsor. Miután a vendégek többsége távozott, a kutató űrhajósok, a tulajdonos és néhány törzsvendég tovább folytatta a görbe éjszakát.

Épp korhelypecsenyének nevezett frissensültet szolgáltak fel az éjszakára itt maradt pincérek, amikor váratlanul kicsapódott a bejárati ajtó, és vérző arccal betántorgott a teraszon szolgálatot teljesítő biztonsági őr, majd elterült a padlón. Hangosan felnyögött, és rémülten beszélni kezdett:

– Végünk van! Megtámadtak minket! Khappart szíven szúrták! A főnökük megfenyegetett, hogy ha azonnal nem adjuk át intergalaktikus vendégeinket és Shiroallaé hercegnőt, akkor mindnyájunkkal végeznek!

– A rohadt, büdös életbe! – ordította Quattar dühtől remegve. – Ki merészel szórakozni velem? Mindjárt fejbe lövöm azt a veszett kutyát!

– Uram! A rettegett Zardustaxe klán harcosai vették körül a *Négy ka rá nő sóhaját* – rebegte halkan az őr, akit két táncoslány elvonszolt az ajtótól, hogy ellássák a sérülését.

– Na és? Még a nagyhatalmú Zardustaxe sem garázdálkodhat az én területemen! Azonnal hívjátok ide a Quattor klán összes harcosát!

Huavalla aggódó tekintettel az egyre elszántabbá váló Bobbarhoz bújt, aki óvón magához ölelte kedvesét. Közvetlen mögéjük lépett a rejtélyes idegen, és szúrós tekintettel meredt a bejáratra. Amikor hátrafordultak, látták, hogy egy hatalmas lézerpisztolyt szorongat a kezében.

– Elnézést! Ki vagy te? Olyan ismerős a szemed csillogása!

– Psszt, kis hercegnőm! Ha te sem jöttél rá, akkor tökéletes az álcám. Csak várj egy pillanatot, valami rosszat érzek!

A lány önkéntelenül elmosolyodott a fekete bőrű férfi hangja hallatán, de még mindig nem jött rá, hogy ki áll mögöttük, mint egy személyi testőr.

– Nagy baj van, uram! Blokkolták a kimenőket!

– A kurva életbe! Akkor ennyien szállunk szembe ezekkel a rohadékokkal! Életem árán is megvédem a mulatómat, a becsületemet és a vendégeimet!

– Igazad van, főnök! De ezek a gazemberek állig fel vannak fegyverezve és rengetegen vannak, ráadásul a környékről eltűntek a rendőrök!

Kaparászó hang hallatszott a bejárati ajtó felől. A teremben mindenki megdermedt és hallgatózott.

Néhány pillanatig abbamaradt, majd erősebben folytatódott a kaparászás. Erre többen is aktivizálták magukat. Jeromos gyorsan megcsókolta Maryjét, majd hangosan felordított, és felborította az asztalukat. Miután kitépte az egyik asztallábat, az ajtóhoz rohant és sújtásra emelt fegyverrel várta ellenfelét.

A mindenre elszánt Quattar és testőrei fél térdre ereszkedtek a terem közepén lövésre kész fegyvereikkel, és célba vették az ajtót.

Váratlanul robbanásszerűen beszakadt az ajtó, egy torz fejű, félelmetes izomkolosszus ugrott be a bejárat roncsain, és őrjöngve a feje fölött lóbálta kétkezes pallosát. Jeromos harci üvöltést hallatott, majd előugrott a rejtekhelyéről, és törzse egykori vezérharcosaként legalább egy tucatszor lesújtott az asztal lábával. Az ellenfele véres rongycsomóként zuhant a padlóra.

Quattar és emberei lézertüze fogadta a közvetlenül utána berohanó ellenséget, amihez pontos lövéseivel csatlakozott a Huavalláék elé álló ismeretlen férfi. Hat füstölgő holttest feküdt a küszöb előtt…

– Mindig utáltam az erőszakos, primitív bunkókat, akik fenyegetőzve, fegyverrel a kézben, ráadásul köszönés nélkül csörtetnek be a *Négy karú nő sóhajába* – mondta kőkemény arccal a megsértett tulaj, majd félig hátrafordította a fejét. – Nem ismerlek, ismeretlen vendégem, de köszönöm, hogy segítesz!

– Tudod, a bajban mindig számíthatunk a családunkra! – mondta a pisztolyát éltévé, majd gyengéden megfogta Huavalla vállát.

– Szia, kicsinyem! Nyugi, a mi Ids hercegnőnknek, a Shirrao család szeme fényének egy cseppet sem kell aggódnia – köszöntötte mosolyogva a meglepett Huavallát az egyre

ismerősebbnek tűnő idegen. – Huavim, én is vigyázok rád az embereimmel!

– Ezt nem értem! Olyan a tekinteted és a hangod, mint a bátyámé, de az arcod és a bőröd…

Az ismeretlen lágyan felnevetett.

– Azért dereng valami, nem? Hidd el, én vagyok az, aki gyerekkorunkban a közös családi vacsora végén elfelezte a süteményét a hugicájával.

– Úristen! Ez hihetetlen!

– Miért lenne hihetetlen? – kérdezte meglepett hangon a férfi, majd lassan levette a fejét borító élethű gumimaszkot. – Látod, tökéletes munkát végez a kommandós ezredem álcamestere, de a büdös életben nem vakarom le ezt a fekete testfestéket!

Huavalla, amikor meglátta a bátyja igazi arcát, örömében felsikkantott, és a nyakába vetette magát.

– Huavalloron, bátyusom! Istenem, de örülök neked! Kérlek, segíts!

– Miről beszélsz? Dögöljön meg az egész Zardustaxe klán és Khottorao, aki bántani akarta az én kis hugicámat!

Miután a testvérek kibontakoztak egymás öleléséből, Bobbar barátságosan vállon veregette a srácot.

– Szia, bátyó! De örülünk neked! Pont jókor futottunk össze…

– Üdv, Bobbar Wellington vér! Ez nem véletlenül volt, hanem valamiféle belső megérzés folytán már vártalak benneteket.

– Sajnos bejött, mert a semmiből felbukkantak ezek a rohadékok, és ránk támadtak. Köszönettel tartozunk a tulajnak és neked, hogy megvédtek minket…

– Bobbar, ne hálálkodj, mert teljesen természetes, hogy itt vagyok és megvédelek titeket – jelentette ki Huavalloron, majd kérdő mosollyal nézett Bobbarra. – De most valami egészen másról szeretnék beszélni veled. Már sokat hallottam rólad.

– Mire gondolsz most, tesó?

– Jól tudom, hogy egymást választottátok a húgommal. A szemed határozott csillogása elárulja, hogy Huavi jól választott, mert a legnagyobb bajban is kiállsz mellette!

– Tesó! Most miről beszélsz? A menyasszonyomat, a szerelmemet, a hercegnőmet megvédem bárki ellen, ne legyen a nevem Bobbar Wellington– vér! Úgyis szétverjük a pofáját ezeknek a rohadékoknak, és annyiszor szájba vágom Khottoraót, azt a gennyes férget, amíg azt is megbánja, hogy megszületett! – válaszolta Bobbar felhevülten, mire Huavalla hálásan hozzábújt.

Mosolygós arccal, helyeslőn bólintott Huavalloron.

– Rendben, Bobbar! Tiéd az elsőbbség, de hagyd életben, mert nekem is viszket az öklöm. Örülök, hogy a családunkhoz fogsz tartozni.

A jövendőbelije derekát átölelő férfi nem tudott válaszolni, mert a lány bátyja egy félelmetes kinézetű lézerpisztolyt nyomott a szabad kezébe.

– Tessék, Bobbar! Erre most szükséged lesz!

– Köszönöm, bátyus! – hálálta meg a fegyvert, majd csillogó szemmel nézett Huavallára. – Már most imádom a családodat. No meg a bátyád garantáltan praktikus ajándékait!

Közben a ripityára tört ajtón át hideg szellő fújt be a szórakozóhelyre. Néhány ordítás, sikoly szakította szét odakinn az éjszaka csendjét.

Hirtelen halványkék köd áramlott be a teraszról, és valaki felborított egy odakint álló asztalt. Izzadt ujjak tapadtak a tűzvezérlő gombokra.

– Ne lőjetek! Az én katonáim azok! – kiáltotta Huavalloron pattogós hangon. – Jegyezzétek meg, alig láthatóak, és halványkék ködbe burkolóznak a kommandósaim!

A következő pillanatban három enyhén vibráló shirottanawa elitharcos – folyamatosan a bejárat felé tartva a precíziós lézerkarabélyát – lassan behátrált a terembe.

– Úristen! Csak ennyien vannak?

– Nyugalom! Senkinek sem kell aggódnia, mert így is elegen vagyunk! Most várjanak egy pillanatig – nyugtatta meg a többieket, majd a katonás léptekkel hozzá siető emberéhez fordult. A kommandós tiszt egyenruhájának vállát két tigriskarom díszítette. – Várom jelentését, őrnagy!

– Parancsnok úr, jelentem, a banditákkal felvettük a harcérintkezést. Tökéletesen bevált a taktikánk. A kiváló álcaruhánknak és a harctéri tapasztalatunknak köszönhetően

észrevétlenül ritkítjuk az ellenség sorait, ezzel zavart, pánikot, dühöt okozva közöttük. Most sem a mulatóval foglalkoznak, hanem ránk vadásznak, természetesen teljesen eredménytelenül.

– Veszteség?

– Nincsen. Ók legalább kéttucatnyi emberüket vesztették el. – A tiszt ekkor gondterhelten nézett a parancsnokára. – Uram! Hamarosan változni fog a helyzet, mert a súlyos veszteségeik ellenére megerősödtek, ugyanis rengetegen csatlakoztak hozzájuk. Megtudtuk, hogy rövidesen felhagynak a reménytelen üldözésünkkel, és teljes erejükkel megtámadják a mulatót. Azért jöttünk be, hogy megerősítsük a belső védelmet.

– Köszönöm, őrnagy! Szerintem odakint öt katona is tökéletesen megoldja a kültéri harci feladatot – mondta, majd határozottan körbenézett a társaságon. – Hölgyeim és uraim! Szervezzük meg a védelmünket!

– Uram! Mi is katonák vagyunk és harcolnánk ellenük, de nincsen fegyverünk – nézett rá elkeseredve Vad Okosvér.

– Kedves vendégeim! Egy cseppet se aggódjanak! – nyugtatta meg a bajba került űrhajósokat Quattar. – Tudják, nemcsak itallal, étellel és látványos revüműsorral tudok szolgálni, hanem fegyverrel is, ha a helyzet ügy diktálja. Nagy bajban vagyunk, és maguk semmiben sem szenvedhetnek hiányt. Szíveskedjenek utánam fáradni, és válasszanak kedvükre!

– Hihetetlen! Ezen a bolygón nemcsak italokból, hanem fegyverekből is áll egy szórakozóhely raktárkészlete?

– Nézze, Shonnar! Egy ilyen mulató fenntartása hatalmas rezsiköltséggel jár, ezért másodállást kellett találnom. Jelenleg kereskedelemmel is foglalkozom, ami diszkrét dolog ugyan, de a mostani vészhelyzetben rendelkezésükre bocsátom az egyik lenti raktárban lévő fegyverszállítmányt. Az ügyfeleim megbíznak bennem, nem számít, ha néhány napot késik a megrendelt áru.

– Köszi, Quattar! Nagyon kedves vagy! – hálálkodott Mittarani, majd a szívélyes házigazdát követve lesietett a lépcsőn. – Quattar! Kérhetnék egy hozzám illő rakétavetőt?

A fegyvertelen vendégek mindnyájan követték a másodállással rendelkező tulajdonost. Prixanót viszont nem engedte felállni az asztaltól a barátnője.

– Mi van, drágám? Nekünk nem kell fegyver?

-John! Minek nézel engem? – kérdezte kimérten Alavé, miközben jéghideg tekintettel meredt a párjára, majd kotorászni kezdett a táskájában. Rövidesen egy lézerpisztoly, egy mini számszeríj és féltucatnyi kézigránát koppant az asztal lapján.

– Nos, naiv Johnom, te kapod ezt a feltuningolt lézerpisztolyt és a vákuumgránátokat, enyém lesz a sorozatlövő, robbanófejes nyilakat kilövő íj, ami a kedvencem.

– Hű! Nem semmi csaj vagy, Alavém! Várj egy pillanatra! Tudom, ki vagy valójában. És felettébb örülök annak, hogy a kedvesem lettél és velem tartasz. Csak egy pillanatra elfelejtettem, hogy a zenetanárnői végzettségeddel álcázásként vállaltál feketemosogatói munkát – mondta kedves tekintettel, és

gyengéden szájon csókolta Alavét, aztán enyhe mosolyra húzódott a szája. – Maradjunk annyiban, hogy a rossz nyelvekkel ellentétben rendkívül praktikus dolgokat rejthet az a bizonyos női táska!

Miután az *Andromeda szívében!* személyzetének tagjai felfegyverezték magukat, hogy ők is harcolhassanak a Zardustaxe ellen, visszatértek a mulató központi termébe. Odakintről fájdalmas kiáltások és durva káromkodások hallatszottak, de egyelőre a *Négy kam nő sóhaját senki* sem közelítette meg.

Hamar megbeszélték a haditervet, majd szétszóródtak az épületben, hogy védelmi pozíciót vegyenek fel.

A főbejárat előtti teraszon barikádot emeltek a mulató bútorzatából és a falak mellett elhelyezett robusztus betonvázákból, amely mögött a shirottanawa kommandósok, a hatalmas rakéta vetőjével tökéletesen elégedett Mittarani és Vad Okosvér várta az ellenség támadását. Quattar hozzájuk csatlakozott az embereivel.

Előretartott fegyvereivel az oldalsó ablakok mögé térdelt a többiek nagy része, amíg Gaella, Chissilla és Khatti távcsöves puskájukkal a kezükben hasaltak a valaha szebb napokat látott szórakozóhely emeleti erkélyein. Prixanóék és Bobbarék vállalták magukra a hátsó bejárat védelmét.

Huavallát a mulató egyik emeleti szobáját bérlő díszes öltözetű férfi szólította meg a lefelé vezető lépcsősornál.

– Kedves hölgyem! Nem emlékszik rám?

– Nem tudom pontosan. Talán a cirkuszból?

– Igen. Én vagyok a tigrisek idomárja, és segíteni szeretnék magán.

– Köszönöm. És mire gondol?

– Nézze! Szerintem a jelenlegi vészterhes időkben szüksége lenne egy hűséges, megbízható testőrre. Kérem, fáradjon velem! Csak magára vár Chakkara az egyik alagsori szobában.

Rövidesen egyre hangosodó fújtatás és elégedett dorombolás hallatszott, és egy hatalmasra nőtt tigris lépdelt felfelé a lépcsőn, akit ezüstös pórázon vezetett a shirottanawa hercegnő.

– Én már semmitől sem félek! A tigrisistennőnk és a harci cicája biztosan megvéd minket!

A feszültség ellenére halk nevetés hullámzott végig a társaságon, de az ajkukra fagyott a mosoly, amikor meglátták, hogy tömött sorokban a főbejárat felé vonulnak a Zardustaxe Idán harcosai. Mintegy ötven méterre megálltak az épület előtt, és előreszegezték a fegyverüket. Ugyanekkor néhány tucatnyi bandita a hátsó ajtó felé közeledett. Ketten közülük előreléptek, és az egyikük gúnyosan felnevetett.

– Velünk szórakoztok, senkiháziak? Ha tüstént nem adjátok meg magatokat, végzek veletek! Ellenünk semmit sem érnek a fantomharcosaitok! – Ekkor néhány lila lézercsík villant az

éjszakában, és mögötte ketten is a földre buktak. – A rohadt életbe! Fogjátok fel, Thanotur vagyok, a félelmetes hírű Zardustaxe klán alvezére! Utoljára mondom, azonnal adjátok meg magatokat! Felemelt kezekkel gyertek elő, vagy perceken belül meghaltok!

A mulatóban néhányan feszülten felnevettek, páran nagyot köptek maguk elé, és erősebben megmarkolták a fegyverüket. Huavalláék és Alavéék előresiettek, a felfegyverzett pincérek magukra vállalták a hátsó bejárat védelmét. A feldühödött tulajdonos a pisztolyát lóbálva felpattant a fedezéke mögül.

– Thanotur! Ide merted tolni a pofádat? Nem félünk tőled! Ez az én városom, és azonnal takarodjatok innen, vagy mi végzünk veletek!

Néhány pillanatra felhangzott a beképzelt maffiózók gúnyos röhögése.

– Szemtelenkedsz velem, te kis törpe? Senkik vagytok hozzánk képest! Utolsó figyelmeztetés: Kíméletlenül eltiporlak titeket, ha nem engedelmeskedtek!

Ekkor felcsattant a mellette álló alak:

– Shiroallaé! Majdnem betörted a fejem, te átkozott nőstényfajzat! Hiába szöktél el, most végre elkaptalak! Hidd el, jobban jársz azzal, ha magadtól idejössz. Amennyiben nem engedelmeskedsz, garantálom, hogy a legócskább örömtanyán fogsz kéj– szolgálatot teljesíteni…

Huavalla a tigrisével együtt dühösen felmorrant, de mielőtt megszólalhatott volna, Bobbar megelőzte:

– Khottorao, te rohadék! Kurvát akarsz csinálni a menyasszonyomból? Szétverem a mocskos pofádat!

– Figyelj, te undorító féreg! Beszennyezted a shirottanawa katonák nevét, és a húgomat fenyegeted? Jobban jársz, ha Bobbarral megölünk téged!

Még mielőtt Khottorao válaszolhatott volna, Alavé felordított és felemelte a számszeríját, majd kapásból Thanotur felé lőtt. Az egyik mögötte álló harcos élesen félj aj dúlt és elterült a földön.

– Thanotur, te mocskos állat! Csak itt állok veled szemben, évek óta rád vártam! Mit tettél a családommal? Megdöglesz, te szemétláda!

– Shoatta, te kurva! Hallottam, hogy galaxis– szerte kerestél! Meggyalázlak, aztán a véreddel festem be a szobánkat!

– Te nyomorult, gennyes féreg! – ordított közbe Prixano. – Hogyan beszélsz a barátnőmmel? Véresre verem a pofádat és örülhetsz, ha életben hagylak, te undorító gazember!

– Thanotur! Záróra, de gyertek be! Nem kaptok italt, csak egy halálos lövést! – tette hozzá szintén ordítva Quattar.

Dühösen felüvöltött Zardustaxe klán alvezére.

– Mégsem kellenek túszok! Minden férfit megölni, a szajhákat meggyalázni és megverni! Eladjuk őket a Thualli bolygó szörnyszülötteinek! Ez parancs! Támadás!

Erre az ostromlottak nem válaszoltak semmit, csak felpityegtek, majd elszántan a nagyszámú ellenségre szegeződtek az energiával feltöltődő lézer– fegyverek.

Az Andromédа-galaxis megállíthatatlan martalócai lőfegyverüket előreszegezve lassan elindultak a *Négy karú nő sóhaja* felé…

Az elszánt védők tüzet nyitottak az egyre gyorsabban közeledő ellenségre. Mittarani rakétái és ez emeleten mesterlövészként harcoló űrhajós lányok pontos lövései mellett a prédára vadászó láthatatlan shirottanawa kommandósok tevékenysége meghozta az eredményét, mert pár méterre az épülettől kifulladt a határozott roham, és a maffia harcosai

fedezéket keresve a földre vetették magukat.

Viszont néhány gazembernek sikerült beugrania az oldalsó ablakokon keresztül, de Jeromos asztallába és Maryék gyilkos tüze fogadta őket. Az épületbe bedobált fáklyák által okozott tüzet azonnal sikerült eloltani a vödröket cipelő táncoslányoknak, amiben aktívan részt vett a mulató névadója.

Meddő tűzpárbaj után hangos kiáltás hallatszott a távolból, majd káromkodva visszavonultak a harcosok, rengeteg sebesültet és halottat hagyva maguk után.

Thanoturék a visszavonulásuk után a szórakozóhely előtti tér közepére koncentrálták az erőiket. Az ostromlottak elkeseredve

látták, hogy újabb fegyveresek csatlakoznak a maffiózókhoz. Egyértelműnek látszott, hogy koncentrált, frontális támadással fog próbálkozni az ellenség, amit a mindent elsöprő túlerejükre alapoznak. A védők is gyorsan átcsoportosították az erőiket a főbejárat védelmére.

A maffia újabb elsöprő rohama miatt kénytelenek voltak elhagyni a külső teraszt, és visszavonultak a bejárattal szemben lévő emeleti karzatra és az óriási bárpult fedezékébe. Az ajtókeret lángoló deszkái között és a kivert ablakokon keresztül beözönlő ellenséget a védők pontos tüze fogadta, számos ellenség bukott a padlóra. Sehogyan sem sikerült benyomulniuk az épületbe.

Váratlanul végzetesnek látszó fordulatot vett az ütközet, mert néhány bárpultra dobott fáklya lángra lobbantotta az alkalmi fedezéket. A mögötte álló védők kénytelenek voltak visszavonulni a hátsó helyiség felé. Thanom harcosai győzelemittasan behatoltak a nagyterembe, folyamatosan tűz alatt tartva a karzatot.

És ekkor, amikor már minden veszni látszott, bekövetkezett a csoda. Őrült harci kiáltás hallatszott a tér túloldaláról, amitől megfagyott az ostromlók ereiben a vér. Quattar és emberei megkönnyebbülten összenéztek.

– Istenem! Ekkora bajban csak segít Merészvérű Quattor!

– Ó kicsoda? – kérdezte Victor a *Négykarú Nő Sóhaja* tulaját.

– Quattor a féltestvérem, de haragban állunk egymással a mulatóink miatt. Ugyanis ő a *Kecses Kánynyak* tulajdonosa. Szerencsénkre a Quatallinosi Vámpírrend harcosai most tartják az éves rendes nagygyűlésüket az éjszakai lokáljában.

– Értem. Hiába viszálykodnak és veszekednek, azért segítségünkre siet a galaxisuk söpredéke ellen. Úgy látszik, mégis van benne testvéri szeretet és aggodalom.

A meglepett banditák áradata a lángoló bárpultnál megtorpant, majd mindnyájan visszavonultak a teraszra és a térre, ahol megfordultak, és előreszegezett fegyverrel várták a feléjük robogó ismeretlen veszedelmet.

A vámpírharcosok folyamatosan tűz alatt tartva rohamozták meg az ellenséget, majd kíméletet nem ismerve hatalmas pallosaikkal úgy kaszálták le az útjukba kerülő idegen maffiózókat, mint régen az aratómunkás a búzát.

Ugyanekkor a tér egyik oldalán az ellenségre vadászó shirottanawa kommandósok néhány kézigránát elhajítása után rendkívül hatékony rohamra indultak az egyre inkább pánikba eső martalócok ellen, ráadásul ellentámadásba lendültek a mulatóból kirohanó ostromlottak.

Fejveszett menekülésre kényszerültek a majdnem teljesen bekerített zardustaxe harcosok.

A térre kirohanó űrhajósok észrevették Khottoraót, áld a mulató egyik oldallépcsőjén két emberével lerohant az alagsorba.

Prixanóék arra lettek figyelmesek, hogy Thanotur egymaga próbált elosonni a fal mellett.

Ezt látva Alavé dühödten felkiáltott, majd villámgyorsan a maffia alvezére után lőtt a számszeríjával.

– Most végre megvagy, te rohadék!

– Várjál, szívem! Az én barátnőmmel nem beszélhet így senki! Esküszöm, hogy véresre verem a pofáját!

Elszántan vetették magukat a menekülő alvezér után.

Huavalla haragosan felmorrant, és az izgatottan fújtató tigrisével a volt parancsnokát követve leszaladt a lépcsősoron. Bobbar félig kivont karddal közvetlenül a menyasszonya nyomában haladt. Huavalloron két kommandósával lendületesen visszarohant az épületbe – amit már sikerült eloltani -, aztán elindultak lefelé a belső lépcsősoron.

A többi űrhajós és a két mulató egyesített *hadereje* a menekülő ellenség üldözésére indult. *Gyakorlatilag véget ért a Zardustaxe klán elleni legendás csata, de…*

Amikor az elszánt Alavé az épület hátsó sarkánál utolérte, hangosan felordított, és lerántotta a menekülő alvezért a földre. A lány sorozatos ütései ellenére a vérző arcú Thanoturnak sikerült feltápászkodnia, és lassan elindult a város felé, miközben Alavé hátulról tenyerével és öklével ütlegelte a gazember fejét.

Természetesen nem juthatott messzire, mert Prixano állta el a banditavezér útját.

– Hova mész, te rohadék? Ígértem neked valamit, nem? – mondta kimérten, és erősen megragadta Thanotur grabancát.

– Soha nem győztök le minket, és úgyis kiszabadítanak! Nektek van végetek, mert a Zardustaxe vérdíjat tűzött ki a fejetekre! Mind meg fogtok dögleni!

Prixano még tovább fokozta a szorítását, és nagyot köpött Thanotur vállára.

– Na, ne nevettess, Thanotur! Zardustaxe? Kit érdekel? Biztosan végük lesz, mint most neked, mert fájdalmat okoztál Alavémnak, és így mertél beszélni vele! Életben hagylak, de nem fogod megköszönni!

Újra és újra lesújtott John ökle, végül Thanotur ájultan roskadt össze. Alavé a hátára fordította a gazembert, aztán egy kést szegezett a torkának.

– Most meglakolsz azért, amit velem és a családommal tettél!

Mielőtt szúrhatott volna, Prixano megragadta a karját.

– Kérlek, szívem! Ennek a rohadéknak a vérével ne szennyezd be magad!

– John! Értsd már meg! Tönkretették egy egész kontinensre kiterjedő birtokunkat, mert nem akartunk védelmi pénzt fizetni nekik. Porig rombolták a városunkat, édesanyám meghalt, édesapám megőrült. Elrabolták a kishúgomat, akit alig bírtunk

kiszabadítani a karmaik közül. Ez a rohadék szervezte az egészet! Thanoturnak meg kell halnia!

Prixano simogatni és csitítgatni kezdte feldúlt barátnőjét.

– Édes szívem, kérlek, nyugodj meg! Ne öld meg ezt az elvetemült gazembert, majd csak találunk a halálnál is rosszabb megoldást!

Ekkor egy kéz nyúlt közéjük, és határozottan megragadta a magához térő Thanotur grabancát.

– Ezt én is így gondolom! Holtbiztos vagyok benne, hogy találunk a halálnál is rosszabb megoldást! – szólt hozzájuk határozottan egy quatalla rendőrtiszt, majd felemelte és nagy lendülettel a falhoz nyomta az alvezért, akinek hamarosan bilincs kattant a csuklóján.

– Quittan ezredes vagyok, a Quatallinosi Terror Elhárítási Központ parancsnoka! Thanotur! Az államunk és a galaxis nevében letartóztatlak!

– Quatallinos, amely a csillagrendszerünk kuplerája? Ne nevettess! Mit árthattok nekünk? – röhögött fel gúnyosan a gazember. – A Zardustaxe lazán végez veletek, mint ennek a kurvának a bolygójával!

A felháborodott Quittan keményen megragadta az öntelt alvezér grabancát.

– Hallgass, te rohadék! Elegünk van belőletek! Háborúztok a békés városunkban, a galaxisunk egyik hercegnőjére vadásztok,

és megtámadjátok a távolról jött vendégeinket? Most végetek lesz!

– Soha nem lesz végünk! Mi végzünk veletek!

Quittan szorítása fokozódott, és kissé elemelte Thanoturt a földtől.

– Kussolj! Egyetértésben a galaxisunk többi népével elhatároztuk, hogy végleg rendet teremtünk a megszállás után. Eltüntetjük azt a szemetet, amit a Zardustaxe és a többi klán jelent – mondta szikrázó szemmel, és nem engedte szóhoz jutni a maffiózót. – Most vigyétek innen, és neveljétek meg ezt a szemtelen férget!

Erre két közrendőr megragadta a karját, és a tér szélén álló rabszállító felé tuszkolták a foglyukat. Thanotur csak egyszer káromkodta el magát, de azonnal elhallgatott, amikor lecsaptak rá a gumibotok.

Alavé könnyes szemmel borult Prixano vállára…

Huavalla és tigrise lerobogott a lépcsőn, miközben a lány előrántotta a kardját. Ókét kissé leszakadva követte Bobbar.

A félhomályos, szűk alagsori folyosón álldogáló maffiaharcosoknak esélyük sem volt elővenni a fegyverüket, mert amikor eléjük ért a lány, Chakkara felmordult, és egyetlen hatalmas ugrással rájuk vetette magát. A hatalmas tigris nem végzett a gonosztevőkkel, de a félelemtől és a fájdalomtól

hangosan jajgatva fetrengtek a padlón, mert az ifjú hercegnő testőrcicája rájuk telepedett a mázsás testével, és lezavart pár hatalmas pofont kieresztett karmú mancsával.

Huavalla elszántan követte a volt parancsnokát, aki kivont karddal várta a folyosó végén.

– Te rohadt kurva! Miattatok szertefoszlott az életem álma! Legalább megölhetlek téged!

– Khottorao, látod, mi van a kezemben? Mindjárt a gonosz szívedbe szúrom a kardomat, te mocskos állat!

A félhomályban felszikráztak a kardok. A pengeváltások egyre szaporábban követték egymást. A higgadt elszántsággal vívó lány látszott felülkerekedni az ellenfelén, mert sikerült megsebeznie Khottorao egyik lábát, aztán a bal karját.

Ekkor baljós fordulat következett be a párbajban, mert váratlanul a markolatára csúszott Huavalla kardjának keresztvasa, ami megsebezte a lány– hosszú ujjait, és kénytelen volt a föld felé szegezni a használhatatlanná vált fegyverét.

– Most véged van, te kurva! – üvöltötte kárörvendően Khottorao, és sújtásra emelte kardját.

Bobbar csillogó pengéje megvillant, és félreütötte a gazember fegyverét.

– Tévedsz, te rohadék! Neked lesz véged!

Az egykori shirottanawa parancsnok nem bírta védeni az ádáz rohamokat, és a folyosó legvégén lévő lépcsősor felé hátrált. Épp az arca előtt blokkolta Huavalla vőlegényének vágását, és

eltérítette a feje fölé, majd ütésre lendítette a bal öklét. Bobbar hiába ugrott hátra, mert a balegyenes eltalálta a fejét. Megtántorodott, hátrált pár lépést.

A gazember felröhögött, majd elindult gyors léptekkel felfelé a lépcsőn.

– Viszlát! Majd később végzek veletek!

Egy tompa puffanás vetett végett Khottorao gúnyos röhögésének, és félájultan legurult a lépcsőn, végül lábuk előtt elterült a földön.

Az elszánt Huavalloron érkezett közéjük, és azonnal bilincs kattant az egykori ezredes hátracsavart csuklóján, akit durván megragadtak a shirottanawa kommandósok, és megkerülve a halkan morgó tigrist, elindultak vele a külvilág felé vezető lépcsősoron.

Az enyhén füstölgő *Négykarú nő sóhaja* előtti hatalmas tér nyüzsgő méhkassá változott. A Zardustaxe letartóztatott embereit a rabomobilok felé terelgették a kiérkező quatalla készenléti rendőrök és katonák, a kiérkező mentőautók orvosai ellátták a *mulatóközi csata* sebesültjeit. Eközben a szórakozóhelyek emberei sem tétlenkedtek: észrevétlenül igyekeztek eltüntetni a nagyszámú ellenséges halott döntő többségét, hogy csökkentsék a küzdelem nagyságát a hatóságok előtt.

Az eddig egymással ellenséges viszonyban álló féltestvérek barátságosan néztek egymásra.

– Köszi, Quattor! Ereztem, hogy segítesz a bajban.

– Ez csak természetes, Quattar. Tudod, tegnap találkoztam az édesanyánkkal, és komolyan elbeszélgettem vele arról, hogy semmi értelme hülyeségeken veszekednünk. Megígértem neki, hogy mostantól fogva jó testvérek leszünk. Rendben, bátyó?

– Hát persze, kedves öcsém! És még egyszer köszönöm!

– Quattar! Nem kell megköszönnöd semmit. Amúgy is segítettem volna, mert a testvérem vagy, és utálom azokat az idegeneket, akik erőszakosan beavatkoznak a saját ügyeinkbe – indokolta segítségét Quattor, majd mosolygós arccal folytatta: – Figyelj, bátyó! Igazából másról szeretnék beszélni veled. Megígérem, hogy a nagy balhé után segítek neked helyrehozni a hajdan szép mulatódat. Ezenkívül javaslom, hogy dobjuk fel egymás éjszakai műsorát.

– Köszi, tesó! És mire gondolsz a revüműsorainkkal kapcsolatban?

– Csak arra gondoltam, hogy péntekenként felléphetne nálunk a négykarú művésznőd, én meg kölcsönadnám a legsikeresebb vámpírlány dívámat a tánckarával együtt. Az a fergeteges show, amit a színpadon produkálnak, biztosan bejön nektek is.

– Szerintem is jó ötlet lenne. És örökre vessünk véget az ellenségeskedésnek!

– Így van, bátyó! Béke és barátság! – mondta barátságosan Quattor, majd a két testvér hosszan kezet rázott egymással.

Ekkor néhány díszes egyenruhát viselő tekintélyes quatalla tiszt, és a rendkívül ideges Warrington ezredes lépett a vegyes társasághoz.

– A rohadt életbe! Megsérült valaki?

– Uram, nem kell aggódnia! – nyugtatta meg a parancsnokát Vad Okosvér. – Nincsenek veszteségeink, és a barátaink segítségével legyőztük a Zardustaxe klán harcosait.

Richard nagyot sóhajtott megkönnyebbülésében.

– Istenem, mennyire aggódtam maguk miatt! Tudják, számomra az életük a legfontosabb, a többi nem számít!

A Quatallinos belügyminisztere és a város rendőrfőnöke szúrósan meredt a faarcúvá vált mulatótulajdonosokra.

– Nézzék, uraim! Jól tudhatják, kik vagyunk! A bolygónk elnökével egyetértésben beszélnünk kell magukkal.

– Miniszter úr! Természetesen ismerjük már magukat. Önök többször is beidéztek minket, de sikerrel tisztáztuk magunkat a vádak alól. A nyomozóik is rájöttek arra, hogy mi csak szórakoztatjuk az embereket! – mondta kimérten Quattar.

– Várjon! – szakította félbe az egyik tulaj szabadkozását Quatollor, a belügyminiszter. – Egészen másról van szó! Ugyanis hálával és köszönettel tartozunk, hogy segítettek leszámolni a bolygónkra beáramló galaktikus bűnözőkkel, de ne várjanak állami kitüntetést!

Quattor megkönnyebbülten felnevetett.

– Uram! Nem is vártunk, de...

– Még nem fejeztük be! – szakította félbe a rendőrfőnök. – Hálából elnézzük az illegális fegyvertartást, a jogellenes kereskedelmet és a bűnszövetkezet fenntartását, mert sokat segítettek az államunknak és a galaxisunk vendégeinek. Tudják, csak egy valamit nem értünk…

– Köszönjük, tábornok úr! De mire gondol?

– A shirottanawa szövetségeseink és a vendégeink segítségével sikerült elfogniuk a főkolomposokat, mi meg letartóztattunk mintegy hetven Zardustaxe-harcost. Az összecsapás hevességéből ítélve kevésnek tűnik az a tucatnyi halott, amit vesztettek.

– Na de uram! Higgye el, csak ennyien voltak! És ez nem is csata, hanem egy kisebb csetepaté volt!

Erre még az *Andromeda szívében!* jelen lévő személyzete is igenlően bólogatni kezdett. Ez a jelenet somolygásra késztette a quatalla belügyminisztert, a rendőrfőnököt, sőt Warrington ezredest is.

– Rendben! De most ne foglalkozzunk ezzel, és még egyszer köszönjük! Viszont sürgősen tárgyalnunk kell az intergalaktikus vendégeinkkel!

– Uraim! Lenne egy javaslatom! – szólt közbe bátran Quattor. – Ezek a gazemberek megkímélték a szerény presszómat. Ezért szeretném meginvitálni népünk nagyhatalmú vezetőit és a

galaktikánk tisztelt vendégeit, hogy nálam folytathassák a tárgyalásaikat. Biztosíthatom önöket, hogy semmiben sem szenvednek hiányt. Nos, uraim?

Quattor meghívásra igenlően bólintott a belügyminiszter, aztán a társaság lassan elindult a *Kecses Lánnyak* felé.

A Quatallinoson élő vámpírok éjszakai lokálja lenyűgözte a belépő embereket. A falakat borító vörös drapéria, a vérpiros abroszok, a fogakkal díszített ivóedények, a körülöttük sürgölődő szívélyes pincérlányok túl szűk, szinte mindent megmutató bőr miniruhája és méretes szemfoga nyilvánvalóvá tette, hogy többségük egy teljesen szokatlan világba csöppent ezen a bolygón.

A Quarrionról származók azonban másképp vélekedtek, mert otthon érezték magukat. Vad Okosvér természetesen a figyelem középpontjába került, mivel a Quatallinoson élő, vérszomjjal rendelkező harcias törzsvendégek most találkoztak először egy szomszéd galaxisból érkezett, valódi vámpírszokásokkal rendelkező férfival.

Azonnal körbevették a kéj fogakkal rendelkező őrnagyot és óriásira nőtt barátnőjét, akik néhány

barátságos szó után mosolyogva kimentették magukat, majd követték a többieket a különterembe.

Furcsa, kétkedő pillantások szálltak Shonnar Sápadtvér felé, ő pedig teli szájjal vigyorgott a vendéglátókra. Chissilla ingerülten oldalba bökte a párját.

– Shonni, viselkedjél! Ne villogtasd a csenevész agyaraidat, és ne bámuld a kéj fogú pincérlányokat, különben komolyan megharagszom rád! Világos?

Ezután Shonnar nem vette le a tekintetét a barátnőjére)!.

A törzsvendégek csak barátságosan biccentettek Bobbar felé, és észre sem vették, hogy a férfi vámpír ősökkel rendelkezik. A vigyor lefagyott az arcáról. Huavalla, amikor meglátta a vőlegénye bús és elkeseredett képét, először nyugtatóan simogatni kezdte kedvese karját, majd néhányszor gyengéden megharapta a nyakát. Ez tetszett a helyi vámpíroknak, mert a jelenlévők egy része elismerően füttyentett a harapdálások láttán. Bobbar arcán újra halvány mosoly suhant át.

Rögtönzött revüműsor kezdődött a színpadon, hogy szórakoztassák a tisztelt vendégeket. Megdöbbentő látványt nyújtott, amikor először a pódiumra invitálta a népszerű vámpírdíva a négykarú énekesnőt.

Az egyik oldalon nyitott különteremből tökéletesen látszott az előadás, de a halkan átszűrődő zene nem zavarta a tárgyalást. Pillanatokon belül a rengeteg ital és a több tálcányi extraszendvics mellé vörös színű, a *vámpírok kedvenc öntete* fantázianevet viselő mártást tettek az asztalra a kedvesen mosolygó pincérlányok.

Mintegy húszpercnyi falatozás és a pohárköszöntők elhangzása után a belügyminiszter figyelmeztetően felköhintett, majd komoly tekintettel nézett a jelenlévőkre.

– Hölgyeim és uraim! Fordítsuk komolyra a szót! A Zardustaxe és csatlósaik gyakorlatilag hülyére vették a galaxisunk népeit és a távolról érkezett vendégeinket. A gonosz terveikkel kapcsolatban átverték tucatnyi civilizáció hírszerzését és hadseregét…

– Így van! – vette át a szót Huavalloron. – Miután Khottoraót lebuktatta a húgom, az áruló ezredes segítségül hívta a Zardustaxét, akik határozott cselekvésre szánták el magukat. Ahogyan a belügyminiszter úr az imént említette, az űrflottánk felderítését is sikerült becsapniuk, mert a C/17 helyzetjelzőjét átszerelték egy távolodó szemétszállító űrhajóra, és a renegát űrnaszád Thanoturékkal kiegészülve a Quatallinoson várta az *Androméda szívében!*– t.

– Ezt nem értem! Mi volt a bajuk velünk? – kérdezte meglepetten Warrington. – Talán az, hogy velünk tartott Shiroallaé hercegnő?

– Nézze, ezredes úr! Erre magyarázatul szolgál a galaxisunk politikai helyzete. Miután a quarran hódítók örökre eltakarodtak innen, képtelenek voltunk megszilárdítani a rendet csillagrendszerünkben. Tudniuk kell, hogy a fejlettségtől függetlenül a civilizációk kölcsönös elfogadása és barátsága

jellemzi a galaxisunkat. Ezt próbálták meglovagolni a klánokba tömörült bűnözők.

– Ez érthető. Mindenhol barátsággal, kedvesen fogadtak minket, csak a goallahák bolygóján kellett harcolnunk a pszichopata vallási fanatikusok ellen. Ezt meg kellett tennünk a békében élő lakosság biztonsága érdekében. De még mindig nem értem, hogy mit vétett az *Androméda szívében!* a maffiaklánoknak?

– Warrington ezredes úr! Ez igen könnyen megmagyarázható – vette vissza a szót Huavalloron. – Úgy szerettek volna nyomást gyakorolni a legjelentősebb föderációra, a Shirottanawára, hogy elrabolják királyunk unokahúgát, a húgocskámat. Másrészt mocskos céljaik érdekében mindenáron szerették volna megkaparintani az *Androméda szívében!-t.*

– Az istenit! Most már világos! Ezek a rohadékok velünk akarták megzsarolni a galaxisukat.

– Pontosabban az eszement bűnözők azt tegezték, hogy az egzotikusnak számító hölgyeik egy részét busás pénzért eladják kéjnőnek. A többiek meg a saját bordélyházukba kerültek volna, hogy hirdessék a kivívott hatalmukat, amivel nyomást gyakorolhatnának ránk. Azt is tervbe vették, hogy kivégzik személyzet és a mulató férfitagjait. Szerencsénkre sikeresen meghiúsítottuk a gonosz elképzelésüket…

– Félelmetes! Ezt tényleg bekiabálták a beosztottjaimnak! Vajon mi indokolja az eszement döntésüket?

– Fim. Erről annyit mondhatok, hogy az *Andromeda szívében!* legendássá vált a csillagrendszerünkben, mert a béke, barátság és szerelem szomszéd galaxisból érkező küldöttét látják benne az emberek – mondta a belügyminiszter komoly arccal, de lassan mosolygóssá váló tekintettel nézett a vegyes párokra. – Gyönyörűséggel tölt el, ha magukra nézhetek. Hála istennek meghiúsult a tervük, ami félelmet és rettegést váltott volna ki a galaxisunkban, és végérvényessé tehette volna a klánok hatalmát…

– Így van! Mindezt megelégeltük, és határozott lépésre szántuk el magunkat – folytatta Huavalloron. – Amikor megtudtuk, hogy itt van a közelben a C/17, akkor azonnal idesiettem az elitharcosaimmal, mert tisztában voltam vele, hogy utoljára a Quatallinost látogatják meg. Minden eshetőségre készen a kedvenc törzshelyükön vártam magukat, hogy megvédjem a kishúgomat és az *Androméda szívében!* személyzetét.

– Igen, a rohadt életbe! Mi is felkészültünk a Zardustaxe látogatására, de megint átvertek minket! – tette hozzá dühösen Quatollor. – A szemeteknek hihetetlen módon sikerült lefizetniük a kerületi rendőrséget, így szabályos magánháborút kezdeményezhettek maguk ellen!

A belügyminiszter az őszinte szavak után hálásan nézett a tulajdonosokra.

– Nos! Nem hivatalosan még egyszer tolmácsolnám a kormányunk háláját. Őszintén remélem, hogy ez mindig

titokban marad.

– Uram! Bennünk megbízhat! Ahogy említettük, mi főképpen szórakoztatni szeretnénk az embereket, és az teljesen természetes, hogy megvédjük a mulatónk és civilizációnk vendégeit! – mondta meggyőzően Quattar, mire köszönettel nézett rá a mellette ülő Mittarani.

– Látom, kiválóan szót értünk egymással, uraim! – mondta bólogatva a belügyminiszter, majd végignézett az asztaltársaságon. – Azt is el kell mondanom, hogy mindenkit letartóztattunk a kerületi kapitányságon és az is biztos, hogy ezért további fejek fognak hullani! Nem tűrhetjük el ezt a szégyent!

– Így van! Mi meg rendet teremtünk a Shirottanawa Űrflottában! Ebből elég volt! Végleg leszámolunk az egyre szemtelenebb klánokkal! – mondta elszántan Huavalloron, majd tekintete megállapodott Warringtonon. – Ezredes úr! Segítségüket szeretném kérni!

– Hallgatom, herceg! Mindenben segítünk a szövetségeseinknek és a barátainknak.

– Köszönöm, parancsnok úr! A Shirottanawa Föderáció nevében kérném önöket erre. Azt már megbeszéltük, hogy a húgocskám a kedvese miatt önökkel tart a galaxisukba. Így nem érheti bántódás, amíg fel nem számoljuk a maffiát. Erről jut eszembe. Teljes mértékben megbízom a vőlegényében.

– Köszi, tesó! Bennem tökéletesen megbízhatsz. Biztosan boldog élet vár ránk a húgoddal.

– Tudom, Bobbar! Huavi elmondta, hogy mit jelentesz számára, és én is tudom, milyen bátran keltél a védelmére. Ezennel a Shirrao család nevében áldásomat adom a párkapcsolatotokra, és sok boldogságot kívánok nektek!

A felhangzó lelkes taps után egy röpke csókot váltott Huavalla és Bobbar.

– De most térjünk vissza a galaxisunk népei kérésére! – folytatta tovább a shirottanawa nagyherceg fia. – Szóval arra kérnénk önöket, hogy három jelenleg veszélyben lévő, egykori kéjnő magukkal tarthasson a galaktikájukba, mert írásban és videofelvételen tanúskodtak a Zardustaxe ellen.

– Tökéletesen megértem. Minden további nélkül nyugodtan velünk tarthatnak.

– Hálásan köszönjük. De lenne még egy kérésünk. Kihúznánk a szőnyeget a Zardustaxe és a többi klán alól, ha magukkal vinnék Khottoraót és Thanoturt. A Legfőbb Shirottanawa Katonai Bíróság a bebizonyított vádak alapján tényleges életfogytiglanra ítélte az egyenruhájára szégyent hozó egykori ezredest és a maffia alvezérét. Ha az önök galaxisában töltenék a jól megérdemelt büntetésüket, akkor elejét vennénk a szabadítási és a túszejtési akcióiknak;

Richard enyhén elmosolyodott és beleegyezőn bólintott.

– Az Admiralitásunknak és a Galaktikus Tanácsunknak szerintem nem lesz ellenvetése. Tudniuk kell, a Wetteren multikulturális börtönbolygó évtizedek óta várja az ilyen gazembereket. Mivel a külső hőmérséklet mínusz harminc fok, az elítéltek maguktól végzik a kényszermunkájukat a külszíni bányában.

– Köszönjük! Szerintem tökéletes helyre kerülnek a rohadékok – hálálkodott Quatollor. – Délután átadjuk a rabokat. Addigra minden részletet könyörtelenül kiszed belőlük a profi kihallgató tisztünk, ami véglegesíti a Shirottanawa és a Quatallinosi Katonai Ügyészség döntését – vázolta az elítéltek további sorsát, majd sejtelmesen nézett Alavéra.

A lány közelről nézett Prixano szemébe, aki meglepetten füttyentett egyet.

– Nem gondolod? Alavarana nagynénéd vallatótiszt, aki ellen nincs ellenszer, mert mentális fájdalommal bünteti a legcsekélyebb ellenállást? Brutális!

– John! Most mi bajod van? Ilyen a fajtánk és kész!

Erre Prixano finoman satuba fogta Alavé fejét, és kérlelően nézett rá.

– Nyugi, John, ládák! Soha nem tudnék fájdalmat okozni neked, mert tudom, hogy a múltad ellenére őszinteség jellemez, és mit érzel irántam…

Prixano egy határozott csókot nyomott a lány szájára, aki nem ellenkezett. Ez ösztönösen gyengédségre ihlette a többi

párt is, ami megszakította a komoly tárgyalást. Önkéntelenül összecsapódtak a tenyerek, majd a többi jelenlévő a magasba emelte a poharát.

– Látják, ezért vált legendává az *Androméda szívében!*

– Ezzel egyetértek! Teljesítettük a küldetésünket! – válaszolta elégedetten Warrington a helyi belügyminiszternek, szintén egy kristálypohárral a kezében.

A vámpírmulatóban tartott intergalaktikus diplomáciai megbeszélés hamarosan átváltozott egy laza, baráti fogadássá.

A vége felé Quattar jókedvűen nézett fel a felemelkedő Mittaranira, aztán Vad Okosvérre.

– Uram! Kérem, ne értsen félre, de örömmel tölt el, hogy megismerhettem a gyönyörű kis barátnőjét. Mivel magát választotta az ifjú hölgy, szeretnék sok boldogságot kívánni maguknak és megköszönni, hogy a mulatómat választották!

– Mi köszönjük, uram! Szerencsére ön szívélyes és segítőkész házigazdánk volt a Quatallinoson – válaszolta mosolyogva Vad Okosvér.

– Nem kell megköszönniük semmit. Örömmel tölt el, hogy vendégül láthattam a galaxisunk kedves látogatóit és teljesen természetes, hogy az öcsémmel megvédtük magukat a rohadék Zardustaxe ellen. – A szórakozóhely tulajdonosa nagyot sóhajtott, aztán kérlelő hangon folytatta tovább: – Nagyon remélem, hogy ha legközelebb meglátogatják csillagrendszerünket, akkor újra eljönnek hozzám.

Természetesen valamennyien az én vendégeim lesznek, és közösen átmulatunk egy hosszú hétvégét.

– Aranyos vagy, Quattar! Megígérhetem, hogy hamarosan visszajövünk hozzátok! Addig is minden jót kívánok neked! – köszönt el a lány.

– Én meg jó utat kívánok! És várlak titeket – búcsúzott révetegen a tulajdonos, majd gyengéden megcsókolta Mittarani kézfejét.

A vegyes társaság tagjai már elbúcsúztak egymástól, amikor egy fehérköpenyes férfi lépett a különterembe és egyenesen Warringtonhoz sietett.

– Üdvözlöm, ezredes úr! Tudomásom szerint dr. Huttoran Lavaro az önök személyzetéhez tartozik. Sajnos elég rossz hírekkel tudok szolgálni.

– Na, ne mondja! Mi történt vele?

– Uram, egy elképesztő baleset áldozata lett a beosztottja.

– Úristen! Életben van? – kérdezte ijedten az ezredes.

– Nyugodjon meg, életben van az egykori orvosuk. Stabilizáltuk az állapotát, méregtelenítettük a szervezetét, és most kómában fekszik a mulató előtt parkoló mentőautóban. Sajnos úgy néz ki, hogy ha magához tér, akkor pszichiátriai segítségre lesz szüksége, mert majdnem a halálát okozták a perverz vágyai.

– Úgy látszik, nem bírt a tüskésbőrű kéjnőivel – mondta Victor unott arccal.

– Kérem, ne szóljon közbe! Sokkal durvább a történet!

– Jól ismerjük Lavarót, de soha nem gondoltam volna, hogy ekkora bajba sodorják vágyai. Hallgatom! – mondta elhűlten Warrington.

– Rövid leszek – kezdte komoly arccal a quatalla orvos. – A bárpultos vallomása szerint, amikor Huttoran belépett a *Szikrázó Démonná Gyötrő Kéjbe,* akkor hozzáugrott a múltkori partnernője, és erotikusán hozzádörgölte a gyakorlatilag meztelen felsőteste tüskéit. A volt doktoruk lerázta a lányt, majd a bárpultnál rendelt egy italt magának, és sokáig elbeszélgetett a pultossal, aki először nem egyezett bele a kívánsága teljesítésébe, de Huttoran hosszas győzködése után egy pincérlány felkísérte az emeleti szintre, ahol teljesült az életveszélyes óhaja.

– Ezt rossz hallgatni…

– Ezzel egyetértek, uram. Folytatnám. A bordélyház egyik szobájában két pollaxa kéjnő várta Huttorant, Tudniuk kell a pollaxa hölgyek arról hírhedtek, hogy tucatnyi tűhegyes fullánkban végződő csápocska tekereg az oldalukon. Ezeket a kéj fullánkokat a partnerükbe mélyesztik az aktus közben, amikkel nemcsak vágyfokozó anyagot, hanem veszélyes idegmérget is juttatnak a férfi szervezetébe. A doktor úrnak elmagyarázták, hogy a túl sok méreganyag miatt egyszerre két pollaxa hölgy életveszélyes lehet, de ez abszolút nem érdekelte.

Meglepett morajlás futott végig a termen.

– Ennek elment a maradék esze! Mi történt ezután?

– Amikor Huttoran egy kéjes hördülés után elvesztette az eszméletét, az ijedt lányok kihívták a mentőket, akik a városi kórház intenzív osztályára szállították a hajdanvolt orvosukat, ahol a gyors beavatkozásnak köszönhetően megmentették az életét. Hozzátenném, hogy a Nemzeti Nyomozó Iroda ügynökei kihallgatták a bordélyház személyzetét. A tulajdonos természetesen nem tud semmiről. A pollaxa kéjhölgyek arra hivatkoztak, hogy csak a munkájukat végezték, és azt szerették volna, hogy a kuncsaftjuk minél jobban érezze magát. A bárpincér a végén bevallotta, hogy a rendszeres vendégük ötszörös árat kínált a két lányért. Erre az ajánlatra nem tudott nemet mondani, és teljesítette a távolról érkezett kliens veszélyes kívánságát.

– Elképesztő! Huttoran tényleg elmebeteg! Ráadásul hazafelé nem lesz fedélzeti orvosunk.

– Sajnos igaza van a volt doktorukkal kapcsolatban, mert ő egy önveszélyes pszichés beteg, aki gyógykezelésre szorul. A továbbiakban tényleg nem folytathatja az orvosi praxisát – közölte szomorúan bólogatva, majd hirtelen barátságos mosollyal nézett az *Andromeda szívében!* parancsnokára. – Ezredes úr! Egy cseppet se aggódjon a betöltetlen hajóorvosi pozíció miatt!

– Nocsak! Mire gondol?

– Tisztelt parancsnok úr! Engedje meg, hogy bemutatkozzam: doktor Quallor Thamman, általános orvos és lélekgyógyász

vagyok. Mivel bajba kerültek Huttoran miatt, a kórházban beszéltem a megértő főnökeimmel, aztán az elnök úr is az áldását adta a döntésünkre.

– Pontosan értem, miről beszél, doktor úr! És előre is hálával tartozunk magának.

– Uram, nem kell hálálkodnia! Szívesen magukkal tartok, mert segíteni szeretnék, és hajt a kíváncsiság.

– Örömmel üdvözöljük a fedélzeten, Quallor! – köszöntötte Warrington a személyzet legújabb andromédabeli tagját, áld boldogan kezet rázott mindenkivel. Persze valamennyien örültek a szimpatikus quatalla orvosnak.

Végül kora délelőtt szállt fel az űrhajó személyzete a rájuk váró kormányzati buszra, majd nyomukban egy mentőautóval és egy frissen érkezett rab szállítóval elindultak az űrrepülőtér felé.

Miután a főkormányzó meglátogatta őket és átadta a quatalla nép ajándékait, felszállt az *Andromeda szívében!* A Quatalla Naprendszer határáig kísérte a Shirottanawa Ürflotta két űrnaszádja, ahol működésbe léptek az intergalaktikus hiperhatóművek, és megkezdte három hónapos útját a Galaktika felé.

HAZATÉRÉS: AZ EXPEDÍCIÓ BETELJESÜLÉSE

– Sicc, cica! – mormogta álomittas hangon Bobbar, miután letette lábát az ágyról, és a padlón szunyókáló hatalmas tigrisre lépett, aki talpának érintésére azonnal halk dorombolásba kezdett, feltápászkodott, és bökdösni kezdte az orrával. – Jó reggelt, Huavallám! Chakkarád a szokásához híven már megint nem hagy békén!

– Jó reggelt! Ne értetlenkedj már, Bobbarim! Te is Chakkara gazdija vagy, és arra kér, hogy vidd el az alomszobájába.

– Foltikám! Azzal tisztában vagyok, hogy az életem cicájának házicicája lett a tigrisidomár jóvoltából. Csak annyi a bajom, hogy nem tudtam aludni az éjjel – felelte álmos hangon Bobbar, miközben vakargatta kérlelő szemű háziállatuk füle tövét. – De ne aggódj, szívem! Gyorsan összeszedem magam és elindulunk a szokásos egészségügyi sétánkra, aztán elmegyünk a kantinba, és bedobunk egy könnyed reggelit, ami egy adag sajtos omlettből és tíz kiló tigrisvitaminnal dúsított nyershúsból áh…

– Bobbari, várj egy kicsit! – búgta halkan Huavalla, aztán az ágyra térdelt, és vágytól parázsló szemmel felé nyújtotta a kezét. – Kérlek, ölelj most át!

A férfi azonnal a karjába kapta kedvesét. Huavalla a vállába kapaszkodott, néhány pillanatra lehunyta a szemét, és hosszú

ujjai Bobbar széles hátába mélyedtek. Enyhén remegő ajka egy hosszú pillanatig a vőlegénye szájára tapadt, miután vágytól izzó, sötéten aranyló pillantásokkal nézett rá.

– Türelmes kedvesem! Ma éjjel elhagyjuk az Andromédagalaxist.

– Jól tudom, én kis tigriském. Hosszú heteken át vártuk ezt a pillanatot.

– Így van – suttogta Huavalla, aranyló szikrákkal a szemében. – Éjféltől új élet vár ránk. És hálás vagyok neked, én Bobbarim!

– Most is kedvesen doromboló szívem, nem kell hálálkodnod. Persze, hogy mostantól fogva egy hosszú, boldog, teljes élet vár ránk. Eddig sem unatkoztunk, pedig nagyjából betartottuk a szerződésedet, de az a lényeg, hogy így is a világ legboldogabb párjává váltunk. – Néhány gyengéd harapás után Bobbar őszinte szemmel nézett a menyasszonyára. – Azt viszont szeretném bevallani, hogy amióta először rám mordultál, szebb lett az Univerzum!

Hangtalan nevetés tört ki a lányból, és megremegett a férfi karjában.

– Bobbarim! Én is tartozom egy vallomással. Igazából úgy éreztem belül, hogy a magányom gyilkosa leszel!

A kölcsönös vallomásokat követően szenvedélyes csókban forrt össze az ajkuk. Eközben Chakkara farkával folytonosan ide-oda csapkodott, de türelmesen várta sorsát. Percekkel később Huavalla végigfuttatta kedvese arcán a remegő ujjait.

– Bobbari! Most menjetek gyorsan! – sürgette őket végül a lány. – Aztán gyertek vissza. Majd együtt megyünk a kantinba, rendben?

A férfi szélesen mosolyogva tápászkodott fel az ágyról.

– Rendben, persze! Házicicánk gyorsan széttúr vagy fél tonna homokot, aztán visszajövünk érted.

Bobbar ígéretéhez híven gyorsan összekapta magát, és a hálásan doromboló Chakkarával együtt kilépett a kabinból.

Néhány szorosan összetolt asztalnál ücsörgött a jelentősen kibővült társaság. Miután jóízűen elfogyasztották reggelijüket, kedélyes társalgásba merült a hat vegyes szerelmespár, gyakori nevetés és néhány röpke csók kíséretében. Huavalla az asztaltól félig elfordulva a tigrise hátára tette az egyik kinyújtott lábát, aki halk, elégedett dorombolással vette tudomásul imádott gazdija érintését. Csak az egyik újonnan érkezett hölgy hiányzott a társaságból.

– John! Alavéd?

– Mi lenne vele? Segít megszüntetni azt az idegesítő zajforrást, amit a zenészeink jelentenek az űrhajón. Azt már tudjátok, hogy eredetileg zenetanárnő a lelkem.

A komolykodó válaszra többen felnevettek és megcsóválták fejüket.

– Persze, persze, John! Ne haragudj, de amit Alavé művel, az nem oktatás, hanem brutális kiképzés. Az agresszív üvöltésétől zengedezik a színházterem környéke.

– Komolyan nem értelek titeket! Ezt megérdemlik, nem? Ti is tudjátok, hogy az *Andromeda szívében!* önjelölt zenészei megérdemlik sorsukat. Fogjátok már fel, ezzel véget érnek szenvedéseink.

– Ez teljesen igaz! Szerencsére már nem kell elmennem a próbájukra – mondta megkönnyebbülten Khatti, majd hangosan felvihogott, amire Victor csitítóan megpaskolta a karját.

Sápadtvér ujjával finoman végigsimította a barátnője gyönyörű arcát, akinek erősebben felszikráztak a lila bőrén lévő apró ezüstös pettyecskék.

– Kis szívem, annak idején én is játszottam volna ebben a zenekarban…

Chissilla azonnal elhalványult, és jeges tekintettel meredt a választottjára.

– Shonnar! Most miért bosszantasz? Nem hiszem, hogy akkor szóba állnék veled, ha…

– Hamvas kincsem! Kérlek, ne kapkodd el a véleményedet! Ehhez a dalocskámhoz mit szólsz? Most írtam neked. Szóval? – kérdezte Shonnar reménykedő tekintettel, majd magához húzta a lányt, és egy édes, halk dallamot dúdolt a fülébe.

A végén újra felparázslottak Chissilla bájpettyecskéi, és igéző szemmel nézett a párjára.

– Shonni! Elnézést kérek, ez tényleg nagyon szép! – rebegte halkan, és beletúrt igazi választottja hajába. – Tegnap kérdeztél tőlem valamit. Sokat gondolkodtam a dolgon…

– Igen? – kérdezett vissza feszülten Shonnar.

– Nyugi! Erre most válaszolnék – felelte szinte suttogva, azután a srác nyaka köré fonta karjait. – Shonnim! Igen!

Szenvedélyes csókkal pecsételték meg a közös elhatározásukat, amin teljesen kiakadtak a többiek, mert hihetetlennek tűnt, hogy az *Andromédа szívében!* leggyönyörűbb nője hozzámegy a bárgyúnak és szerencsétlennek látszó haverjukhoz. A pár másodpercnyi döbbent csöndet hatalmas ováció követte, majd néhány habzówinarrás palack durrant az asztaluknál.

Nemsokára visszatért az izzó szemű Alavé, és részt vett az ifjú jegyespár felköszöntésében. A gratulációk és rengeteg habzówinarra elfogyasztása után érdeklődő tekintetek néztek a szigorúságáról hírhedt zenetanárnőre.

– Egy jó hírem van számotokra! A túlkoros zenészpalántáink az enyhe unszolásomra összekapták magukat, és a második naptól már nem összevissza, hanem tűrhetően játszanak. Többek között megismertettem őket a metronómmal, és felhívtam a figyelmet arra, hogy a színpadra lépés előtt kötelező behangolni a gitárokat. Szóval rákényszerítettem őket az alapvető dolgokra, aztán a többi már ment magától.

Megkönnyebbült nevetés hangzott fel a kantinban.

– Enyhe unszolásodra? Szerény vagy, Alavé! Szerintem nálad szigorúbb zenei kiképzőtisztet lámpással sem lehet találni az egész Univerzumban – poénkodott Bobbar.

– Tudtam, hogy rendkívül tehetséges zenetanárnő vagy, szívem! Ezért csak hálával és köszönettel tartozunk neked, de most gondoljunk valami másra! – terelte el a szót Prixano sejtelmes mosollyal az arcán, aztán két keze közé fogta barátnője fejét, és közvetlen közelről nézett a szemébe.

Alavé hamarosan kissé zavartan sütötte le a szemét, de aztán csillogó szemmel meredt kedvesére.

– Ládák, John! Kérlek, ne hozz zavarba! Majd este folytatjuk a kabinunkban, rendben?

Halk duruzsolás hallatszott az asztalok körül.

– De jó nekik! Nem kell feleslegesen koptami a szájukat! Szavak nélkül is megértik egymást!

A baráti társaság lassan feltápászkodott helyéről. Rövid búcsúzkodás után a hölgyek az uszodába siettek, hogy megtartsák a szokásos táncedzésüket. Természetesen velük tartott az újonnan érkezett Gaella és Alavé, sőt Mary is, aki egyértelműen a néhány évvel ifjabb szívszerelmének köszönhetően fiatalosan kezdett viselkedni.

Jeromos vigyorogva csatlakozott férfitársaihoz, és megvakargatta Chakkara füle tövét, altit Bobbar gondjaira bízott Huavalla.

– Na, gyere, te exobiológusnők asztallábas hőse!

– Igazad van, aranyos lányok megmentője! – helyeselt Prixano. – Jeromos nemcsak a biológiai kutatások, hanem a maffiaellenes harc hőse.

Miután a poénok nyomán végighullámzott a nevetés, Vad Okosvér néhány chipkártyát vett elő zubbonya zsebéből.

– Na! Tudjátok, mik ezek?

– Honnan tudnánk? A rémisztőnek tűnő vigyorodat ismerve biztosan elmondod nekünk.

– Nem fogjátok elhinni! Kedves vendéglátónk, Quattar ajándéka, és a quatallák nemzeti sportjának néhány izgalmas döntője látható rajtuk.

Bobbar fölényesen felnevetett, azután ő is elővett egy chipkártyát a zsebéből.

– Ha-ha! Ezt nézzétek, srácok! Huavalloron bátyus személyes meglepetése, amin a Shirottanawa Felső Liga mostani szezonjának legemlékezetesebb bajnoki meccsei láthatóak. A nemzeti sportjuk kísértetiesen emlékeztet a mi űrfocinkra, csak jóval extrémebb!

– Rendben! Irány a központi társalgó! A csajok nélkül sem fogunk unatkozni. Előttünk a délután!

– És vigyünk magunkkal egy rakás piát!

– Istenem! Olyan klisések vagytok, srácok! Állandóan a csajokon, a focin és a pián jár az eszetek!

– Maradj már magadnak, Victor! Khattin, a biarrán és az űrfocin kívül mire gondolsz?

– Ha azt mondom, hogy a tudományos kutatásokra, elhiszitek?

A jókedvű férfitársaság egy hatalmas üveg erősített quarri likőrrel és a készletfogyatkozás miatt két karton quatalla shassalarral felszerelkezve a központi társalgó felé vette az irányt.

A sportélményekben gazdagabb srácok csak késő délután tértek vissza, hogy együtt vacsorázzanak szívük hölgyeivel. Bobbar előtte tett egy kis kitérőt Chakkara kedvéért, aki a kezét kezdte bökdösni az orrával. A kantinba érve a tigris szokásához híven a konyha bejáratához loholt, mert jól tudta, hogy az ajtó melletti hatalmas táljában várja a *Nincs morgás, csak dorombolás* márkájú tigrisvitamin– pürével tálalt, szaftos csontokból és húsdarabokból álló vacsorája.

Hamar félbeszakadt az andromédabeli meccsek szakértői kommentálása, mert megérkeztek a kissé fáradnak, de elégedettnek látszó csajok.

– Na végre, itt vannak a táncoslábú hölgyeink! Meséljetek! Hogyan sikerült a próba?

– Ne sértegess! – morogta Huavalla, a tánckar koreográfusa. – Persze, hogy jól sikerült! Majd meglátjátok két hét múlva, amikor bemutatjuk az új, látványos showműsorunkat.

– Pompás! Mi pedig ott leszünk az első sorokban az új Andromeda-shown, gyönyörű szíveim! Tudjátok, hogy imádjuk minden egyes mozdulatotokat!

– Pláne, ha egyszerre remegtetitek a csípőiteket!

A lányoknak válaszolni sem volt idejük, mert mindenki magához húzta kedvesét.

Váratlanul egy aggódó hang hallatszott a háttérből:

– És Willanar mester? Mit szólt hozzátok? Hiszen többen lettetek.

– Semmit.

– Hogyhogy semmit? – hallatszott a döbbent kérdés.

– Jaj! Ne féltékenykedjetek már megint! A költőfejedelmünk észre sem vett minket, mert igazi múzsát választott Haora személyében, aldt magához szorít a medence partjánál, és a külvilágot feledve fülébe duruzsolja a verseit. Ja, igen! Haora volt az egyik kéjnő, aki…

– Ezt jó hallani! Szerintünk nem a múlt számít, mert az a lényeg az egészben, hogy hivatásos múzsa lett belőle. Ráadásul Willanar új verseskötete így méltán számíthat sikerre a Galaktikánkban.

– Így is van – Úgy hallottuk, hogy *Az Andromeda-galaxis hölgyeinek himnikus dicsérete, tizenhárom versciklusban* címet adta az új könyvének.

Néhány perc múlva az új kantinoslány egy nagy tál gőzölgő ételt tett le eléjük.

– Mi ez? Olyan finom az illata! – kérdezte Huavalla, és egy pillanatra megremegett az orrcimpája.

– Mi lenne? – vonta meg a vállát Claire. – Pacalpörkölt.

– Ez kizárt dolog! – csattant fel az érzékeny szaglásáról ismert shirottanawa hercegnő. – Remélem, Bobbarim nem fog megsértődni, de rendkívül büdös és ehetetlen a pacal! Ugye, Khatti?

– Méghogy büdös? Várjál, Huavi! – szakította félbe Claire, és az asztalra vágta a konyharuháját. – A barátodhoz hasonlóan az én felmenőim is a Földről származnak, de az ősi recept szerint főzöm a pacalpörköltet. És nagyon idegesít, hogy miután más civilizációk is megismerték és megszerették az ételünket, önkényesen megváltoztatták az eredeti receptet. Könyörgöm, amikor kész a pörkölt, akkor nem tesznek bele ecetet és porcukrot. Ezt a hülyeséget!

– Most miről beszélsz, szakácsok gyöngye? – kérdezte ingerülten Bobbar. – Mi bajod van az ecettel? Nagyapámmal így főztük a pacalt, tehát ez a klasszikus recept!

– Uram, ön téved! Arra kérném, hogy ha hazaérkezünk Hiadropoulba, akkor menjen el a Városi Könyvtárba, és keresse fel az *Ősz Foki* szekción belül a *Régi Étkezési Hagyományok* termet. Pillanatokon belül meggyőződhet az igazamról. Ennyi. És most tálalhatok?

Hamarosan mindenki elhallgatott, mert jóízűen kanalazni kezdték az eredeti recept szerint készült pacalpörköltet.

Miután jóllakottan hátradőltek a székükön és ittak pár korty sört vagy biarrát, az elégedettnek látszó fegyvermester csatlakozott hozzájuk.

– Kedves hölgyeim! Kívánságukra átalakítottam a szolgálati fegyverüket, Warrington ezredes engedélyével. Az Andromédagalaxis halálos ékszereit hoztam létre, mert a gyöngyház berakásnak és az ezüstös alapon személyre szabott rózsaszínű díszítésnek köszönhetően művészi alkotásnak tekinthetőek. Remélem, elégedettek lesznek az eredménnyel.

A lányok hálás szível mondtak köszönetét lelkes fegyverszépítő művészüknek.

A tehetséges mester mosolyogva nézett Gael– lára, azután komolyabb pillantást vetett Alavére.

– Kislány! Szebbé tettem a te standard szolgálati lőfegyveredet is. Ugyanis aranyszínűre festettem és a gyöngyberakásos markolatára véstem a monogramodat.

– Köszönöm, uram! Remélem, soha nem fogom használni!

– Shoatta kisasszony! – folytatta bizonytalanul. – Elnézést, csak megtisztítottam a maga nyílpuskáját, de nagyon óvatos voltam. Remélem, nincs ellene kifogása.

– Őszintén, utálom, ha idegenek piszkálják a fegyvereimet, de magának elnézem. Azért köszönöm – hangzott a hideg válasz.

– Kedves hölgyeim! Holnap reggel nyolctól várom magukat a fegyvertárban, és megnézhetik az ékszernek is beillő lézerpisztolyaikat.

Mintegy két óra múlva a hangosbemondó felrecsegett a kantin ajtaja felett:

– *Hölgyeim és uraim! – hallották* Warrington elégedett hangját. – *Örömmel értesítem azAndroméda szívében! személyzetét, hogy sikerrel teljesítettük a küldetésünket! Tízperc múlva elhagyjuk azAndroméda-galaxist. Mindenkinek kellemes utat kívánok!*

Huavalla egész testében megremegett, és arany– tűzben lángoló szemmel görcsösen megragadta Bobbar kezét, aki néhány pillanatig megigézve nézte menyasszonyát, majd igenlően bólintott. Nem kellettek szavak, és megszűnt a külvilág. Heves csókok és gyengéd harapások közepette kiviharzottak a kantinból, miközben megkönnyebbült, halk duruzsolás és összekoccanó poharak csilingelése hallatszott a háttérből. Chakkara nagyot nyújtózkodva feltápászkodott a helyéről, és lomha léptekkel követte gazdáit.

A kabinjuk küszöbén átlépve Huavalla azonnal heves csókban tapadt Bobbarra. Türelmetlen mozdulatokkal leszaggatták egymásról a ruhát, és összegabalyodott, meztelen testtel zuhantak az ágyra. Huavalla a lábával átkulcsolta Bobbar derekát és kéjesen felsikoltott, amikor a férfi végre egyetlen gyengéd, de határozott mozdulattal mélyen hatolt az Androméda-galaxis ritmikusan lüktető, egyre nedvesebbé váló forró tüzébe…

– Hát erről volt szó, Bobbarim! – fejezte be teljes történetét a lány, majd kényeztető ujjai lassan cirógatni kezdték a férfi testének minden részét, aki megremegett és behunyta a szemét. – De ennek most vége. Többé már senki és semmi sem állhat közénk.

Bobbar továbbra is hallgatott, amire a lány élesen megrántotta a kezét.

– Mondjál már valamit! Vagy abbahagyjam?

– Istenem, dehogy! De tudnod kell, ha ilyen kedves vagy hozzám, akkor csak egyre tudok gondolni…

A lány halkan felnevetett, és nem kapta el a kezét.

– Ezzel én is így vagyok, de előtte kíváncsi vagyok a véleményedre.

– Ezt jól tudom. A házassági szerződéseddel kapcsolatban meg azt nem értem, hogy édesapád miért ígért oda ennek a vén szörnyetegnek.

– Ő sem akarta, de erre rákényszerültünk a shirottanawa uralkodóház érdekében…

– Szóval feláldoztak volna téged. Még ilyet! Szépséget hozzáadni a szörnyeteghez? – Bobbar halkan felnevetett, majd lágyan simogatni kezdte a barátnője enyhén libabőrös, meztelen fenekét. – De jól pofára esett a vén kecske, mert jöttem én, és velem tartasz a Galaktikánkba. Ezzel a szerződés hatályát veszti…

– Így van, Bobbar. És egy életen át veled tartok…

– Egy pillanat, Huavallám! Én akartam megkérni a kezed, habár Jeromos népe szerint a tigrisistennő vőlegénye vagyok.

A lány nem válaszolt, csak megrándultak az összekulcsolt ujjai, amire Bobbar kéjesen felnyögött.

– Kedvesem! Hagyjuk a múltat, foglalkozzunk inkább a jövőnkkel – suttogta csábosán Huavalla, és átvetette az egyik lábát a férfi derekán. – Nos. Emlékszel, hol is hagytuk abba tegnap éjjel?

– Persze, hogy emlékszem, de nem tegnap éjjel, hanem ma reggel hatkor…

A lány már nem tudott lovaglóülésben elhelyezkedni a párján, mert diszkrét kopogás hallatszott az ajtón. Huavalla dühösen felmordult beteljesületlen vágya miatt, aztán a férfi mellé gördült, akit szorosan a markában tartott a paplan jótékony diszkréciója alatt. Bobbar ingerülten felsóhajtott, majd kezébe vette az ajtó távirányítóját.

Chissilla és Mittarani somolygó arccal lépett a kabinjukba. A naawari kadétlány az asztalra tette a tálcáját.

– Sziasztok, fiatalok! – üdvözölte őket a derűs tekintetű, lilabőrű lány. – Elnézést a zavarásért, de úgy véltük, hogy segítenünk kell, mert ma biztosan nem kászálódtok ki az ágyból.

– És valószínűleg holnap sem! De vigyázzatok, mert nekem sem jött meg… – mondta Mittarani, és felvihogott.

– Maradj magadnak, Mitti! – szakította félbe barátnőjét gyorsan Chissilla. – Mindenki tudja, hogy a barátod

folyamatosan gondoskodik az alacsony vérnyomásodról, ami nagyon tetszik neked, de egészen más miatt jöttünk! Na, szóval, kedveskéim, hoztunk egy kis kaját, és magunkkal vinnénk Chakkarát, hogy ne zavarjon titeket. Tényleg, hol a cicátok?

– Kösz, Chissi! Nagyon rendes tőletek! Chakkaránk egész éjjel a fürdőszobában volt…

– Tudjátok, diszkrét és szemérmes a házicicánk!

Huavalla hívó szavára azonnal előjött a tigris, és dorombolással köszöntötte gazdáit, aztán engedelmesen tűrte, hogy Mittarani a díszes nyakörvére akassza a pórázt.

– Akkor mi mentünk. És gratulálunk az elmélyülő kapcsolatotokhoz! Végre eljött a ti időtök!

– Ezt ti is tudjátok? – kérdezte meglepett hangon Bobbar, de nem sikerült felülnie, mert a takaró alatt erősebben összeszorultak az őt kellemesen fogva tartó ujjak.

– Bobbar, mit játszod meg magad? Persze, hogy mindenki tudja! A barátnőimmel meg mindent megbeszélünk egymással…

– Huavalla! De ez olyan diszkrét dolog! Még a srácoknak sem meséltem róla!

– Ha-ha! Ne nevettess! Még ők is tudnak róla! A ködös emlékeim szerint mindenki olyan aranyos volt, mert gratuláltak nekünk.

– De akkor is olyan kínos!

– Bobbar! Most miért bosszantasz ilyen hülyeségeikkel, ha nem muszáj? Ne foglalkozz ezzel és kész! Világos?

A két lány megcsóválta fejét, majd Chakkarával együtt köszönés nélkül magukra hagyták a néhány másodpercig vitatkozó párt, akik rövidesen abbahagyták értelmetlen szóváltásukat, majd minden átmenet nélkül szenvedélyes csókok és harapások követték egymást.

– Egy pillanat, tüzes tigriském! Tudom, hogy te szeretnél felülkerekedni a problémán, de előtte megízlelném a testedet. Emlékszem, régebben idegesített, ha beszéltem erről – mondta zihálva Bobbar, miközben egy ügyes mozdulattal Huavalla fölé hajolt, aki egy kéjes nevetés után magához húzta kedvesét.

– Istenem! Miről beszélsz? Akkor azért haragudtam rád, mert még nem ismertelek. De most már szeretem érezni a kényeztető nyelved! Kérlek, gyere!

– Itt vagyok, kedvesem! Tudnod kell, mindenhol mámorító ízű vagy, a lábujjadtól a fejed búbjáig, de leginkább…

Bobbar végleg csöndben maradt, amikor a mellek domborulatáról jóval Huavalla köldöke alá siklott a nyelve, aki kidomborította csípőjét majd kéjesen felnyögött, amikor a férfi szája elérte a csiklóját. A nyelve első aprócska mozdulataira a lány teste íjként megfeszült a forró kéjtől, és mély torokhang hagyta el ajkát.

A naivnak tűnő Mittaraninak lett igaza, mert a következő nap is az ágyban maradtak…

Három hónap telt el így. Aznap véget ért az intergalaktikus út, és automatikusan kikapcsolódtak a hiperhajtóművek, mert az *Andromeda szívében!* átlépte Galaktikánk határát.

A hosszú utazás alatt alig lehetett látni az Andromeda-galaxisban összejött szerelmespárokat, mert többnyire a kajütjük mélyén élték a magánéletüket. Warrington megértő parancsnoknak bizonyult, mert mentesítette őket a szolgálatvégzés alól. Azért hetente néhány alkalommal együtt vacsorázott a társaság, mint aznap este is.

Könnyed társalgás folyt az asztaluk körül, amikor a többieket villámcsapásként érte Mittarani bejelentése. Ugyanis vihogva megfogta Vad Okosvér kezét, és vicces formában közölte a jelenlévőkkel, hogy kék bőrű lány létére először az ő tesztjén jelent meg a két kék csík. Miután magukhoz tértek a többiek, gratuláltak az óriásira nőtt kismamának, és a születendő gyermek rendkívül boldog apjának.

Igaz, nyílt titoknak számított az űrhajó fedélzetén, hogy telj es. siker koronázta Mary élvezetes exobiológiai kutatásait. Egykor keskeny arca feltűnően kikerekedett, és kissé elhízott a szenvedélyes tudósnő. Kezdetben étvágytalanságra panaszkodott, de aztán olyan is előfordult, hogy dupla adagot kért vacsorára. Gyakorta felpattant a helyéről, és öklendezve szaladt a mellékhelyiségbe. Természetesen a férfiak is kikövetkeztették, hogy nemsokára büszke apa lesz Jeromosból.

Miután elhangzottak a köszöntések, tovább folytatódott a baráti társalgás.

– Képzeljétek, Willanar kivételesen tiszteletét tette a kantinban, és minden jelenlévőt meghívott egy italra – kezdte elmesélni Victor a tegnap este történteket, mert a többség magától értetődően nem hagyta el a kabinját. – Örömtől sugárzó arccal lejelentette, hogy ez lesz az utolsó szolgálati útja. Miután hazaérünk, megjelenteti élete főművét, aztán már csak a családjának szenteli az életét.

– Szerencsére az öregedő mesternek bejött a művészete, mert szép, fiatal és a szimbolikus költészetét megértő lány lett az élete párja.

Vatteon és a hozzásimuló aranybőrű szépség kérdőn Bobbarra nézett.

– Ha már művészetről beszélünk, te hogy állsz a filozofikus műveddel?

Az író komolykodó képet vágott, és átölelte barátnőjét.

– Nos. Mit mondhatnék? Teljesen befejeztem, és azt is tudom, hogy melyik kiadó fogja megjelentetni. Már a második részen töröm a fejem…

– Ne röhögtess már, Bobbar! – szakította félbe Prixano. – Huavi mellett mikor lenne idődd még erre is?

– Ne szórakozz velünk, John! – kezdte védeni írói vénával rendelkező kedvesét Huavalla. – Akár hiszed, akár nem, néha művészettel is foglalkozunk.

– Jól van, na! És én kérek elnézést! Teljesen hihetőnek tűnik, hogy ha elfárad az ember, akkor kicsit mással is foglalkozik.

– Tényleg, maradj már, Johnny! Komolyra fordítva a szót, az elkészült rész és a folytatás vázlata alapján Huavalláról, rólam és mindannyiunkról szólna ez a kétrészes történet! Szerintem jövőre elkészül, és biztos, hogy bestseller lesz mindkét galaxisban! – válaszolta lelkendezve Bobbar, mire minden oldalról többségében üdítővel teli poharak emelkedtek feléje.

John nem tudott válaszolni, mert váratlanul mellé lépett az átszellemült arcú Alavé, mindkét kezével megragadta a fejét, aztán közvetlen közelről a szemébe nézett. Rövidesen komolyra váltott a férfi tekintete, majd lassan hálás és boldog mosoly kúszott az arcára.

– Alavé, kincsem! Nem gondolod? Soha nem voltam ilyen boldog!

A következő telepatikus közlése előtt a lány enyhén megrázta kedvesét, aki elgondolkozó arckifejezést vágott, majd kérlelő hangon szólalt meg:

– Figyelj már, Ids szívem! Szerintem a kislány az anyukája miatt legyen Alavé, a fiam meg a nevemet viselje. Rendben?

– John! Miért beszélsz, amikor nem muszáj?

– Ezt jól tudom, de nincsenek titkaink a többiek előtt. Mivel a gyermekeinket hordod a szíved alatt, kérlek, egyezz bele ebbe! Nálunk így szokás!

A következő kismamává vált lány végül nagyot sóhajtott, és hozzásimult a párjához.

– Hát jó! Legyen így! Ha ilyen szépen kérlelsz a gondolataidban, akkor legyen a lányunk neve Alavé, a fiunk meg John. Pedig más nevekre gondoltam.

A többiek elhűlve hallgatták a telepatikus úton is beszélgető párt, majd egymás után kétszer is a magasba emelkedtek az ikreiket köszöntő poharak.

– Nagyon rendesek vagytok, és köszönjük a jókívánságokat! – folytatta elégedetten Alavé. – Van egy másik örömhírem is! Képzeljétek! Sikeresnek mondhatók a zenekari próbáink, mert a srácok már egész tűrhetően játszanak, habár nem vagyok tökéletesen elégedett velük.

Mindnyájan hálás szemmel pillantottak az *Androméda szívében!* rendkívül eredményes zenei kiképzőtisztjére.

– Köszönjük, Alavé! Kiváló zenepedagógus vagy! A kellemetlen zajongásból tényleg csodálatos zenét varázsoltál nekünk! Én is hallottam, hogy tényleg megtanultak játszani! Gratulálok! – A hálálkodó szóáradatot követően a népszerűségnek örvendő zenetanárnő megvonta vállát.

– Ugyan már! Nem kell hálálkodnotok, mivel természetes, hogy segítettem. Ráadásul örömmel töltött el, hogy egy kicsit az eredeti szakmámban dolgozhattam.

– Értjük, Alavé. De akkor azt köszönjük, hogy néha elszórakoztatsz minket a zseniális lantjátékoddal.

– Nos. Meglepetéssel készülünk a személyzet számára, mert holnap este gálakoncertet ad az *Alavé és tanítványai* együttes. A fiúk ezt a hangzatos nevet adták a zenekaruknak, ami nekem felettébb jólesik. Egyszóval mindenkit szeretettel várunk!

– Persze, hogy ott leszünk!

Victor is igenlően bólintott, majd végignézett a hölgyeken. Végül a tánckar koreográfusán állapodott meg a tekintete.

– És ti, lányok? Veletek mi a helyzet? Mikor látjuk újra a fergeteges *Androméda Táncshow-t!* Habár néhányan már nem sokáig táncolhatnak…

A shirottanawa lány arca elkomorult.

– Tudom, hogy csalódást okozunk, de az idén már nem lesz több fellépésünk. Talán, majd ha legközelebb útnak indul az *Androméda szívében!*

– Ezt megértjük, Huavi! Mindenesetre türelmetlenül várjuk a következő táncbemutatótokat. Akkor most mivel foglalkoztok a medence partjánál?

– Mi mással? Jelenleg csak laza, átmozgató gyakorlatokat végzünk és úszkálunk a medencében – próbált ködösíteni Huavalla a speciális tornájukkal kapcsolatban.

Ekkor Haora húga, Haolla kíséretében belépett Quallor a kantinba, és egyenesen hozzájuk siettek.

– Üdvözletem az egyre boldogabb társaságnak! Leülhetünk?

– Persze, doki! Már korábban mondtuk, hogy bármikor szívesen látunk benneteket!

Quallor udvariasan Haolla alá tolta a széket, aki lágyan az orvos karjára tette a kezét.

– Elnézést! Most ti együtt vagytok?

– Nos, elmondjuk az igazat. A tökéletes űrhajóorvosi ellátás érdekében szükségem volt egy nővérkére, és Hoallára esett a választásom, aki pár éve elvégezte az egészségügyi szakközépiskolát.

– Aztán úgy döntöttünk Quallival, hogy összekötjük az életünket, mert egymáshoz valók vagyunk – fejezte be határozottan kapcsolatuk ismertetését a pollaxa származású lány.

Igazából senki sem lepődött meg a szimpatikus doktor választásán, pedig ezekben a pillanatokban még fogalmuk sem volt a Haolla blúza alatt rejtőző csápocskákról.

Miután mindenki belekortyolt az italába, az űrhajó orvosa kedvesen, felvont szemöldökkel nézett Gaellára.

– Igazából hozzátok jöttem, kislány. Nem tudom, hogy beszélhetek-e nyíltan a többiek előtt?

Az aranybőrű lány enyhén megremegett a hír hallatán, és Vatteon karjába simult, áld ösztönösen fiatal mennyasszonya hasára tette a kezét.

– Hallgatjuk, doktor úr! Mi sem titkolunk semmit.

– Hát akkor gratulálok nektek, mert a ma délutáni komplex ultrahangvizsgálat szerint már tizenegy hetes magzatot hordasz a szíved alatt. Feltételezéseim szerint fiúgyermeknek fogsz életet adni.

Senki sem lepődött már meg ezen, és azt sem vették észre, hogy a sokadik jövevényt köszöntő koccintás közben Chissilla feldúlt arccal karon ragadta Shonnart, és köszönés nélkül elhagyták a kantint.

Néhány korty után másra terelődött a szó.

– És mi van az ex-dokinkkal?

Quallor nehézkesen felsóhajtott.

– Be kell látnunk, a helyzet sajnos reménytelen vele kapcsolatban.

– Nem mondod? És miért, Qualli?

– Nem fogjátok elhinni. A méregtelenítés ellenére még mindig kezelni kell a speciális elvonási tüneteit. Szinte tombolva pollaxa hölgyeket követel magának, és azt hajtogatja, hogy nem érdekli a halál, csak még egyszer érezze azt a mámorító érzést, amit együttesen két ilyen lány vált ki belőle.

– Úristen! Ez tényleg nem normális! Diliházba való az ilyen!

– Sajnos, igazad van! A pollaxa hölgyek hatására végleg eluralkodtak rajta perverz vágyai, és a pszichés betegsége átvette az irányítást a gondolatai felett. Egyáltalán nem lehet szót érteni vele, így kénytelen vagyok naponta kétszer beadni egy erős nyugtatóinjekciót. Még annyit tennék hozzá az egészhez, hogy bármennyire is kívánatosak a pollaxa hölgyek, többedmagukkal már életveszélyt jelenthetnek a humanoid férfiakra, de ezt ti is tudjátok. Azt viszont nem, hogy a vegyes házasságokból származó nők esetében azonban más a helyzet. A kevesebb

kéjcsápocskának köszönhetően az együttlét során gyakorlatilag alig juttatnak méreganyagot a férfi szervezetébe, de a vérünkbe került vágyfokozó anyag miatt felettébb kellemes a velük való intim kapcsolat – fejezte be orvosi beszámolóját, majd hálás szemmel nézett Haollára.

Ezt hallva a többiek döbbenten összenéztek. Miután röviden sajnálkoztak a menthetetlenül elmebeteggé vált Huttoran sorsán, másra terelődött a szó. Az asztaltársaság tagjai kérdő mosollyal néztek az új doktorra és rendkívüli boldogsággal kecsegtető barátnőjére.

– Nem mondod, Quallor? Istenem, annyira sajnálom szegény félvér lányok édesapját! Az öröm ellenére hogyan lehet elviselni ezt a sok tekergő csápocskát?

– Elnézést, doki! – vágott közbe céltudatosan Vad Okosvér. – Mindezt honnan tudod?

– Hogy honnan? Egyrészt orvosként sok mindennek utánajártam, másrészt… – Egy pillanatra elhallgatott, aztán megköszörülte a torkát. – …ne haragudjatok, de ez a magánügyem!

– Miért haragudnánk, Qualli! – bólogatott Prixano megértőén. – Tökéletesen megértjük. Az exobiológiológusnőnk kutatásokat folytat az űrhajó fedélzetén, te meg mindent megteszel az orvostudományok fejlesztése érdekében…

– Srácok! Elég volt az idétlenségből! – zárta rövidre a témát Haolla, miközben keményen megmarkolta poharát. – Őszinte

leszek, pollaxa származású vagyok, de ennek nincs jelentősége, mert Quallival egymást választottuk, hiszen tökéletesen elégedettek vagyunk egymással a kedvesség és a szenvedély terén. Kérlek, ne foglalkozzatok velünk, minket sem érdekel a magánéletetek!

– Elnézést, Hoalli! Teljesen igazad van! – nyugtatgatta Huavalla. – Ez tényleg a ti dolgotok! Az a lényeg, hogy szimpatikusak vagytok, a srácok meg jobban teszik, ha visszafogják magukat.

– Jól van, na! Csak azt nem értjük, hova tünedezik el időnként a nővéred? – kérdezte Victor oda nem illőn.

– Hát honnan tudnám? Hiellának is van magánélete.

– Elnézést, Haolla! Tényleg tolakodóak voltunk, bocsi! – szabadkozott Bobbar, majd a férfiak a magasba emelték az italukat. – És most igyunk a ti boldogságotokra is!

Miután sokadszorra összekoccantak a poharak, nyugodtabb mederben folyt a társalgás.

– Tényleg, mi van a börtöntöltelékeinkkel?

– Most mit mondhatnék? Nehéz eset a csibészeké. Képzeljétek, régebben folyamatosan dühöngtek a kialakított speciális zárkájukban, ezért a segítségemet kérte az őrzésükkel megbízott személyzet. Szerencsére velem tartott Alavé kisasszony, áld megoldotta a problémánkat…

– Hagyjuk már. Csak beszélnem kellett az agyukkal – vonta meg a vállát a lány. – Amikor őrjöngve elkezdtek dobálózni a

cellájukban és szitokszavakkal illettek minket, mentális fájdalmat bocsátottam rájuk, azután már kussolnak.

– Köszönjük! Azóta szerencsére csendesen ücsörögnek a cellájukban. Őszinte leszek, attól fogva Alavé puszta látványától is remegni kezdenek a bátor maffiózók.

Mindenki hálásan bólintott a természetfeletti képességekkel megáldott lány felé, majd a srácok többsége rávigyorgott Prixanóra.

– John! Most őszintén, gyakran fáj a fejed?

– Hagyjátok már békén! John csak szépet és kedveset gondol velünk kapcsolatban. Miért okoznék neki fájdalmat? – válaszolt Alavé gyorsan a férfi helyett. – Jól tudom, hogy régebben nőcsábász volt a kedvesem, de most már a születendő gyermekeink és én vagyok az elméje legmélyén.

Prixano hálatelt arckifejezéssel nézett a barátnőjére, aki hamarosan felnevetett és megsimította arcát.

-Johnny, szívem! Kérlek, ne viccelődj! Mi az, hogy mostantól fogva a tenyereden hordozol? Inkább ígérd meg, hogy amikor eljön az ideje, akkor fogod a kezem.

– Tényleg, hova tűntek Khattiék? – kérdezte később a helyéről felállva Gaella.

– Azt mondták, haza kell menniük, mert egyszer úgyis el kell kezdeni a családi fotóalbumuk megtervezését. Ti ezt értitek?

Miután elköszöntek egymástól, elindultak a kabinjaik felé. Huavalla és Bobbar az utánuk ballagó Chakkarával is a

szállásukra igyekeztek, amikor a lány váratlanul megállt a parancsnok kabinja előtt.

– Bobbarim! Ne haragudj, de szeretnék néhány szót váltani Richarddal! – mondta a lány, majd megnyomta a nyitógombot.

Megdöbbentő látvány tárult a szemük elé, amikor sziszegve kinyílt az ajtó.

– Az istenit! Elfelejtettem bezárni az ajtót! – hallatszott a kapitány ingerült hangja, miközben meztelen felsőtesttel, hason feküdt az ágyán. Rajta álldogált a rejtélyesen eltünedező, majdnem teljesen pucér, legidősebb pollaxa származású nővér, áld jelenlétük ellenére továbbra is gyengéden Richard hátát masszírozta a talpával.

– Elnézést, ezredes úr! – kezdett mentegetőzni Huavalla. – A jelentésem miatt zavartam volna, de úgy látom, rosszkor jöttünk. Inkább benézek majd önhöz holnap, és még egyszer elnézést!

Richard, miután megszabadult édes terhétől, felült az ágyon.

– Hm. Egy kicsit kínos, de remélem, nem értitek félre. Tudjátok, néha nagyon fáj a hátam, és Hiella felajánlotta a segítségét.

– Persze, hogy segítek! – mondta kissé fellengzősen a hölgy, miközben sejtelmesen mozgott a rajta feszülő top. – Nem titok, hivatásos gyógymasszőrnő a végzettségem, és természetes, hogy megszabadítom a kínjaitól a bölcs kapitányunkat, az én vén mackómat!

Minden világossá vált, de Bobbarék igyekeztek megőrizni a komolyságukat. Richard felállt az ágyról, majd magára kapta köntösét.

– Nézzétek! Nincs ennek semmi jelentősége! A feleségem is tud a fájós hátamról, és megértené az egészet. Egész egyszerűen a kisasszony szakértőként kiválóan kezeli a fájdalmamat. De…

Ekkor a hölgy ideges arccal kiviharzott a kabinból, és dühösen magára csapta a fürdőszobaajtót.

Richard tűnődő tekintettel meredt az elsuhanó masszőrnőjére.

– Uram, megértjük, de…

– Egy pillanat! A beosztottaim vagytok, de egy baráti szívességre kérnélek titeket. Szóval erről senkinek ne beszéljetek, mert komoly félreértésekre adhatna okot az Admiralitáson, amit szeretnék elkerülni. Rendben?

– Bennünk megbízhat, ezredes úr! Nem láttunk semmit!

Természetesen Bobbarnak közbe kellett szólnia:

– Uram! Tanúsíthatom, hogy a titkárnőjévé fogadta Hiella kisasszonyt, aki az irodájában fel-alá sétálgatva hivatalos jelentések megfogalmazásán törte a fejét…

Huavalla éles fogai felvillantak, és határozottan megrántotta kedvese karját.

– Bobbar! Már megint kezded? Nem láttunk semmit, és kész…

– Köszönöm, hercegnő! És most menjetek, mert még sok a dolgom! Jó éjszakát!

Már mindketten az ajtóban álltak, amikor Richard utánuk szólt:

– Huavalla! Ne törődjetek a száraz jelentésekkel! Bízzátok rám!

Amikor kiléptek a folyosóra az őket bökdöső Chakkarával, Warrington engesztelő hangja hallatszott a kabinból:

– Hiella! Kérlek, ne haragudj! És mostantól mindig zárd be az ajtót, ha nálam vendégeskedsz!

Huavalláék az alomszoba felé tett kitérő után gyors léptekkel a kabinjuk felé vették útjukat. Mindketten tudták, hogy hosszú éjszaka vár rájuk…

A kutatóűrhajó parancsnoka megkönnyebbülten fellélegzett. Lassan kikapcsolta a számítógépet, mert befejezte az *Andromédа szívében!* hivatalos kutatási jelentését. Elhatározta, hogy mielőtt nyugovóra térnek, gyorsan összeállítja a kinyomtatott változatát.

Az ezredes elmosolyodott. A kezdeti eredménytelenség után teljes siker koronázta missziójukat. Azzal a kutatási paranccsal bocsátották útra őket, hogy minél több Andromédа-galaxisban élő civilizációval vegyék fel a kapcsolatot. A titkos záradékban leírtak szerint lehetőleg ne csak diplomáciai kontaktust létesítsenek az andromédabeliekkel, hanem boldog

párkapcsolatok kialakításával is bizonyítsák az intergalaktikus összetartozást.

A parancsnok ismét halványan elmosolyodott. Már több mint fél évszázaddal korábban bebizonyosodott, hogy egy férfi és egy nő között szövődő románc igazolja legjobban két kultúra azonosságát és kölcsönös elfogadását. Ez először akkor történt, amikor a quark fenyegetés árnyékában elkezdődött a különböző civilizációk közvetlen kapcsolatfelvétele, vegyülése és összetelepülése a Galaktikában. Most Bobbar kezdte a romantikus kapcsolatfelvételek sorozatát, mint annak idején a nagyapja. Igen, a vér kötelez. Ráadásul mindennek nemcsak az andromédabeliekkel létesítendő kontaktus miatt van jelentősége, hanem még jobban láthatóvá tette a Galaktika különböző népeit összefűző érzelmi kötelékeket.

Elégedetten csatolta a hét darab pozitív ultrahang leletet a hivatalos jelentéshez. Egy kicsit meglepte a három ikrekkel várandós anyuka, de ők is bizonyítják az *Andromède/ Szívében!* missziójának teljes sikerét, ami nem a tárgyalóasztaloknál, a csatamezőkön, hanem a kabinok intim homályában dőlt el…

– Vén mackóm! Nem haragszom rád, csak arra kérlek, hogy többé ne emlegesd előttem a feleségedet, mert idegesít – suttogta az ágyán fekvő fiatal nő és kéjes, érzéki sóhaj hagyta el az ajkát. – O, kérlek, gyere már ide! Türelmetlen vagyok, mert mindenemmel magamhoz akarlak ölelni!

– Rendben, Hiellám! Két perc, és repülök hozzád!

Igen, tökéletesen sikerült az expedíciójuk, amivel elégedettek lesznek a politikusok, diplomaták és a Galaktika vezetői. Ehhez a sikerhez csak annyi kellett, hogy az űrhajósai az ösztöneiktől vezérelve létesítsenek intim kapcsolatot egy másik civilizáció ellenkező nemű képviselőjével. Csak a látszat kedvéért néhányszor el kellett játszania a szigorú parancsnok szerepét.

Pontosan tudta, hogy megvan az előrelépés lehetősége, mert az Andromeda-galaxis vezető politikusai javasolják az Intergalaktikus Szövetség megalapítását. Ebben a csillagrendszerben köztudottan az *Andromeda szívében!* tevékenysége hozzájárult az Intergalaktikus Szövetségi Javaslat megszületéséhez. Igen, úgy tűnik, hogy az égi mechanika törvényei által diktált közeledést megelőzve nem évmilliók múlva, hanem hamarosan egyesül a két galaxis…

Ivott egy kortyot az előtte álló biarráspohárból, majd lassan becsukta az előtte lévő vaskos dossziét, és visszatette az asztal sarkára, mert egy halk, szenvedélyes nyögés hallatszott az ágya felől.

– Mindjárt jövök, kedvesem!

Megkönnyebbülés mély sóhaja szállt fel a félhomályban. Warrington felállt a helyéről, lassú léptekkel elindult a szeretője felé. Közben arra gondolt, hogy két év múlva, amikor az *Andromeda szívében!* újra intergalaktikus expedícióra indul, akkor feltétlenül létre kell hozni egy bölcsődei részleget, mert ragaszkodik a jelenlegi személyzethez, ami ellen senkinek sem

lehet kifogása. Egyetlen személyi változásra szánta el magát: megszabadul két kiállhatatlan, törtető segédtisztjétől, és a továbbiakban személyi titkárnőként fogja alkalmazni Hiellát.

Erre a gondolatra enyhe aggodalom fogta el. Hielláról semmiképpen sem szerezhet tudomást a felesége. Ezért hagyta ki a vele létesített kapcsolatát a parancsnoki jelentéséből, mert valójában nem az Admiralitástól, hanem a nejétől rettegett jobban.

Azonnal felhördült, amikor megérezte extrém partnernője forróságát, és rátapadt a négy intenzívebb élvezetet nyújtó csápocska…

Miután beléptek a kabinjukba, esti szokásukhoz híven az asztal körül álló székekre dobálták a ruhájukat, majd a meztelen lány hanyatt feküdt az ágyon. Bobbar megszokott rutinnal Huavalla hosszú, tigrismintás combjai közé vetette magát. Diszkrét házicicájuk halkan dorombolva a fürdőszoba felé vette az irányt, mert nem akarta zavarni alvás előtt állandóan összegabalyodó gazdáit.

Bobbar előrelökte a csípőjét, de meglepetésére nem fogadta magába a lány, mert határozott mozdulattal eltolta magától.

– Bobbarim! Én is akarom, de várj egy kicsit – lihegte halkan Huavalla. – El kell mondanom valamit!

– Kívánatos cicám, majd utána! Hiszen így szoktuk…

– Figyelj! Nem hülyéskedek! A jövőnkről van szó! – mondta Huavi most már határozott hangon, majd kisiklott a meglepett férfi alól, akit a hátára fordított, aztán az egyik lábát átvetette rajta, és egy kicsit lecsúszott a derekán.

– Te most miről beszélsz, titokzatos tigriském? Tudom, hogy miénk a jövő! Mellesleg fontos lehet a közlendőd, ha előtte beszélgetni szeretnél velem, de…

– Kérlek, maradj csendben! – szakította félbe zihálva a lány, és megszorította élettársa csuklóját. – Én szeretnék beszélni! Azzal kezdeném, hogy szerencsésnek tartom magunkat, mivel megismerkedtünk és összekötöttük az életünket.

– Én is így érzem, Foltikám! Csak a kezdeti nehézségeinken kellett felülkerekedni, mint ahogy te most rajtam.

Huavallát komoly mondanivalója ellenére megrázta a vidám nevetés.

– Igazad van, de a kezdet kezdetén nem voltam magamnál. Azt hittem, Khottorao küldött téged, hogy elfogj, és eladjatok kurvának. Ezért meg akartalak ölni, de…

– Nyugi, szerelmem! A tévedések színjátéka volt a megismerkedésünk, de szerencsénkre a nyelvem meggyőzőbb erejű a kardodnál!

Huavalla hálásan simult a férfihoz.

– A szerelmednek neveztél? Én is pont így érzek irántad. Akkor vagyok boldog, ha veled lehetek. Köszönöm!

– Én köszönöm azt a csodát, hogy veled lehetek.

– Olyan kedves vagy hozzám. Annyira gyengéd…

– Te is velem. Habár régebben rendszeresen kíméletlen módon megharaptál és sokszor veszekedtél velem, de ennek most már nincs jelentősége.

– Jaj, hagyjad már! Ez már a múlté, mert szerencsére teljesen megváltoztál. Már egyáltalán nem vagy idegesítő, hanem kedves és lovagias. Most miért harapnálak meg durván? És szerencsénkre nagyon ritkán kell veszekednem veled…

– Igen, megváltoztattad az életem. Már nem viselkedem agglegény módjára. Mindig a szerelmem és az óhajai lebegnek a szemem előtt.

– Kedves vagy, Bobbarim – suttogta hálásan a lány, majd néhányszor gyengéden nyakon harapta élete párját.

– Édes tigriscsíkos szívem! Szerintem örökre kedves leszel hozzám, és én is tehozzád…

Egy szenvedélyes csók után újra gyengéd harapások követték egymást, aztán Huavalla suttogása hallatszott:

– Így lesz, szívem választottja! Most már örökké együtt leszünk – búgta a lány, majd váratlanul felkuncogott. – Ne haragudj, kedvesem, de megint eszembe jutott az első találkozásunk…

– Megértelek, szívem. Az első szempillantásunk története szerintem sem egy lányregény lapjaira való romantikus randevú, de legalább lesz mit mesélni a gyermekeinknek…

Huavalla arcán olyan átszellemült kifejezés jelent meg, amit először nem értett Bobbar. A menyasszonya határozottan megragadta a bal kezét, és a szívéhez szorította a remegő ujjakat.

– Bobbarim, kedvesem! Megérkezett… a jövőnk!

– Tessék? – kérdezte megdöbbenve a férfi, és ösztönösen hasonló átszellemült kifejezés jelent meg az arcán. Pont olyan, mint a lányén.

Huavalla furcsán felsóhajtott, aztán elvarázsolt tekintettel lassan a hasára tette kedvese kezét.

– Érzed… őket?

Bobbar megrázkódott az örömtől, majd gyengéden a hátára fordította gyermekei anyját, és egész testét beborította csókjaival.

– Igen! Érzem a csodát! Hercegnőm, úrnőm, istennőm és menyasszonyom! Soha életemben nem voltam ilyen boldog!

– Én is így érzem! És ez csak a kezdet. Hiszen előttünk áll még az egész élet.

Huavallának teljesen igaza volt. Hosszú pillanatokig boldogan meredtek egymásra, aztán lágy mozdulatok követték egymást, mert újra eggyé vált az Andromeda-galaxis és a Galaktikánk életet jelentő forrósága…

Vége a harmadik résznek